

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 544, € 1,50

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Ν.Δ: ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ ΤΗΣ ΣΥΡΙΖΕΪΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΡΡΕΠΗΣ ΣΤΟ ΦΑΙΟ

Σε δυο μήνες από τότε που εκλέχτηκε είναι αρκετά φανερό που το πάει μια κυβέρνηση. Τα περισσότερα στοιχεία που έχουμε ως τώρα στα χέρια μας δείχνουν ότι για αυτήν την κυβέρνηση ισχύει αυτό που έγραψε η Νέα Ανατολή στην πρώτη μέρα του σχηματισμού της κυβέρνησης: Η ΝΔ στην κυβέρνηση ο ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία.

Πραγματικά αυτή η κυβέρνηση δεν έχει κάνει κανένα ουσιαστικό πρακτικό βήμα σε κατεύθυνση αντίθετη με τη στρατηγική ΣΥΡΙΖΑ. Σε ελάχιστες περιπτώσεις έχει κάνει μερικά θορυβώδη βηματάκια μέσα στη λάσπη, και στις υπόλοιπες κανονικά βήματα προς τα πίσω στη λεωφόρο ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι όταν μιλάμε για ΣΥΡΙΖΑ δεν εννοούμε ένα κόμμα αλλά ένα καθεστώς, του οποίου ναι μεν η ψυχή, το πνεύμα και ο σκληρός σωματικός πυρήνας είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τα μέλη του είναι σε όλα τα άλλα κόμματα, σε όλο το κράτος και το παρακράτος, σε όλη την οικονομία, και σε όλη τη διπλωματική υφήλιο.

Αυτός είναι ο αρχιερέας του γεμάτου φασιστική υποκρισία γλυκερού ανθρωπισμού της αντιτεχνολογικής και αντιδιαφωτιστικής αντίδρασης που κυριαρχεί ιδεολογικά στο έθνος. Αυτός έχει τους καλύτερους δεσμούς με όλους τους ιμπεριαλιστές, δυτικούς, και πολύ πιο πολύ, ανατολικούς. Αυτός έχει τα κλειδιά ή τα «μέσα» σε όλα τα κόμματα, από τον Καραμανλή και το Λαλιώτη ως το Βαρουφάκη και κυρίως τον Κουτσούμπα ως το πιο μικρό μπλοκ της εξωκοινοβουλευτικής «αριστεράς» καθώς είναι ο πιο υπομονετικός εισοδιστής της χώρας. Αυτός έχει στην υπηρεσία του τα κλειδιά της παρακρατικής λούμπεν βίας από τα Εξάρχεια ως τους τραμπούκους του

ΠΑΜΕ, αλλά κι αυτός ελαφρόνει τις ποινές στους ναζήδες που μοιράζεται μαζί τους τον καλοκρυμμένο του φανατικό αντιδυτικισμό. Αυτός είναι ο αγαπημένος της νέας ανατολικής κρατικής ολιγαρχίας και αυτός έδωσε τη χώρα στα αποικιακά μονοπώλια του Άξονα. Αυτός είναι ο τοποτηρητής της συνέχειας του κράτους, δηλαδή ο συντηρητής της πιο σιχαμερής, της πιο τεμπέλικης και της πιο διεφθαρμένης γραφειοκρατίας, των πιο εχθρικών σε κάθε υλική ανάπτυξη της χώρας και σε κάθε δημοκρατική διοικητική πρόοδο Ανεξάρτητων Αρχών. Αυτός τέλος είναι ο εγγυητής της σαπίλας που είναι απαραίτητη στις ΔΕΚΟ προκειμένου μισοπεθαμένες καταχρεωμένες και τεμαχισμένες να πουληθούν τζάμπα στα νέα ανατολικά αφεντικά και τους δυτικούς φίλους τους.

Δεν εννοούμε ότι όλο αυτό το τέρας το έφτιαξε ο ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι τέτοιο θα ήταν μεγάλη τιμή για αυτήν την ομάδα φιλόδοξων και πονηρών μικροαστών που έγιναν υπεργολάβοι

μιας υπερδύναμης. Θα ήταν πιο κοντά στην πραγματικότητα να πούμε ότι αυτός ο μηχανισμός-τέρας, αυτή η σύνοψη των χειρότερων αθλιότητων της ελληνικής άρχουσας τάξης που πάντα τις οργάνωνε ο τσαρισμός, ήταν αυτός που δημιούργησε, που δυνάμωσε, που ανέβασε στην πολιτική εξουσία τον ηγετικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι με δυο λόγια η συμπυκνωμένη έκφραση του νέου καθεστώτος. Και αυτό είναι μέσα στη ΝΔ και την κυβέρνηση της και μάλιστα κυρίαρχο. Γι αυτό δεν ανησυχεί.

Πολλοί λένε στη ΝΔ: Μα πολύ ήσυχος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά και να αγριέψει λίγο, είναι θαύμα, είναι τύχη που μας άφησε να έρθουμε στην εξουσία.

Νομίσαν πράγματι, και οι λιγότερο οξυδερκείς το νομίζουν ακόμα ότι η ΝΔ ήρθε στην εξουσία.

Στη λάσπη και στην όπισθεν οικονομική ανάπτυξη

Η πραγματικότητα δεν το δείχνει, ιδιαίτερα στην οικονομία, όπου δεν έχουν καταφέρει να ξεκινήσουν ούτε ένα από τα παγωμένα έργα. Ακόμα και στο Ελληνικό όπου φαίνεται ότι ο αρμόδιος υπουργός, ο Γεωργιάδης προωθεί στ αλήθεια την επένδυση, έχει στηθεί σε τέτοιο βάθος η νομοθεσία και οι μηχανισμοί του καθεστώτος ΣΥΡΙΖΑ, ώστε ούτε μια πέτρα δεν έχει μετατοπιστεί. Ταυτόχρονα, ο Μητσοτάκης με το καλημέρα ζήτησε δυσμενή αλλαγή οικονομικών όρων, δηλαδή αύξηση κεφαλαίου από την κοινοπραξία, αμέσως φύγανε από αυτήν οι βασικοί συμμετοχοί κινέζοι και άραβες, και έμεινε να παίρνει όλο το βάρος ο Λάτσης, τον οποίο ακολούθησε με ένα μικρό ποσοστό, νομίζουμε για να είναι μέσα σε κάθε περίπτωση, και ο βασικός κνίτης κρατικο-ολιγαρχικής Γερμανός. Από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ ετοιμάζει τα μαχαίρια του με τις γνωστές επιτροπές κατοίκων

Συνέχεια στη σελ. 2

ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΣΑΡΟΙ ΘΑ ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΩΝ
Μέρος Δεύτερο: Η στρατηγική της παραπλάνησης και τα όριά της -σελ 6-9

ΑΦΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΑ 6 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π. ΦΥΣΣΑ

6 χρόνια από τη δολοφονία του Π. Φύσσα
ΕΓΚΛΗΜΑ Ο ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΜΟΣ!
ΑΝΑΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΔΙΑΛΥΟΥΝ. ΑΠΟΔΕΙΞΗ Ο ΝΕΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΥ ΕΛΑΦΡΩΝΕΙ ΤΙΣ ΠΟΙΝΕΣ ΤΟΥΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ: www.oakke.gr, e-mail: info@oakke.gr
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ:
www.antinazi.gr, e-mail: info@antinazi.gr

Συνέχεια στη σελ. 3

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Ν.Δ: ΣΤΗ ΛΑΣΠΗ ΤΗΣ ΣΥΡΙΖΕΪΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΡΡΕΠΗΣ ΣΤΟ ΦΑΙΟ

Συνέχεια από τη σελ. 1

και τις προσφυγές στο ΣΤΕ για τις τροποποιήσεις στο παραλιακό μέτωπο. Το δεύτερο, συμβολικής σημασίας έργο, το Χρυσό στη Χαλκιδική,, ο Μητσοτάκης το πήρε από τα χέρια του υπουργού ανάπτυξης Γεωργιάδη και το έδωσε στον Χατζηδάκη του υπουργείου περιβάλλοντος. Ηξερε τι έκανε. Ο Χατζηδάκης συμπεριφέρεται ακόμη περισσότερο σκουληκοειδώς απέναντι στο συριζέικο καθεστώς από όσο στις προεκλογικές τηλεοπτικές συζητήσεις. Συγκεκριμένα η πρώτη του δουλειά ήταν να καλέσει όλες τις οικολογικές οργανώσεις, δηλαδή τα βασικά εργαλεία βιομηχανικού σαμποτάζ του ΣΥΡΙΖΑ, στο υπουργείο και να τους υποσχεθεί ότι δεν θα προχωρήσει χωρίς αυτούς. Και για όσους δεν κατάλαβαν αντί να δώσει στους καναδούς, που έχουν χάσει τεράστια ποσά με την αναμονή χρόνων, τις άδειες που είχαν συμφωνηθεί για να βάλουν μπροστά τα εργοστάσια εμπλουτισμού και κυρίως της μεταλλουργίας χρυσού, τους κάλεσε να αρχίσουν διαπραγματεύσεις μέσα στις οποίες θα μπουν ουσιαστικά όλα τα ζητήματα περιβάλλοντος, δηλαδή θα μπουν και οι οικο-σαμποτέρ του ΣΥΡΙΖΑ. Ταυτόχρονα όποια αλλαγή γίνεται μέσα από αυτές τις συζητήσεις θα περάσει από όλες τις μακρόσυρτες διαδικασίες εγκρίσεων και τα αντίστοιχα κινήματα και προσφυγές στο ΣΤΕ κατά των εγκρίσεων.

Για να ξεμπλοκάρει τις επενδύσεις από μια σειρά εμπόδια στο άπειρο πλέγμα των διοικητικών εμποδίων το υπουργείο Ανάπτυξης έφερε έναν νέο Αναπτυξιακό, ο οποίος ανάμεσα στα πολλά πρόβλεπε ότι πρέπει να προχωράνε σε συγκεκριμένο χρόνο οι αιτήσεις για άδειες επενδύσεων στα βιομηχανικά πάρκα, αλλιώς οι υπάλληλοι, αν δεν απαντάνε με ένα ναι ή με ένα αιτιολογημένο όχι θα έχουν κυρώσεις. Γιατί πραγματικά εκεί κολλάνε χρόνια οι περισσότερες επενδύσεις. Μόλις αυτή η διάταξη εμφανίστηκε το ΠΑΜΕ πήρε μαζί του την ΑΔΕΔΥ στη μαύρη απεργία της 24 του Σεπτεμβρίου για να απαιτήσουν να καταργηθεί αυτός ο νόμος επειδή θα ενοχοποιούσε τους υπαλλήλους!!!

Αναφέραμε αυτό το βάλτωμα επειδή αφορά τις εμβληματικές υποσχέσεις της ΝΔ στο ζήτημα της ανάπτυξης. Αλλά αυτά είναι θρίαμβοι ταχύτητας μπροστά στα άλλα όπου η κυβέρνηση έκανε αποφασιστικά βήματα προς τα πίσω, όπως πχ ο Κώστας Καραμανλής ξάδερφος, που έγινε υπουργός υποδομών στη θέση του Σπίρτζη και έγινε αντάξιος των επαίνων που του επιφύλαξε ο τελευταίος στην τελετή παράδοσης, καθώς η πρώτη του δουλειά ήταν να σταματήσει στον τόπο λίγο πριν ξεκινήσουν τις γνωστές πολύπαθες εργολαβίες για τον οδικό άξονα Πάτρας Πύργου, το Βόρειο Αξονα της Κρήτης και την Αμβρακία Οδό και να ξαναρχίσει τους διαγωνισμούς από το μηδέν. Μόνο ο Χατζηδάκης αποδείχθηκε χειρότερος από τον Καραμανλή στο σαμποτάζ αφού αποφάσισε με μια του κίνηση, κίνηση βέβαια όλης της κυβέρνησης να αποφασίσει το κλείσιμο της πιο σύγχρονης μονάδας της ΔΕΗ, της λιγνιτικής Πτολεμαΐδας 5, που κόστισε 1 δις και θα λειτουργήσει το 2021 σαν ναυαρχίδα της ΔΕΗ. Αυτό είναι το έγκλημα, που το ξεκίνησε ο Σταθάκης του ΣΥΡΙΖΑ, αντί να παλέψει με νόμια και με δόντια να της δοθεί μια εξαίρεση λόγω κρίσης και κινδύνου χρεωκοπίας της από την ΕΕ, ώστε να μην μπαίνει πελώριο πρόστιμο στους ρύπους.

Αυτός είναι ο απολογισμός της κυβέρνησης στο βασικό οικονομικό ζήτημα της χώρας που είναι το μπλοκάρισμα των επενδύσεων, ιδιαίτερα των βιομηχανικών. Γιατί όλα τα άλλα μέτρα, όπως μείωση φορολογίας φυσικών προσώπων και μέτρα για τις δόσεις στους φόρους και στις εισφορές, όσο και να είναι κάπως βοηθητικά στο πνίζιμο των μικρών

επιχειρήσεων, είναι δευτερεύοντα γιατί δεν αφορούν άμεσα το κέντρο της κακοδαιμονίας της χώρας, που είναι η διαρκής υποβάθμιση της μεγάλης κλίμακας παραγωγής, ιδιαίτερα της βιομηχανικής.

Χωρίς την οργανωμένη δημοκρατική πάλη των μάζων καμιά παρακρατική βία δεν μπορεί να νικήσει

Η μήπως η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχώρησε στο πιο βασικό ζήτημα δημοκρατίας στο οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έδωσε τα μεγαλύτερα χτυπήματα του, στη δικαιοσύνη στο οποίο πράγματι υπάρχει το μεγαλύτερο πολιτικό -δικαστικό σκάνδαλο από καταβολής ελληνικού κράτους και είναι η σκευωρία που έστησε ο ΣΥΡΙΖΑ με άμεση πολιτική ευθύνη του Τσίπρα για να κλείσει στη φυλακή πολιτικούς αντιπάλους της κυβέρνησης του, πρώην πρωθυπουργούς, υπουργούς, διοικητές κεντρικών τραπεζών κλπ. Κι όμως δεν παρατέμψανε παρά μόνο τον Παπαγγελόπουλο και χαρίστηκαν στον Τσίπρα και κάθε άλλο στέλεχος της ηγετικής κυβερνητικής ομάδας, με τη σύμφωνη γνώμη του στομφώδη Σαμαρά, που έλεγε ότι «θα τους πάει ως το τέλος» ενώ η ΝΔ άφησε στη θέση της στο υπερκρίσιμο πόστο της επικεφαλής της εισαγγελίας διαφθοράς τη στενή συνεργάτιδα του Παπαγγελόπουλου και πανταχόθεν καταγγελλόμενη εκβιάστρια Τουλουπάκη.

Ο μόνος τρόπος που βρήκε για να ικανοποιήσουν πραγματικά την ψηφοφορική της βάση, αλλά και την πλειοψηφία της κοινής γνώμης και που ήταν και βασική τους προεκλογική δέσμευση ήταν να σταματήσουν τη βία και την ανομία στα Εξάρχεια και να σταματήσουν τα ίδια στα Πανεπιστήμια, ενώ στο μεταξύ η ΝΔ στην πράξη αποδέχτηκε το πιο μεγάλο και στρατηγικής σημασίας δώρο που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ στο εγκληματικό λούμπεν και στην πολιτική τρομοκρατία με το νέο ποινικό κώδικα.

Έτσι έστησαν τα ΜΑΤ στα Εξάρχεια, έβγαλαν από τα σπίτια τους μερικούς βασανισμένους μετανάστες και πρόσφυγες που το συριζέικο κράτος είχε αναλάβει να προστατεύσει – ενώ λίγο πριν τους στίβαζε να μαρτυράνε στη Μόρια - και ταυτόχρονα με ένα νόμο αποφάσισαν ότι το επίσημο ελληνικό κράτος θα ελέγχει τα Πανεπιστήμια και όχι οι κάθε λογής εξωτερικές συμμορίες.

Όμως όλο το ζήτημα ήταν πάντα και είναι ακόμα ότι σε αυτά τα σημεία βία ασκεί κυρίως το παρακράτος που προστατεύει πολιτικά και ιδεολογικά ο ΣΥΡΙΖΑ μαζί και η φιλο-17νοεμβρίτικη ρουβικονική ουρά του, ενώ το ψευτοΚΚΕ παίζει έναν ηγετικό ρόλο όχι στην ίδια τη βία, αλλά στην πολιτική πλατφόρμα που την προωθεί. Και αυτά είναι μέσα και δεν είναι έξω από τα Εξάρχεια και τα Πανεπιστήμια. Και είναι μέσα και δεν είναι έξω από τη Βουλή. Και όλη αυτή η πάλη είναι πάνω απ' όλα μια πολιτική πάλη που πρέπει να δοθεί από τους κατοίκους της γειτονιάς και το λαό όλης της πρωτεύουσας και από τους ίδιους τους φοιτητές και τους δασκάλους μέσα στα Πανεπιστήμια. Όποιος πάει να λύσει κύρια με αστυνομικές μέθοδες ένα πρόβλημα χωρίς οι μάζες να έχουν κινηθεί οι ίδιες ενάντια στη βία, χωρίς να ζυμώνουν να οργανωθούν και να διαδηλώσουν μαζικά ενάντια της είναι σίγουρο ότι η βία θα δυναμώσει.

Ο στρατός βίας στα Εξάρχεια, που ο μισός φαντάζεται ότι είναι πραγματικά επαναστατικός, και ότι με επανάσταση πήρε το κέντρο μιας πρωτεύουσας μιας χώρας η οποία είναι βυθισμένη στην πολιτική αντίδραση και στην παραίτηση, δήλωσε ένα πρώτο παρών διαχέοντα, όπως είπε, τα χτυπήματα του έξω από το κατελιγμένο κέντρο του και το σημαντικότερο άρχισε τις συνελεύσεις συγκεντρώσεις και τις πορείες του, δηλαδή έδρασε εξόχως πολιτικά και μαζικά με στυλ ΣΥΡΙΖΑ, όπως πολιτικά έδρασε και το παρακράτος των Πα-

νεπιστημίων με αρκετά μαζικές για το κατακαλόκαιρο διαδηλώσεις με επίσημη και αποδεκτή απ όλους ηγεσία ψευτοΚΚΕ.

Η αναμέτρηση με την κυβέρνηση θα έρθει αργότερα, γιατί ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει την φιλοδοξία να γίνει αρχηγός της σοσιαλδημοκρατίας στην Ευρώπη, ούτε το ψευτοΚΚΕ που παριστάνει το εθνικό αντιδικτικό κόμμα αλλά θέλει από τα 1990 να τα έχει καλά με την ΝΔ, ειδικά με την εθνοσοβινιστική της πτέρυγα, που είναι ισχυρή στο στρατό και στην αστυνομία, δεν θέλουν να συγκρουστούν τώρα εν ψυχρώ και πρόωρα και μάλιστα αστυνομικά με τη ΝΔ, δηλαδή πριν η κυβέρνηση εκτεθεί πολιτικά. Και δεν θα αργήσει να εκτεθεί επειδή ακριβώς ούτε θα θελήσει, επειδή η ηγεσία της είναι βαθιά διαβρωμένη από το καθεστώς ΣΥΡΙΖΑ (Καραμανλής, Σαμαράς, Μητσοτάκης), αλλά ούτε θα μπορέσουν οι σχετικά προοδευτικές αναπτυξιακές και φιλοευρωπαϊκές τάσεις της να κάνουν αυτά που έχουν υποσχεθεί στις γεμάτες αγωνία μάζες, ειδικά στα ζητήματα της άμεσης υλικής ζωής. Εκτιμάμε ότι τότε ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ θα διαλέξουν τους όρους και τη στιγμή της μαζικής σύγκρουσης με ότι θετικό έχει η ΝΔ σαν κυβέρνηση, χωρίς να εκθεθούν πολιτικά ο μεν ΣΥΡΙΖΑ στο εξωτερικό, το ψευτοΚΚΕ στη ΝΔ.

Αυτό που δεν καταλαβαίνουν οι αστοί φιλελεύθεροι, και οι σοσιαλφασίστες το ξέρουν πολύ καλά, είναι ότι δεν μπορεί καμιά αστυνομία να νικήσει έναν αντιδραστικό στρατό όσο αυτός έχει πίσω του ένα επίσης αντιδραστικό αλλά πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα που μπορεί να κινεί ένα τμήμα των μαζών. Ο παρακρατικός στρατός βίας των Εξαρχείων όπως και αυτός των Πανεπιστημίων έχουν πίσω τους ένα σε γενικές γραμμές ενιαίο και ιδεολογικά κυρίαρχο πολιτικό ρεύμα, το οποίο δεν μπορεί να νικηθεί παρά μόνο από ένα άλλο μαζικό και μάλιστα αναγκαστικά δημοκρατικό και μάλιστα τελικά αριστερό πολιτικό ρεύμα, που μόνο αυτό θα ξεσκεπάσει από κάθε πλευρά τη δήθεν φιλολαϊκή πλατφόρμα του πρώτου.

Γιατί ο λαός να μην μισεί τη βία των μπάχαλων, αλλά ο στρατός της σοσιαλφασιστικής βίας των Εξαρχείων και των Πανεπιστημίων έχει πολλά πρόσωπα. Η πολιτική του καθοδήγηση χρησιμοποιεί τους μάχαλους μόνο για ειδικές αντιπαθητικές αποστολές τρομοκρατίας των φιλελεύθερων συνήθως τμημάτων της αστικής τάξης, ή επίσης για να κάνει με τις καταστροφές του τους μικροαστούς να συμπαθούν τους κλασικούς φασίστες «του νόμου και της τάξης» που είναι επίσης ρωσόφιλοι. Όμως σαν αρχηγό των Εξαρχείων έχει τον Ρουβίκωνα, που εμφανίζεται κυρίως σαν τιμωρός στην υπηρεσία του πιο φτωχού και δίχως συνδικαλιστική κάλυψη υπερεκμεταλλεμένου προλεταριάτου των κάθε λογής υπηρεσιών, του εμπόριου κλπ, ενώ σαν πολιτικό αρχηγό στα Πανεπιστήμια έχει τα «φιζοσπαστικά» μικροαστικά ρεύματα που βγήκαν από το ψευτοΚΚΕ και το ΝΑΡ και στο βάθος, δηλαδή πολιτικο-ιδεολογικά το ίδιο το ψευτοΚΚΕ.

Αυτό σημαίνει ότι ενώ το βασικό καθεστωτικό πολιτικό μπλοκ ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ στηρίζει τη βία του σηκώνοντας ψεύτικες σημαίες του λαού και της εργατικής τάξης, η ΝΔ από τα κλασικά αστικά και αντιδραστικά ιστορικά της χαρακτηριστικά, ιδίως η μητσοτακική-καραμανλική ούτε θέλει ούτε μπορεί να κινεί τις μάζες, ειδικά τις δημοκρατικές. Το μόνο που μπορεί και θέλει είναι με την πιο δεξιά σοβινοφασιστική της πτέρυγα Σαμαρά, να κινεί τις πιο καθυστερημένες μάζες μαζί με την εκκλησία και δίπλα τους ναζήδες για τα Μακεδονικά. Τέτοιες κόντρες από τα δεξιά στο ΣΥΡΙΖΑ θα τις κάνει. Αλλά από τα αριστερά στο ΣΥΡΙΖΑ και ειδικά στο ψευτοΚΚΕ καθόλου δεν φαίνεται.

Έτσι με τα Πανεπιστήμια και με τα Εξάρχεια, παρόλη τη χρεωκοπία της ψευτοεπαναστατι-

κής βίας στη χώρα μας μετά από πολλά χρόνια χρήσης της από τη χειρότερη αντίδραση, το μόνο που θα πετύχει η ΝΔ, βάζοντας την αστυνομία να λύσει ένα εξόχως πολιτικό ζήτημα, είναι από τη μια να στεριώσει καλύτερα το φιλο17νοεμβριτισμό στα Εξάρχεια και να δώσει στο ψευτοΚΚΕ την πραγματική εξουσία στις Σχολές, και από την άλλη να δυναμώσει παντού ένα ρεύμα μέσα στη μικροαστική τάξη που θα ζητάει έναν ανοιχτό φασίστα να κυβερνήσει τη χώρα και τελειώσει με τους «ανθέλ-ληνες». Αυτό είναι το καταστροφικό τεχνητό δίπολο που στήνει η πολιτική αντίδραση στη χώρα μας και το οποίο όπως λέμε διαρκώς μόνο ένα πραγματικά λαϊκό και δημοκρατικό μέτωπο μπορεί να αντιμετωπίσει, ενώ η ίδια η ΝΔ από αυτήν την αστυνομική πολιτική της θα σπρώχνεται όλο και περισσότερο προς το φαίό πόλο του διπόλου.

Γι αυτό η αντίσταση σε αυτό το ουσιαστικά τεχνητό δίπολο δεν μπορεί να μην φτιαχτεί, άλλωστε η ιδέα ότι αυτό υπάρχει και συγκεκριμένα κάτι πολύ βρώμικο και δεξιό υπάρχει μέσα στην κυβερνητική και την κρατικοσυνδικαλιστική αριστερά, που ως τώρα υπήρχε μόνο στους φασίστες, αρχίζει να κερδίζει έδαφος και είναι μια αριστερή ιδέα. Βέβαια αυτή η ιδέα δεν θα γίνει ποτέ υλική δύναμη αν δεν αδράξει τις μάζες και δεν θα μπορέσει να τις αδράξει αν δεν αποδείξει σε αυτές μέσα από την ίδια την πείρα τους ότι ο ίδιος πολιτικός και κοινωνικός παράγοντας που χτυπάει πιο πολύ τη δημοκρατία σε μια χώρα, χτυπάει πιο πολύ και την ανάπτυξη της και το ψωμί του λαού, και φέρνει τη μεγαλύτερη ανισότητα και εκμετάλλευση.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΣΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 2 ΟΚΤΩΒΡΗ

**Μόνο με την έγκριση των πρωτοβάθμιων σωματείων ή των χώρων δουλειάς
Ενάντια στην νομιμοποίηση του χαμηλώματος των μισθών κάτω από το επίπεδο
των κλαδικών**

Μπροστά στην επερχόμενη ψήφιση του αναπτυξιακού νομοσχεδίου που περιλαμβάνει αλλαγές στις ρυθμίσεις για εργασιακά θέματα και κυρίως για τις συλλογικές συμβάσεις, το ΠΑΜΕ, δηλαδή το ψευτοΚΚΕ, κήρυξε με μεγαλύτερο από κάθε άλλη φορά θράσος 24ωρη πανελλαδική απεργία στις 24 Σεπτεμβρίου!

Αυτή ήταν ως τώρα μια διασπαστική πρακτική του ΠΑΜΕ που παράκαμπε τη ΓΣΕΕ για να κηρύξει τις δικές του απεργίες ενεργώντας το ίδιο σαν πρωτοβάθμια οργάνωση για τα σωματεία, βασικά κλαδικά και άμαζα, που το κόμμα αυτό ελέγχει με όρους βίας και νοθείας. Σήμερα αυτή η τακτική δεν είναι απλά ένα συνδικαλιστικό πραξικόπημα, αλλά η αρχή μιας συνδικαλιστικής δικτατορίας στη χώρα από το ψευτοΚΚΕ. Γιατί αυτή τη φορά η ΓΣΕΕ δεν έχει απλά παρακαμφθεί, αλλά προηγουμένως έχει προαναγγεμένα και κατ'επανάληψη δαρθεί από τους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ με την πλήρη κάλυψη της αστυνομίας και της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την ανοχή αυτού του αίσχους από όλη την αντιπολίτευση, και στη συνέχεια έτσι δαρμένη και με απαγορευμένο από τους τραμπούκους το συνέδριο της έχει καθαιρεθεί και αλυσοδεθεί από την πάντα πρόθυμη να εκτελέσει τις διακομματικές συμφωνίες ελληνική «δικαιοσύνη». Όσο το ανώτατο πρωτοβάθμιο συνδικαλιστικό όργανο των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα και των ΔΕΚΟ της χώρας είναι με αυτόν τον τρόπο καταργημένο κανείς εργαζόμενος που θέλει να υπερασπιστεί τη στοιχειώδη δημοκρατία στα συνδικάτα και στη χώρα γενικά, οπότε και το μεροκάματο και τα εργατικά δικαιώματα του γενικότερα δεν πρέπει να προτείνει στο πρωτοβάθμιο σωματείο στο χώρο δουλειάς του το φασιστικό κάλεσμα να συμμετέχει σε απεργία-πρόσχημα για αυτήν την κατάργηση. Αν παρόλα αυτά ο χώρος δουλειάς του ή το πρωτοβάθμιο σωματείο αποφασίσει να συμμετέχει σε απεργία που κήρυξαν οι σοσιαλφασίστες ο εργαζόμενος που παλεύει για την οικοδόμηση της βαθιά υπονομευμένης συνδικαλιστικής ενότητας της τάξης, αρχίζοντας από τα κάτω, θα συμμετέχει σε αυτήν έχοντας προηγουμένως εκφράσει την πιο έντονη διαφωνία

του. Αυτή είναι μια πάγια θέση της ΟΑΚΚΕ για όλες τις από την αρχή πουλημένες από τα πάνω πραξικοπηματικές απεργίες κυρίως του σοσιαλφασισμού, αλλά και γενικότερα του γραφειοκρατικού αποσπασμένου από τη βάση συνδικαλισμού κορυφής.

Στην πραγματικότητα ο στόχος αυτών που κήρυξαν αυτήν την απεργία ήταν να νομιμοποιήσει τους τραμπούκους, συνωμότες και σφετεριστές που θέλουν να αντικαταστήσουν μια ΓΣΕΕ που με όλα της τα κουσούρια και τις αθλιότητες επιτρέπει να αντιπροσωπεύονται στα συνδικάτα όλα τα πολιτικά ρεύματα πλην των ναζιστών και να δίνεται λίγο πολύ ελευθερία αντιπροσωπείας και λόγος σε όλα τα πολιτικά ρεύματα της χώρας και όλες τις τάξεις του εργατικού κινήματος, όποιες και να είναι οι πολιτικές τους με έναν αντεργατικό στρατό που λειτουργεί επίσημα και ανοιχτά ενάντια στη δημοκρατική εκλογή οργάνων και ενάντια στη συμμετοχή των εργαζομένων σε γενικές συνελεύσεις με ελεύθερο δικαίωμα λόγου και ψήφου.

Η ΓΣΕΕ αυτή τη στιγμή δεν μπορεί πια να προκηρύξει καμία απεργία. Μετά τη φασιστική ματαίωση του εκλογικού συνεδρίου της με διακομματική, αστυνομική και δικαστική κάλυψη, πράγμα που σημαίνει εισαγωγή της χώρας σε μια περίοδο κοινοβουλευτικής δικτατορίας, το δικαστήριο διόρισε με την προσωρινή διοίκηση με την προηγούμενη που στην πράξη καθαιρέθηκε με μόνη δυνατότητα και υποχρέωση να κάνει εκλογές. Όμως αφού διόρισε σε αυτή και τους εκπροσώπους του ΠΑΜΕ, εκλογές θα γίνουν μόνο όταν, και εάν το επιτρέψει το ψευτοΚΚΕ, που δεν θα το επιτρέψει μόνο αν πάρουν την πλειοψηφία το ίδιο και οι φίλοι του.

Σε ότι αφορά την πραξικοπηματική και παράνομη απεργία της 24/9 είναι πολύ θετικό ότι η ηγεσία της ΓΣΕΕ αντιστάθηκε στους εκβιασμούς και τις απειλές να συρθεί πίσω από το ΠΑΜΕ όπως καταγγέλλει σε ανακοίνωσή της στις 19/9 και αποφάσισε να προωθήσει ανεξάρτητες κινητοποιήσεις των σωματείων της στις 2 Οκτωβρίου (<https://gsee.gr/?p=36598>).

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, για πρώτη φορά η ηγεσία της ΑΔΕΔΥ, δηλαδή η συνδικαλιστι-

κή ηγεσία των δημοσίων υπαλλήλων, έδειξε την πολιτική και ταξική φύση της συμμετέχοντας σε αυτή την πανελλαδική κινητοποίηση του ΠΑΜΕ σαν να ήταν ένα σωματείο του, η καλύτερα σαν ουραγός, αβανταδόρος και συνεργός του εγκλήματός του κατά της ΓΣΕΕ. Συγκεκριμένα στις 17 Σεπτεμβρίου αναρτήθηκε στην ιστοσελίδα του ΠΑΜΕ κάλεσμα για απεργία της 24/9, και σχεδόν ταυτόχρονα προκήρυξε απεργία και το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Αμέσως μετά στις 19 Σεπτεμβρίου δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΑΔΕΔΥ ανακοίνωση – κάλεσμα για απεργία στις 24 Σεπτεμβρίου με την εξής εισαγωγή: «*Σε καλούμε να δώσεις το «παρών» στη Γενική Απεργία που αποφασίσαμε, μαζί με τα συνδικάτα των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα, να πραγματοποιήσουμε την Τρίτη, 24 Σεπτεμβρίου 2019», όπου «τα συνδικάτα των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα» είναι τα συνδικάτα του ΠΑΜΕ και του ΕΚΑ. Το ότι αυτή ήταν μία ελεεινή πράξη δουλικής εκδούλευσης της ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ στο ΠΑΜΕ φάνηκε από το ότι το νομοσχέδιο αυτό, ειδικά σε ότι αφορά τα εργασιακά δεν αγγίζει σχεδόν καθόλου το δημόσιο τομέα και τις συμβάσεις του. Μάλιστα, η τοποθέτηση της ΑΔΕΔΥ για το πως επηρεάζονται οι δημόσιοι υπάλληλοι από το νομοσχέδιο είναι μία δήλωση υπέρ του γραφειοκρατικού σαμποτάζ στην έκδοση των αδειών. Σε ανακοίνωση της Εκτελεστικής Επιτροπής η ΑΔΕΔΥ καταγγέλλει το νομοσχέδιο για το ότι δίνεται «η δυνατότητα για προνομιακή αδειοδότηση, με χαλαρότερους όρους, όσων επιχειρήσεων βρίσκονται μέσα σε επιχειρηματικά πάρκα και η αδειοδότηση εξπρές, υπό τη δαμόκλειο σπάθη των πειθαρχικών ποινών, ακόμα και της παύσης των αρμοδίων δημοσίων υπαλλήλων» (<https://www.kathimerini.gr/1043016/article/epikairothta/ellada/adedy-panelladikh-apergia-stis-24-septemvrioy>).*

Δηλαδή, η ΑΔΕΔΥ θίγεται από μια αλλαγή του νόμου που θα επιβάλει στους δημόσιους υπαλλήλους να διεκπεραιώνουν γρήγορα τις αιτήσεις για άδειες, που καθυστερούν συνήθως για αόριστο χρονικό διάστημα τις βιομηχανικές επενδύσεις, εκτός βέβαια αν πρόκειται

για τα κοντέινερ της Κόσκο ή το Σαββίδη, οπότε όλες οι άδειες βγαίνουν σε χρόνο μηδέν.

Σήμερα η ΓΣΕΕ αντικειμενικά εκπροσωπεί την πάλη για δημοκρατία στο συνδικαλισμό ενάντια στη σοσιαλφασιστική βία από την οποία προέρχεται ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την κατάλυση κάθε εργασιακού δικαιώματος σε αυτή τη χώρα γιατί αυτή είναι εργαλείο για την αποικιοποίηση της από τη νεοχιτλερική Ρωσία και τη σύμμαχό της Κίνα που δεν μπορούν παρά να ποδοπατήσουν τους εργαζομένους για να πετύχουν το στόχο τους. Γι' αυτό είναι θετικό να υποστηριχθούν οι κινητοποιήσεις της 2 Οκτωβρίου από τους εργαζόμενους που θα θελήσουν να αντισταθούν σε ένα νόμο που τους αφήνει ακάλυπτους απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία, και μόνο εφόσον αυτές οι κινητοποιήσεις επικυρωθούν με γενικές συνελεύσεις των αντίστοιχων σωματείων ή όπου δεν υπάρχουν σωματεία όπου ο κάθε εργαζόμενος προτείνει την απεργία στους συναδέλφους του στους χώρους δουλειάς, και αυτοί αποφασίσουν τη συμμετοχή.

Λίγα λόγια για το αναπτυξιακό σκέλος του νόμου

Η κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο νέος αναπτυξιακός έχει στόχο την επιτάχυνση της ανάπτυξης με την κατάργηση μίας σειράς γραφειοκρατικών διαδικασιών, και ότι είναι μία απόπειρα διάσωσης των προβληματικών επιχειρήσεων με κατάργηση ευνοϊκών ρυθμίσεων των κλαδικών συμβάσεων για αυτές.

Έχουμε γράψει πολλές φορές κι έχει αποδειχθεί ότι όσες επιταχύνσεις και αν προωθήσει οποιοσδήποτε νόμος, δεν πρόκειται να έρθει καμία ουσιαστική ανάπτυξη αν δεν δοθεί η πολιτική σύγκρουση μπροστά στο λαό και στην εργατική τάξη με τις δυνάμεις που προωθούν το σαμποτάζ, κυρίως το ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ (και τους εξωκοινοβουλευτικούς κολαούζους τους) μέσα από τα δασαρχεία, τις αρχαιολογικές υπηρεσίες, τη βιομηχανοκτόνα νομοθεσία και νομολογία, τα διάφορα ψευτοοικολογικά «κινήματα πολιτών»,

αλλά και τους οργανωμένους τραμπούκους στρατούς, σαν εργαλεία κατεδάφισης και αποικιοποίησης της χώρας από τα ρωσοκινέζικα κεφάλαια. Τέτοια σύγκρουση δεν την έχει δώσει ποτέ η ΝΔ, αντίθετα φρόντισε να αγκαλιάσει στην κυβέρνηση της διοικητικά στελέχη που είχαν διακριθεί για καθυστερήσεις έργων για τέτοιους λόγους όπως η υπουργός Πολιτισμού Λίνα Μενδώνη. Μένει στην πράξη να φανεί πως θα λειτουργήσει ο νέος αναπτυξιακός.

Όχι στις ειδικές οικονομικές ζώνες με χαμηλά μεροκάματα

Σε ότι αφορά τις ρυθμίσεις για τις συλλογικές συμβάσεις, οι περισσότερες και ιδίως αυτές που καταγγέλλουν το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι καθόλου καινούριες, έχουν ισχύσει σε όλη την περίοδο των μνημονίων.

Το καινούριο που εισάγεται με αυτό το νόμο και το οποίο όχι τυχαία το υποβαθμίζουν οι ψευτοαριστοί φίλοι της εργατικής τάξης είναι ότι δίνει τη δυνατότητα να συναφθούν σε τοπικό επίπεδο κλαδικές συμβάσεις που θα ισχύουν ακόμα και με χειρότερους όρους από τις αντίστοιχες κλαδικές που ισχύουν πανελλαδικά, ανεξάρτητα μάλιστα από το αν οποιαδήποτε ή οποιοσδήποτε τοπικές επιχειρήσεις του κλάδου είναι προβληματικές. Έτσι σε περίοδο επέλασης στη χώρα της κινέζικης Κόσκο στον Πειραιά, ρώσων ολιγαρχών όπως ο Σαββίδης, στη Θεσσαλονίκη, και κάποιων δυτικών μονοπωλιστών φίλων της Ρωσίας ανοίγει ο δρόμος για τη δημιουργία ολόκληρων περιοχών (ειδικές οικονομικές ζώνες) στις οποίες θα επικρατούν με νόμο δουλοκτητικοί όροι εργασίας. Τίποτα δεν εμποδίζει στη συνέχεια, να θεσπιστούν τοπικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας για όλες τις επιχειρήσεις μίας συγκεκριμένης περιοχής που θα ποδοπατούν την εθνική συλλογική σύμβαση εργασίας και τον κατώτατο μισθό, όπου ο εργαζόμενος θα δουλεύει σε μία εργασιακή ζούγκλα με τη βούλα του νόμου, και καμία επιθεώρηση δεν θα μπορεί να επέμβει.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΜΕ ΣΤΑ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΨΗΦΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΤΑΣΗ ΤΗΣ ΓΣΕΕ ΓΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΙΣ 2 ΟΚΤΩΒΡΗ

**Μόνο με την έγκριση των πρωτοβάθμιων σωματείων ή των χώρων δουλειάς
Ενάντια στην νομιμοποίηση του χαμηλώματος των μισθών κάτω από το επίπεδο των κλαδικών**

Συνέχεια από τη σελ. 3

Φταίει το σαμποτάζ για τις χρεωκοπίες και καθόλου το μισθολογικό κόστος

Το νομοσχέδιο νομιμοποιεί τις επιχειρησιακές συμβάσεις, δηλαδή συμβάσεις που συμφωνούνται μεταξύ πρωτοβάθμιων σωματείων και εργοδοσίας, που προβλέπουν χειρότερους όρους από τις κλαδικές συμβάσεις. Με αυτό το περιεχόμενο, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες ανεργίας, η ρύθμιση ανοίγει το δρόμο στην εκβιαστική μείωση μισθών. Η ρύθμιση αυτή έδωσε ωστόσο μια ευκαιρία στο ψευτοΚΚΕ να επιτεθεί για άλλη μια φορά στον πρωτοβάθμιο συνδικαλισμό σαν "εργοδοτικό".

Ο μεγαλύτερος πριμοδοτής του λεγόμενου «εργοδοτικού συνδικαλισμού» που τώρα κάνει ότι τον καταγγέλλει είναι το ψευτοΚΚΕ. Γιατί είναι το ίδιο εκείνο κόμμα που έχει σαμποτάρει με λύσσα αμέσως μετά την πτώση της δικτατορίας ως τα σήμερα και έχει τσαλαπατήσει τα πρωτοβάθμια σωματεία στις επιχειρήσεις υπέρ των κλαδικών που τα κάνει ότι θέλει γιατί μαζεύει τα μέλη του σε αυτά και εύκολα παίρνει την εξουσία σε συνδυασμό με τραμπουκισμούς, εξαγορές συνειδήσεων και εκλογικές νοθείες. Αντίθετα στα πρωτοβάθμια σωματεία που ο καθένας εργαζόμενος ξέρει τον άλλο, και μπορεί να εφαρμοστεί η πολιτική του ενιαίου εργατικού μετώπου χωρίς πολιτικούς αποκλεισμούς, τόσο οι υποτακτικοί της εργοδοσίας και οι φασίστες όσο και οι διπρόσωπτες ιδιοτελείς φράξιες του ψευτοΚΚΕ μπορούν να απομονωθούν σε μεγάλο βαθμό. Μόνο αν δεν υπάρχουν σωματεία στις επιχειρήσεις οι συνδικαλιστικές ιδιοτελείς συμμορίες του ψευτοΚΚΕ μπορούν να κάνουν το αφεντικό σε κάθε επιχείρηση, είτε σαν εξυπηρετητές της φιλικής τους εργοδοσίας τσακίζοντας γνήσιες εργατικές αντιστάσεις, είτε σαν εκβιαστές κάθε εργοδοσίας που δεν υποτάσσεται στα συμφέροντα των ρωσοκινέζικων φασιστικών μονοπωλίων, είτε σαν κατεδαφιστές βιομηχανικών μονάδων που στέκονται στο δρόμο τους.

Το περιεχόμενο ρυθμίσεων που προωθεί σήμερα η κυβέρνηση που δίνουν ισχύ σε χειρότερους εργασιακούς όρους συμβάσεων στις επιχειρήσεις απέναντι στους πιο ευνοϊκούς των κλαδικών, καθιερώθηκε και έγινε νόμος του κράτους μέσω των «μνημονίων των δανειστών», ακριβώς λόγω της πολιτικής του παραγωγικού σαμποτάζ, που συνέτριψε τη μέση παραγωγικότητα της εργασίας, αποβιομηχάνισε τη χώρα, οπότε έφερε την κρατική χρεωκοπία, τη χρεωκοπία των

τραπεζών, οπότε το κλείσιμο χιλιάδων επιχειρήσεων, την πιο μεγάλη ανεργία και τα μνημόνια.

Η συγκεκριμένη ρύθμιση που εισάγει το νομοσχέδιο Βρούτση ίσχυε από το 2011 και ως το επίσημο τέλος του προγράμματος των μνημονίων (δηλαδή και επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ) για όλες τις επιχειρήσεις, ενώ την ίδια περίοδο και ανεξάρτητα από το τι πρόβλεπαν ή δεν πρόβλεπαν οι νόμοι κυριάρχησε μία πρωτοφανής και εκτεταμένη καταστρατήγηση κάθε συλλογικής σύμβασης στα σύγχρονα εργασιακά κότερα με τις απλήρωτες υπερωρίες, τα εξαντλητικά ωράρια, τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τα μαύρα μεροκάματα, και με απουσία ελέγχων επιθεώρησης, που έχουν πάντα ένα φάρο στη χώρα: το κάτεργο της Κόσσο στις προβλήτες II και III. Αυτό που ισχυρίζονται ότι πάνε να το αποτρέψουν με κούφια, μονοήμερες, εντελώς μη αποτελεσματικές απεργίες εντυπωσιασμού, το έχουν αφήσει για χρόνια να περάσει και να κυριαρχήσει και μάλιστα στη χειρότερη μορφή του.

Το χτύπημα του μεροκάματου με μνημόνια ή όχι, με νόμους που μικραίνουν το νόμιμο μεροκάματο ή όχι στην ουσία θα είναι πάντα παρόν όσο το παραγωγικό σαμποτάζ, ειδικά το σαμποτάζ της βιομηχανίας συνεχίζεται με αμείωτη ένταση. Αυτή η διαρκής και πολύ μεγάλη πτώση του ελληνικού μεροκάματου δεν είναι ένα φαινόμενο του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά φαινόμενο των εμπόλεμων χωρών, και η Ελλάδα είναι μια από αυτές, αφού βρίσκεται σε έναν ακήρυκτο πολιτικό και οικονομικό πόλεμο με χαρακτηριστικά εμφυλίου και με κύρια πολεμική μορφή το παραγωγικό, ιδιαίτερα το βιομηχανικό σαμποτάζ. Σε τέτοιες χώρες ο νομοθετικός προσδιορισμός ενός αξιοπρεπούς μεροκάματου πρέπει ασφαλώς να παλεύεται με ένταση και συνέπεια και όχι προσχηματικά γιατί βοηθάει όλη την τάξη και πιο πολύ εκείνο το αρκετά σημαντικό σε όγκο και πολιτικά ακόμα πιο σημαντικό, αλλά όχι πλειοψηφικό κομμάτι της εργατικής τάξης που δουλεύει στις σύγχρονες μέσης ή κάπως ψηλής παραγωγικότητας επιχειρήσεις. Όμως στην πράξη όλο και περισσότερο αποτυγχάνει να ελαφρύνει τόσο από την ένταση της δουλειάς, όσο και από τη διάρκεια, οπότε τελικά ούτε και μισθολογικά το αυξανόμενο τμήμα του προλεταριάτου που δουλεύει στην πλειοψηφία με μερικά ωράρια, με μαύρα, η με απλήρωτες υπερωρίες στα κότερα κυρίως της μικρομεσαίας ή της κάθε νεοαποικιακής επιχείρησης τύπου ΚΟΣΚΟ.

Όχι στην καταπάτηση των κλαδικών

Λέει λοιπόν ο νέος νόμος ότι όπου υπάρχει επιχειρησιακή σύμβαση, ή όπου μπορεί να γίνει επιχειρησιακή σύμβαση που να έχει μειωμένους μισθούς σε σχέση με την κλαδική αυτή υπερισχύει της κλαδικής μόνο για προβληματικές που βρίσκονται στα πρόθυρα της πτώχευσης, αλλά και ζημιογόνες με κριτήρια που θα ορίσει ο υπουργός. Αυτό όμως είναι μόνο ένα μέτρο παραπέρα μείωσης του εργασιακού κόστους όταν η πείρα και η λογική δείχνουν ότι δεν είναι το εργασιακό κόστος η αιτία που γίνονται οι επιχειρήσεις προβληματικές. Το ύψος των μισθών στα πλαίσια μάλιστα των πολύ χαμηλών ποσών των συλλογικών συμβάσεων των τελευταίων χρόνων δεν είναι μια αιτία των χρεωκοπιών. Αιτίες είναι: η αδυναμία λόγω σαμποτάζ και εσκεμμένων γραφειοκρατικών εμποδίων του εκσυγχρονισμού του παραγωγικού εξοπλισμού, ο ακριβός τραπεζικός δανεισμός που απαγορεύει αυτόν τον εκσυγχρονισμό, η πολύ ακριβή ενέργεια, η μεγάλη φορολογία κλπ.

Ο κίνδυνος του εργοδοτικού εκβιασμού γίνεται ακόμα μεγαλύτερος επειδή διατηρείται η διόταξη της συριζαίας Αχτσιόγλου για αυξημένη απαρτία 50+1 στις γενικές συνελεύσεις των πρωτοβάθμιων που αποφασίζουν απεργιακές κινητοποιήσεις, στις περιπτώσεις που οι εργαζόμενοι αντιδρούν στην εφαρμογή των χειρότερων όρων της επιχειρησιακής σύμβασης. Από την υποχρέωση τέτοιας απαρτίας είχαν βολικά εξαιρεθεί τα κλαδικά σωματεία, οπότε το ψευτοΚΚΕ που τα ελέγχει «ξέχασε» το αίτημα της κατάργησής της μετά την ψήφιση του νόμου τον Γενάρη του 2018 (<https://www.oakke.gr/εργατικα-συνδικαλισμος/item/910->).

Το πόσο εύκολα έχει περάσει η επανειλημμένη μείωση των μισθών την τελευταία δεκαετία που δεν ίσχυαν οι ευνοϊκότερες κλαδικές, δείχνει τον κίνδυνο που σημαίνει για τους μισθούς η επαναφορά μιας τέτοιας ρύθμισης, που σταμάτησε για λίγο μόνο να ισχύει μετά το ονομαστικό τέλος των μνημονίων. Το βασικό έγκλημα είναι ο ευνοϊκός και εντελώς διαλυτικός για το εργατικό κίνημα τρόπος με τον οποίο αποφασίζονται οι κλαδικές. Θυμίζουμε ότι οι όροι των κλαδικών προκύπτουν από διαπραγμάτευση κλαδικών σωματείων στα οποία υπάγονται πολλές επιχειρήσεις με τις αντίστοιχες ενώσεις εργοδοτών. Έχει καθιερωθεί τα τελευταία χρόνια, οι εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις να μένουν εντελώς έξω από αυτή τη διαδικασία, αφού δεν έρχονται οι προτάσεις

του κλαδικού να ζυμωθούν σε γενικές συνελεύσεις σωματείων πριν τη διαπραγμάτευση των από τα πάνω «σωτήρων» των κλαδικών, πολλά από τα οποία ελέγχονται στενά κομματικά και κυρίως από το ψευτοΚΚΕ. Έτσι οι εργαζόμενοι δεν κάνουν πάλη για διεκδικήσεις με δική τους οργάνωση και με απεργιακούς αγώνες απέναντι στο κάθε συγκεκριμένο αφεντικό. Γιατί μπορεί μια κλαδική να δίνει σχετικά ανεκτούς μισθούς για επιχειρήσεις μέσης ή χαμηλής παραγωγικότητας, αλλά αυτοί μπορεί να είναι πολύ χαμηλοί για επιχειρήσεις του ίδιου κλάδου που έχουν πολύ ψηλή παραγωγικότητα και βγάζουν μεγάλα κέρδη. Σε αυτές τις περιπτώσεις το επιχειρησιακό σωματείο μπορεί να προβάλει διεκδικήσεις για αυξήσεις ακόμα και σε περιόδους κρίσης. Αυτού του είδους ο συνδικαλισμός αναπτύσσει πολύ τις οικονομικές και πολιτικές γνώσεις των εργατών για αυτό το ψευτοΚΚΕ τις απεχθάνεται λέγοντας ότι δεν πρέπει οι εργάτες να ανακατεύονται στα οικονομικά των επιχειρήσεων, δηλαδή να μένουν πάντα πολιτικά και ταξικά καθυστερημένοι σκλάβοι του αφεντικού, ώστε ποτέ να μην πάρουν την πολιτική και οικονομική εξουσία. Όμως έτσι όχι επανασταση δεν θα κάνουν ποτέ, αλλά ούτε ανθρώπινους μισθούς και συνθήκες δουλειάς θα κατακτήσουν. Γι αυτό το ψευτοΚΚΕ ζητάει πάντα και παντού πολύ ψηλούς μισθούς που να μην έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, ώστε οι εργάτες να μην μπουν ποτέ σε διαπραγμάτευση με την εργοδοσία και έτσι να αναγκαστούν να μάθουν και να παλέψουν συνδικαλιστικά σε ένα ανώτερο επίπεδο.

Να γιατί το ψευτοΚΚΕ καταφεύγει σε βρισιές και κατηγορίες όποτε κάνουν διαπραγματεύσεις σωματεία που δεν ελέγχει γιατί δεν θέλει τους εργάτες οργανωμένους έξω από τον έλεγχό του, γιατί οι ίδιοι εργάτες θα μπορέσουν μετά να πολεμήσουν κάθε αφεντικό, δηλαδή και τα ρωσοκινέζικα αφεντικά τα συμφέροντα των οποίων προστατεύει η ηγεσία αυτού του κόμματος. Την ίδια στάση κρατάει και για τα κλαδικά σωματεία που δεν ελέγχει. Τα τελευταία χρόνια που έχει δυναμώσει το ρωσοκινέζικο κεφάλαιο στη χώρα, το μόνο που κάνει όπου δεν έχει την πλειοψηφία είναι να σαμποτάρει τις κλαδικές και να καταγγέλλει αυτούς που τις υπογράφουν, όπως έκανε με όλες τις συλλογικές συμβάσεις στην προβλήτα I που υπογράφηκαν μεταξύ σωματείων και ΟΛΠ-Κόσσο. Η μέθοδος κι εδώ είναι να ζητάει μεγάλες αυξήσεις τέτοιες που διασφαλίζουν ότι δεν θα υπάρξει ποτέ συμφωνία. Στην πράξη θέλει την κατάργηση των

συλλογικών συμβάσεων και εργαζόμενους που θα είναι έρμαιοι στις ορέξεις του κάθε Captain Fu.

Γι αυτό ποτέ δεν έχει κάνει κεντρικό ζήτημα την πιο σκανδαλώδη μείωση των μισθών που έχει γίνει στο κάτεργο της Cosco που σκάει από τα κέρδη και έχει τους εργαζόμενους των εργολάβων στις προβλήτες II και III να δουλεύουν με αποδοχές στα όρια της εθνικής συλλογικής σύμβασης χωρίς να υπάγεται σε καμία κατηγορία προβληματικής επιχείρησης.

Σε αψίσα μας ενάντια στο σαμποτάζ και τις σύγχρονες εργασιακές γαλέρες είχαμε προσδιορίσει τους όρους της πάλης ενάντια στο παραγωγικό σαμποτάζ και τα κότερα ως εξής (www.oakke.gr/afises/2013-02-16-20-46-50/item/786-afis-sa-oka-ke-8-3-2017) «*Η αστική τάξη, ακόμα και τα πιο βαλλόμενα από τους σαμποταριστές παραγωγικά τμήματά της, έχει αποδείξει ότι δεν μπορεί να σώσει τη χώρα από την καταστροφή. Αυτό μπορούν να το πετύχουν μόνο οι βιομηχανικοί εργάτες, οι υπάλληλοι του ιδιωτικού τομέα, και οι άνεργοι αν οργανωθούν και σχηματίσουν γύρω τους ένα πλατύ δημοκρατικό και πατριωτικό μέτωπο, που θα εμποδίζει την ακύρωση με φεϊτικές δικαιολογίες κάθε παραγωγικής, ιδιαίτερα βιομηχανικής επένδυσης. Επίσης, σε κάθε επιχείρηση που κινδυνεύει με κλείσιμο οι εργαζόμενοι όχι μόνο δεν πρέπει να είναι αδιάφοροι, όπως τους ζητάει η ψευτοαριστέρα, αλλά να μπαίνουν μπροστά, να απαιτούν γνώση της οικονομικής κατάστασης της επιχείρησης και να διεκδικούν από το κράτος και τις τράπεζες μέτρα επιβίωσης της. Ταυτόχρονα, πρέπει εκεί και παντού αλλού να αρνούνται να δουλεύουν με όρους γαλέρας, με κλέψιμο της δουλειάς τους, του μισθού τους και της ασφάλισής τους και να οργανώνονται γι' αυτό ενάντια στην εργοδοσία. Τέλος μόνο οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν σαν μαζικό κίνημα να επιβάλουν ένα επίδομα ανεργίας για όλους τους ανέργους, κόντρα στο καθεστώς που τους αναγκάζει να επιβαρύνουν τους συνταξιούχους συγγενείς τους πράγμα που υπονομεύει το ηθικό τους και την οργανωμένη αντίστασή τους στο καθεστώς της εξαθλίωσης.*

Με όλα αυτά οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι μπορούν να αποκτήσουν πολιτική υπεροχή συνολικά απέναντι στην εργοδοσία και στο κράτος και να έρθουν πιο κοντά στο να παίξουν τον ιστορικό επαναστατικό τους ρόλο».

Αυτή η γραμμή είναι η απάντηση και στην κυβερνητική πολιτική και στην αντεργατική επίθεση των σοσιαλφασιστών.

ΑΦΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΑ 6 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ Π. ΦΥΣΣΑ

6 χρόνια από τη δολοφονία του Π. Φύσσα

ΕΓΚΛΗΜΑ Ο ΚΑΘΗΣΥΧΑΣΜΟΣ!

ΑΝΑΔΙΑΤΑΣΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΔΙΑΛΥΟΥΝ. ΑΠΟΔΕΙΞΗ Ο ΝΕΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΥ ΕΛΑΦΡΩΝΕΙ ΤΙΣ ΠΟΙΝΕΣ ΤΟΥΣ

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Δημοσιεύουμε εδώ κείμενο αφίσσας της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας και της ΟΑΚΚΕ για τα 6 χρόνια από τη δολοφονία του Π. Φύσσα, που κολλήθηκε σε Αθήνα, Πειραιά και Κερατσίνι. Η αφίσα απευθύνει κάλεσμα στους δημοκράτες να συνεχίσουν με μεγαλύτερη ένταση τώρα την αντιναζιστική πάλη με κεντρικό σύνθημα το «εκτός νόμου η

Χρυσή Αυγή». Πρόκειται για το μοναδικό τέτοιο κάλεσμα μέσα στο κλίμα των πανηγυρισμών των εκφραστών του καθεστωτικού και κάλπικου αντιφασισμού του ΣΥΡΙΖΑ για τη δήθεν διάλυση της ναζιστικής συμμορίας που φέρνουν τον εγκληματικό καθησυχασμό τη στιγμή που το τέρας παραμένει ζωντανό και η κτηνώδης βία του συνεχίζεται

Το ότι οι ναζήδες της Χρ. Αυγής πετάχτηκαν έξω από τη Βουλή, ότι τα γραφεία τους κλείνουν σε πολλές περιοχές και ότι ο ασφαλίτης αρχηγός τους δεν έχει δίπλα του τους πιο έμπιστους τραμπούκους του, είναι κάτι που ανακουφίζει τους δημοκρατικούς ανθρώπους και δίκαια. Όμως ο ισχυρισμός ότι η συμμορία της Χρ. Αυγής διαλύθηκε, είτε είναι μια αισιόδοξη αλλά λαθεμένη εκτίμηση όταν προέρχεται από συνεπείς δημοκράτες που την έχουν για χρόνια αντιπαλαίψει, είτε είναι **ένας υποκριτικός και εγκληματικός αποπροσανατολισμός** όταν προέρχεται από τον καθεστωτικό και κάλπικο αντιφασισμό του ΣΥΡΙΖΑ.

Μιλάμε για κάλπικο αντιναζισμό επειδή ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν αυτός που με την πρακτική στήριξη όλης της αστικής τάξης πρωτοστάτησε στο να πληγούν λιγότερο ποινικά οι ναζήδες στη δίκη τους. Έτσι, πριν το τέλος αυτής της όχι τυχαία ατελείωτης δίκης ο ΣΥΡΙΖΑ άλλαξε τον ποινικό κώδικα με διατάξεις που ελαφραίνουν τις ποινές για τη Χ.Α. αντί να τις βαρύνουν. Αποδεικνύεται δηλαδή σήμερα ότι η ολότελα αδικαιολόγητη πελώρια καθυστέρηση της δίκης συνέφερε το ναζισμό γιατί πρόσφερε στο ΣΥΡΙΖΑ όλο το μεγάλο χρόνο που χρειαζόταν για να αλλάξει τον ποινικό κώδικα. Λέει ο ΣΥΡΙΖΑ και οι φίλοι του στην πολιτική αγωγή ότι η δίκη δεν μπορούσε να είναι ουσιαστικά πιο σύντομη γιατί αλλιώς δεν θα αποδεικνυόταν η ενοχή των ναζι. Όμως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για τέσσερα ολόκληρα χρόνια φρόντισε να μην υπάρχει ούτε στα τέσσερα κρατικά κανάλια που έλεγχε (ΕΡΤ1, ΕΡΤ2, ΕΡΤ3, Βουλής), κανένας σχολιασμός και καμιά παρουσίαση της δίκης ώστε να αποδειχθεί και ζωντανά μπροστά στο λαό πόσο εντελώς ναζιστική και πόσο θρασυδείλη είναι η συμμορία αυτή. Γενικά η συστηματική αποσιώπηση αυτής της πολύχρονης δίκης από όλα τα κανάλια, που σημαίνει από όλα τα κόμματα, αποδεικνύει ότι πρόκειται για ένα ολόκληρο πολιτικό καθεστώς που δεν θέλει την ιδεολογική άμυνα των μα-

ζών απέναντι στο Χρυσανγιτισμό, οπότε δεν θέλει πραγματικά την διάλυση της συμμορίας.

Το χειρότερο όμως στον ισχυρισμό περί τελειωμένης ΧΑ είναι οι εγκληματικές πολιτικές του συνέπειες, καθώς αν τον πιστέψουν οι αντιφασίστες εφησυχάζουν, ακριβώς τη στιγμή που πρέπει να ανησυχούν περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Αυτό οφείλεται γενικότερα στο ότι η υλική, πολιτική και ιδεολογική βάση του ναζισμού και γενικά του εθνοθησκευτικού ρατσισμού και του αντισημιτισμού δυναμώνει παγκόσμια καθώς οι ιμπεριαλιστές ινδάλματα κάθε φασισμού και μάλιστα ιδιαίτερα της ΧΑ, δηλαδή οι ρώσοι και οι κινέζοι αρχιφασίστες, προωθούν τις πολιτικές και οικονομικές τους θέσεις παντού στον κόσμο, οι ίδιοι ή με δυτικούς φίλους τους ιδιαίτερα στη χώρα μας (Σαββίδης-ΟΛΘ, COSCO-ΟΛΠ, Σμετς-ΟΠΑΠ κ.λπ).

Οι καθησυχαστές θέλουν να ξεχάσουμε ότι πέρυσι είχαμε τις πρώτες διαδηλώσεις μαθητών με φιλοχρυσανγιτικά συνθήματα στο όλο και πιο αρρωστημένο μακεδονικό, ότι από το 2016 ως σήμερα, παρά τη δίκη των ναζι, έχουμε διαρκή αύξηση των ρατσιστικών επιθέσεων σε όλη την Ελλάδα (δες Δίκτυο Καταγραφής Περιστατικών Ρατσιστικής Βίας). Κρύβεται επίσης πόσο ισχυρός είναι ο ρόλος της ΧΑ στις προσλήψεις στα γκέτο της COSCO στο λιμάνι του Πειραιά αλλά και στην Επισκευαστική Ζώνη, ενώ η κινέζικη πρεσβεία καλεί σε συνάντηση τα στελέχη της.

Όταν μέσα σε αυτές τις συνθήκες έρχεται η ελάφρυνση των ποινών για τους κάθε λογής τραμπουκισμούς, απρόκλητους ξυλοδαρμούς, δολοφονίες κλπ της συμμορίας, αλλά και γενικότερα κάθε φασίστα ή σοσιαφασίστα, πρέπει κανείς πολύ να ανησυχεί. Πέρα από την επίπτωση του νέου ποινικού κώδικα στις ποινές της δίκης, αυτός αποτελεί μια ενθάρρυνση για μεγαλύτερη βία στο μέλλον από τη συμμορία της ΧΑ, όποια μορφή και όνομα και

αν έχει αυτή, και όποιος και να είναι ο αρχηγός της. Είναι λάθος να νομίζει κανείς ότι η ΧΑ είναι ο Μιχαολολιάκος, οπότε αν αυτός καταδικαστεί πχ σαν αρχηγός μιας εγκληματικής συμμορίας εντός της ΧΑ, η ΧΑ θα πάψει να υπάρχει. Γιατί δεν είναι αυτός ο ασφαλίτικός ο δημιουργός του μαζικού κόμματος ΧΑ. Αυτό είναι συνειδητό και συλλογικό δημιούργημα ενός ολόκληρου πολιτικού καθεστώτος. Μόνο ένα καθεστώς διακομματικής συμφωνίας θα μπορούσε να δώσει σε μια ανοιχτά ναζιστική συμμορία το ελεύθερο να δέρνει ατιμώρητα χιλιάδες ανθρώπους επί 30 χρόνια, χωρίς καμιά αστυνομία, κανείς δικαστής, και κυρίως κανένα απολύτως πολιτικό κόμμα, πλην της ΟΑΚΚΕ, να κάνει αυτή τη βία κεντρικό πολιτικό ζήτημα και, κυρίως, να θέτει το προφανές: την πολιτική απαγόρευση αυτού του κόμματος-συμμορίας.

Με τον ίδιο τρόπο μόνο ένα καθεστώς θα μπορούσε να αποκαθηλώσει ή να διαλύσει πραγματικά αυτή τη συμμορία. Αλλά αυτό καθόλου δεν φαίνεται τόσο από την παραπάνω στάση του ΣΥΡΙΖΑ όσο και από αυτή της ΝΔ η οποία με τον υπουργό εσωτερικών Θεοδωρικάκο (πρώην γραμματέας της ΚΝΕ, πρώην λαλιωτικό στέλεχος του ΠΑΣΟΚ, δεξί χέρι του Μητσοτάκη) μόλις πριν λίγο έβγαλε ένα νόμο ώστε η ΧΑ να αποκτήσει για πρώτη φορά θέσεις στις επιτροπές του Δήμου της Αθήνας, και έτσι να βρεθεί σε μια από αυτές ο διεκδικητής της αρχηγίας της ΧΑ ναζί Κασιδιάρης, ο οποίος ενώ είχε εμποδιστεί ομόφωνα από όλες τις παρατάξεις του Δήμου να βγάλει εκλογικά περίπτερα στην Αθήνα στις δημοτικές βρήκε σύμμαχό του σε αυτό το υπουργείο εσωτερικών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και τα έβγαλε.

Το ελληνικό φαιο“κόκκινο” καθεστώς χρειάζεται το χρυσανγιτικό μηχανισμό

Δεν ξέρουμε βέβαια τι σχεδιάζει να κάνει το ελληνικό διακομματικό φιλοχρυσανγιτικό

καθεστώς τελικά με τη ΧΑ, αν δηλαδή θα την κρατήσει με αυτό το όνομα και νέα ηγεσία, ή αν θα της αλλάξει όνομα, ή αν θα την σπάσει σε υποσυμμορίες. Εκείνο για το οποίο είμαστε σίγουροι είναι ότι αυτό το τέρας σαν στελεχικός μηχανισμός, όποιες και αν είναι οι μεταμορφώσεις και οι ιδεολογικές προσαρμογές του (πχ σχετικό ξέπλυμα από το ναζισμό του και πέρασμα στον ευρασιασισμό, ταυτοτισμό κλπ) είναι εντελώς απαραίτητο στο βαθύ ελληνικό φαιο«κόκκινο» καθεστώς. Αυτό χρειάζεται ένα παρακρατικό οργανωμένο σώμα για να οργανώνει την εθνορατσιστική, αντισημιτική τρομοκρατία, και κυρίως να λειτουργεί σαν επιβλέπουσα ταγματσαφιλίτικη φράξια μέσα στην αστυνομία και μέσα στο στρατό για λογαριασμό του νεοχιτλερικού άξονα Ρωσίας-Κίνας.

Αυτό το καθεστώς ήθελε αυτό το σώμα μέσα στη Βουλή. Όμως ήδη αρκετά πριν από τη δολοφονία του Π. Φύσσα η Ελλάδα, και ειδικά ο προωθητής της ρώσικης στρατηγικής του «ορθόδοξου τόξου» πρωθυπουργός Σαμαράς, δεχόταν αόριστες πιέσεις από το Συμβούλιο της Ευρώπης για το ζήτημα της ΧΑ καθώς η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα της ΕΕ που είχε στο κοινοβούλιο της ανοιχτούς ναζήδες. Αυτές οι πιέσεις δυσκόλευαν όχι τόσο την ελληνική όσο τη ρώσικη διπλωματία που χρησιμοποιεί την Ελλάδα σαν την πιο πολύτιμη πολιτικοοικονομική βάση της μέσα στην ΕΕ και στο NATO (ιδιαίτερα για να ασκεί τα βέτο της στις δυτικές κυρώσεις), και γι αυτό την θέλει να φαίνεται σαν ακραϊκής δυτικής. Το γεγονός ότι η ΧΑ αντικαταστάθηκε στη Βουλή από την επίσης ρωσόδουλη και φασιστική ως το μεδούλι «Ελληνική Λύση» μπορεί να δώσει και την εξήγηση για το πως από τη μια στιγμή στην άλλη (σε σχέση με όλα τα γκάλοπ στη διάρκεια των τελευταίων μηνών) μειώθηκε στο μισό το εκλογικό ποσοστό της ΧΑ. Για παράδειγμα ένας μαζικός και καλά οργανωμένος πολιτικός παράγοντας, όπως είναι η Εκκλησία, που επιφανή της στελέχη πχ σαν τον Σεραφείμ Πειραιά υπεράσπιζαν αποκά-

λυπτα την ΧΑ, θα μπορούσε να επηρεάσει αποφασιστικά μια μαζική στροφή προς την Ελλ. Λύση. Άλλωστε η ειδικότητα της ΧΑ δεν είναι ο κοινοβουλευτισμός αλλά η βία και από πολλές απόψεις η εξωκοινοβουλευτική βία μπορεί να είναι πιο ασύδοτη και πιο αποτελεσματική από την κοινοβουλευτική.

Για όλους τους παραπάνω ρόλους η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ επιμένουν ότι σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι απαραίτητο να μπει στην πρώτη γραμμή το σύνθημα: «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ». Αν ικανοποιηθεί αυτό το αίτημα θα σημαίνει ότι θα βγει εκτός νόμου η ΧΑ και κάθε συμμορία ή υποσυμμορία που θα προκύψει από το στελεχικό υλικό της. Εκτός νόμου πρακτικά σημαίνει ότι όλα τα θύματα των επιθέσεων, που στην πλειοψηφία τους είναι μετανάστες, δεν θα έχουν τον τρόπο να προσφεύγουν στη δικαιοσύνη για να αντιμετωπίσουν μια νόμιμη εγκληματική μηχανή. Κι όμως τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ, όσο και το ψευτοΚΚΕ, αρνούνται ακριβώς αυτό το βασικό σύνθημα, που θα επέτρεπε σε χιλιάδες θύματα να καταθέσουν κατά της συμμορίας, ενώ στη δίκη οι ναζήδες τρομοκρατούσαν με την ανοχή της έδρας ακόμα και τους μάρτυρες κατηγορίας. Οι αρνητές του «εκτός νόμου» δικαιολογούνται λέγοντας ότι αν υπάρχει μια εγκληματική συμμορία μέσα στη ΧΑ πρέπει τα μέλη της να τιμωρηθούν αλλά ποτέ η ΧΑ σαν κόμμα να απαγορευτεί. Όπως με τους Χίτλερ να αλωνίζουν δεν υπάρχουν δίκες της Νυρεμβέργης έτσι δεν υπάρχουν πραγματικές δίκες με νόμιμη τη ΧΑ. Γι αυτό είναι στην πάλη για το «εκτός νόμου η ΧΑ» που κρινόταν και κρίνεται ακόμα περισσότερο σήμερα στη χώρα μας ο αντιφασισμός όσο η χώρα ζει ακόμα μια μισοδημοκρατική περίοδο.

Πειραιάς, 17 Σεπτεμβρίου 2019

Το πιο πάνω κείμενο έχει δημοσιευτεί στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ και της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας: <http://www.antinazi.gr/fissas170919.html>

Οι νέοι τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών

Μέρος δεύτερο: η στρατηγική της παραπλάνησης και τα όριά της

Αυτή την πελώρια ανατροπή των συσχετισμών δύναμης σε ολόκληρο τον πλανήτη υπέρ του φαιο-“κόκκινου” νεοχιτλερισμού, που το γενικό του επιτελείο συνεδριάζει στο Κρεμλίνο, οι σοσιαλφασίστες που παριστάνουν την αριστερά (ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, “μ-λ” αποστάτες του μαοϊσμού και παραδοσιακοί τροτσκιστές) την κρύβουν καταγγέλλοντας δυνατά τις αμερικανοδυτικές επεμβάσεις, σαν δήθεν έκφραση της επελαύνουσας αμερικάνικης μονοκρατορίας, όχι όμως για να τις εμποδίσουν, αλλά για να βοηθήσουν τον Χίτλερ-Πούτιν να δρέψει τους καρπούς αυτών των επεμβάσεων και εισβολών. Για να το πετύχουν αυτό πρέπει πρώτα να κρύψουν ότι αυτές είχαν πάντα, όπως αποδείξαμε στο πρώτο μέρος, την ρώσικη έγκριση (που στη Συρία αποδείχτηκε πόσο απο-

φασιστικής σημασίας είναι) και μετά να κρύψουν ότι σε όλες αυτές τις χώρες μία προς μία, πάνω στο κενό εξουσίας που άφησε πίσω της η αμερικανοδυτική επέμβαση, οι άνθρωποι του Χίτλερ-Πούτιν και των φίλων του άρπαζαν μία προς μία τις θέσεις εξουσίας, τότε μασκαρεμένοι σε φιλοδυτικούς δημοκράτες, τότε σε αντιιμπεριαλιστές φίλους του λαού. Αυτό δεν είναι και δεν μπορεί να είναι μια σειρά ατυχών επιλογών και συμπτώσεων. Μένει να εξηγηθεί πως γίνεται και η άλλοτε πανίσχυρη δυτική (και ιδιαίτερα η αμερικάνικη), διπλωματική και στρατιωτική μηχανή δούλεψε συστηματικά για να σκάψει τον ίδιο της το λάκκο και να προωθήσει παντού τις θέσεις της ρώσικης υπερδύναμης, που σηκώνει παντού την αντιφιλελεύθερη-αντιδυτική σημαία του φασισμού.

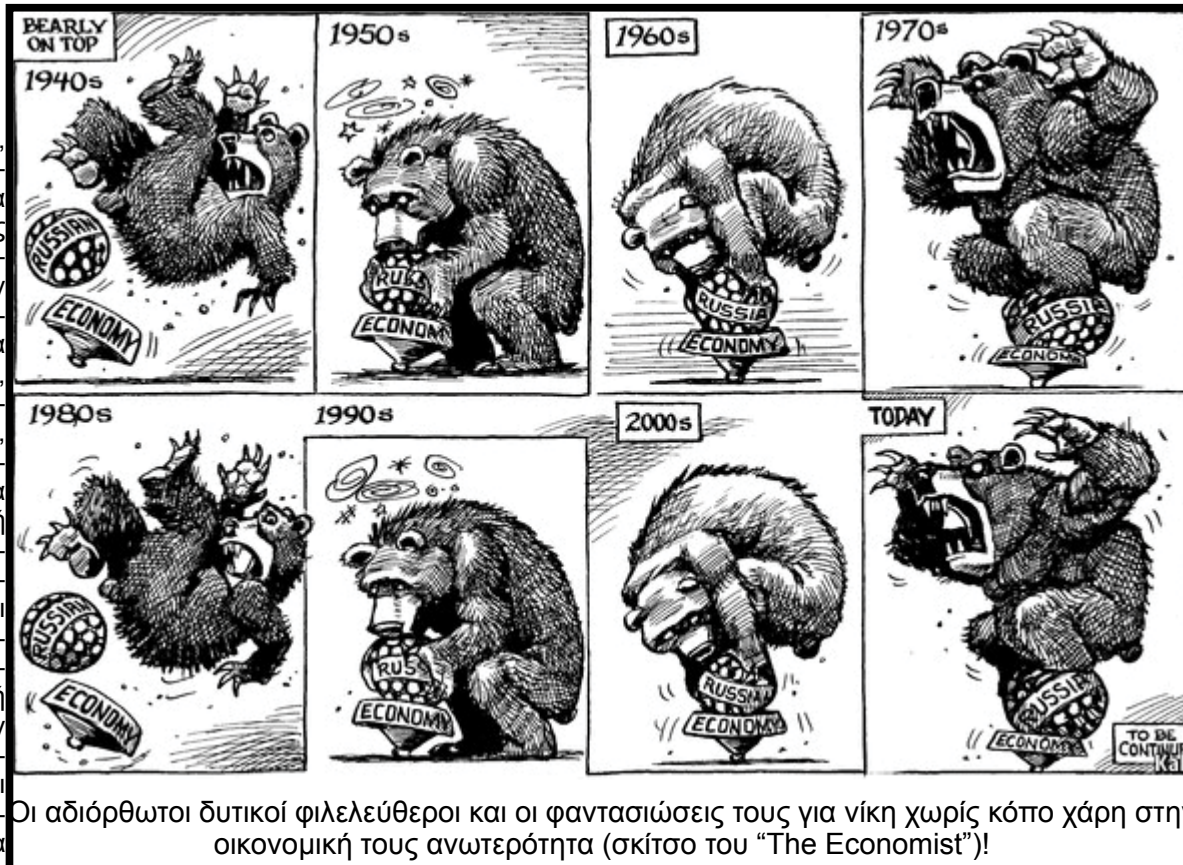
Μια αναγκαία διευκρίνιση για το εθνικό ζήτημα στη Ρωσία και γενικά

Πρέπει πρώτα να διευκρινίσουμε, ότι όταν η Ρωσία φωνάζει “η Δύση θέλει να με διαμελίσει”, εκτός απ’ το να παριστάνει το θύμα μιας ανύπαρκτης συνωμοσίας, κάνει την απάτη να εμφανίσει κάθε δίκαιο εθνικό κίνημα των λαών που κρατιούνται μέσα στη ρώσικη ομοσπονδία με τη βία, σαν μια ξενοκίνητη απόπειρα αντιδραστικής, από τα έξω οργανωμένης και υποκινημένης εθνοτικής πολυδιάσπασης, σαν κι αυτή που η ίδια κάνει στη Συρία, το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Μια τέτοια δίκαιη εθνοαπελευθερωτική πάλη έδωσε για δέκα και πλέον χρόνια η μαρτυρική Τσετσενία, για να ηττηθεί τελικά χάρη στη απάνθρωπη και γενοκτονική βία του ρώσικου στρατού, τις προβοκάτσιες των ισλαμοφασιστών και τη δυτική προδοσία. Αυτή η πάλη είναι η συνέχεια των εθνικών αγώνων που έδωσαν παλιότερα ενάντια στον τσαρισμό οι Ουκρανοί και Γεωργιανοί, Πολωνοί και Τούρκοι δημοκράτες και πατριώτες, και η οποία βρήκε την αποφασιστική στήριξη των Μπολσεβίκων και του Λένιν, που για πρώτη φορά αναγνώρισαν την ύπαρξη αυτών των εθνών, τους έδωσαν κρατική υπόσταση και κυρίως το δικαίωμά τους στην αυτοδιάθεση, δηλαδή στην ανεξαρτητοποίηση, στα πλαίσια της τότε νεοφτιαγμένης Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών.

Εμείς στεκόμαστε αποφασιστικά απέναντι σε κάθε κίνηση πολυδιάσπασης και ουσιαστικά διάλυσης των σύγχρονων εθνικών κρατών, όπως αυτά διαμορφώθηκαν ξεκινώντας από τις πρώτες αστικές επαναστάσεις και παίρνοντας την τελική τους μορφή στην αντιναζιστική πάλη των λαών της Ευρώπης και Ασίας, και στις αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις του Τρίτου Κόσμου. Όμως υπερασπιζόμαστε εξίσου αποφασιστικά το δικαίωμα στον αποχωρισμό κάθε έθνους που συμμετέχει παρά τη θέλησή του σε μια πολυεθνική κρατική ένωση, γιατί τέτοιες ενώσεις είναι αποδεκτές σύμφωνα με τις δημοκρατικές αρχές μόνο αν έχουν γίνει στη βάση μιας ειρηνικής και εθελοντικής συμφωνίας. Δείχνουμε σήμερα το ρώσικο νεοχιτλερισμό σαν τον κύριο ένοχο του τσαλαπατήματος και των δύο αυτών δημοκρατικών αρχών. Αυτός από τη μια κρατάει αλυσοδεμένα ολόκληρα έθνη, όπως το τσετσενικό, που η ιστορική και κοινωνική τους ανάπτυξη τα έφτασε μέχρι το σημείο να δώσουν μια παρατεταμένη παλλαϊκή πάλη για την ανεξαρτησία τους από τη Ρώσικη Ομοσπονδία. Από την άλλη ανάβει το φυτίλι του εθνοθησκευτικού-ρατσιστικού εμφύλιου στις χώρες που βρίσκονται στο διάβα του, ζυπνώντας κάθε ξεχασμένη ή κοιμισμένη εθνοτική, θρησκευτική, πολιτισμική αντίθεση στις γραμμές του λαού, ξεσηκώνοντας τα εθνικά μίσση σε εθελοντικές πολυεθνικές ενώσεις όπως είναι η Ισπανία, η Μεγάλη Βρετανία και η Ευρωπαϊκή Ένωση, και ανακαλύπτοντας καταπιεσμένα έθνη σε εθνικές και πολιτισμικές μειονότητες, που μακριά από το να έχουν ανεξάρτητη εθνική ζωή, ακολουθούσαν ιστορικά τα μεγάλα έθνη δίπλα στα οποία τα έφερε η ιστορία.

Η ναζιστική επίθεση παραλύει τη φιλελεύθερη αστική τάξη

Δεν είναι μόνο στο εθνικό ζήτημα που ο ναζισμός κατηγορεί τους εχθρούς του για αυτά που κάνει ο ίδιος. Για την ακρίβεια αυτή την αρχή την εφαρμόζει σε κάθε μι-

Οι αδιόρθωτοι δυτικοί φιλελεύθεροι και οι φαντασιώσεις τους για νίκη χωρίς κόπο χάρη στην οικονομική τους ανωτερότητα (σκίτσο του “The Economist”)

κρό και μεγάλο του βήμα. Έτσι ο γερμανικός ναζισμός προειδοποιούσε για την υποτιθέμενη συνωμοσία “εβραϊομπολσεβίκων” και “εβραϊοκαπιταλιστών” να υποδουλώσουν τους λαούς, ενώ ήταν ο ίδιος που συνωμοτούσε με τον ιταλικό φασισμό και τον γιαπωνέζικο αυτοκρατορικό милитарισμό για να κάνει ακριβώς αυτό. Φώναζε για κάποιο “σχέδιο εξόντωσης του γερμανικού λαού”, ενώ οργάνωνε το Ολοκαύτωμα των Εβραίων και την εξόντωση των σλαβικών λαών. Ζωγράφιζε τους αληθινούς και φανταστικούς εχθρούς του σαν τα ψυχρότερα των ψυχρότερων τεράτων, ενώ την ίδια στιγμή εκπαίδευε κάθε Γερμανό, άντρα, γυναίκα, νέο, γέρο και παιδί, να γίνει βασανιστής και δολοφόνος στο σχολείο της γενοκτονίας, συμμετοχος και συνένοχος στο μεγαλύτερο έγκλημα της ιστορίας. Αυτό το τέχνασμα μπορεί και παραλύει τη φιλελεύθερη αστική διάνοηση, που όντας προσκολλημένη περισσότερο στην αισθητική και τη φόρμα παρά στην ουσία, προκειμένου να αποφύγει να ακουστεί σαν τους συνωμοσιολόγους ναζιστές, λαϊκιστές και φασίστες που γενικά αντιπαθεί, προτιμάει να μείνει σιωπηλή για τις πραγματικές συνωμοσίες που αυτοί εξυφάνουν.

Ο βαθύτερος λόγος για τον οποίο η δυτικού τύπου φιλελεύθερη αστική τάξη σκέφτεται έτσι είναι ότι, όπως βλέπει στην οικονομία την κυριαρχία του αυθόρμητου του ελεύθερου ανταγωνισμού της αγοράς, βλέπει στην πολιτική την κυριαρχία του ελεύθερου ανταγωνισμού των κομμάτων (ή κρατών στη διεθνή αρένα), για την πολιτική ισχύ των οποίων αποφασίζει η οικονομική ισχύς που εκπροσωπούν. Είναι ουσιαστικά έξω από τη λογική της φιλελεύθερης αστικής τάξης ότι μπορεί μια σχετικά μικρή ομάδα μονοπωλιστών, να παίρνει πρώτα την πολιτική εξουσία και από εκεί να κυριαρχεί πάνω σε αντίπαλα μονοπώλια, ακόμα και αν αυτά είναι οικονομικά ισχυρότερα, με εξωοικονομικές μεθόδους πολιτικο-στρατιωτικής κρατικής βίας. Τέτοιοι φασίστες αστοί έρχονται στην εξουσία σε χώρες που, επειδή η ιστορική συγκυρία τις έφερε τελευταίες στο τραπέζι του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού για τη μοιρασιά του κόσμου, δεν μπορούν να νικήσουν τους ανταγωνιστές τους ιμπεριαλιστές και να κατακτήσουν την παγκόσμια κυριαρχία με οικονομικά μέσα, επειδή οι τελευταίοι ξεκινούν με ένα μεγάλο ευνοϊκό προβάδισμα: έχουν πελώρια χρηματιστική ισχύ, ελέγχουν αρχικά τις πηγές πρώτων υλών και ενέργειας, τους δρόμους του εμπορίου, και έχουν δεκαετίες συσσωρευμένης εμπειρί-

ας στην ανάπτυξη της βιομηχανικής παραγωγής, της επιστημονικής έρευνας και της τεχνολογίας.

Ο δρόμος του πολέμου ήταν λοιπόν αυτός που ακολούθησε ο άξονας στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αφού και οι τρεις μεγάλοι ιμπεριαλισμοί που τον αποτελούσαν έφτασαν στη σύγχρονη καπιταλιστική εθνική συγκρότηση μόλις στα 1871, με την ενοποίηση μέχρι τότε πολυδιασπασμένων κρατιδίων-υπολειμμάτων του φεουδαρχικού μεσαίωνα. Αυτή η ενοποίηση, που στην περίπτωση της Γερμανίας πήρε τη μορφή του εθνικού πολέμου ενάντια στη ρώσικη και γαλλική καταπίεση, οι Μαρξ-Ενγκελς-Λένιν τη θεωρούσαν προοδευτική και αναγκαία, ακόμα και αν τελικά δεν έγινε με τις μεθόδους της επαναστατικής δημοκρατίας αλλά κάτω από την καθοδήγηση της πρώσικης αριστοκρατίας της γης που εκπροσωπούσε ο Βίσμαρκ.

Αυτός ο δρόμος, είναι για τους ίδιους ακριβώς λόγους υποχρεωτικός για τη ρώσικη και την κινέζικη μεγαλοαστική τάξη, που ήρθαν κι αυτές τελευταίες στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου, αυτή τη φορά όχι επειδή άρνησαν να βγούνε από το φεουδαρχικό τους μεσαίωνα, αλλά επειδή βρέθηκαν στην εξουσία μόλις στα 1956 και 1978 αντίστοιχα, ανατρέποντας δόλια τις δύο μεγάλες σοσιαλιστικές επαναστάσεις του προηγούμενου αιώνα. Ακριβώς για να εξουδετερώσουν αυτή τους την αδυναμία και να εκτοπίσουν από την οικονομικά κυρίαρχη θέση τους στον πλανήτη τους παλιότερους ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, Ευρώπη, Ιαπωνία) προκειμένου να κατακτήσουν οι ίδιοι την παγκόσμια ηγεμονία, όπως είναι ο στόχος κάθε ιμπεριαλισμού, είναι αναγκασμένοι, να κάνουν ό,τι έκανε πριν από αυτούς η χιτλερική Γερμανία, η αυτοκρατορική Ιαπωνία, και η φασιστική Ιταλία για να εξουδετερώσουν την οικονομικοπολιτική κυριαρχία των πολύ ισχυρότερων Αγγλίας-Γαλλίας-ΗΠΑ: Να εξαπολύσουν εναντίον τους έναν παγκόσμιο πόλεμο. Αυτόν τον δρόμο τον πρόβλεψε καταρχήν και τον θεώρησε υποχρεωτικό για την ιμπεριαλιστική στην πράξη και σοσιαλιστική μόνο στα λόγια, ρωσοκρατούμενη μπρεζνιεφική τότε ΕΣΣΔ, ο μεγαλύτερος μαρξιστής-λενινιστής της εποχής μας, ο Μάο Τσε Τουνγκ, διατυπώνοντας αυτή τη θέση στην περίφημη θεωρία του των Τριών Κόσμων. Αυτή η θεωρητική σύλληψη επιβεβαιώνεται σκανδαλώδεια σήμερα, όπου μετά την μετατροπή και της κάποτε σοσιαλιστικής Κίνας σε σοσιαλιμπεριαλιστική χώρα, Ρωσία και Κίνα συγκροτούν έναν χιτλερικό τύπου φασιστικό Άξονα μετατρεπόμενες από θύματα του παλαιού χιτλερικού Άξονα σε θύτες μιας νέας επίθεσης.

Στον προετοιμαζόμενο αυτό πόλεμο, όπως και στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, κύριος στόχος του φασιστικού πολεμικού Άξονα, σύμφωνα με την ολοένα και πιο επιβεβαιούμενη στην πράξη μαοϊκή ανάλυση, δε θα είναι η αποικιακού τύπου κατάκτηση βιομηχανικά καθυστερημένων χωρών της περιφέρειας, αλλά υπεραναπτυγμένων βιομηχανικά χωρών, σε πρώτη φάση των σχετικά πιο αδύναμων στρατιωτικά και πολιτικά ιμπεριαλιστικών χωρών (Ευρώπης, Ιαπωνίας, Αυστραλίας, Καναδά) σαν το πρώτο βήμα για μια τελική αναμέτρηση του Άξονα με την αμερικάνικη υπερδύναμη.

Αυτοί οι δύο ιμπεριαλισμοί δεν μπορούν να πραγματώσουν ένα σχέδιο παγκόσμιας κυριαρχίας αν δεν συγκε-

ντρώσουν, δεν οργανώσουν και δε συντονίσουν στο πιο ψηλό επίπεδο όλους τους οικονομικούς, διπλωματικούς και στρατιωτικούς πόρους των κρατών τους, και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε αυτή η συγκέντρωση να μην γίνει έγκαιρα αντιληπτή από τα μελλοντικά θύματά της επίθεσής τους, ώστε αυτά να περικυκλωθούν και να αιφνιδιαστούν από αυτήν. Μια σύγχρονη φασιστική συνωμοσία δεν είναι τίποτα άλλο από αυτήν την ψηλού βαθμού συγκέντρωση οικονομικών, διπλωματικών και στρατιωτικών πόρων, η οποία σαν τέτοια είναι δυνατή μόνο για ιμπεριαλιστικά κράτη στα οποία η πολιτική, η οικονομική και η στρατιωτική εξουσία ελέγχονται από ένα λίγο πολύ συμπαγές κρατικομονοπωλιακό μπλοκ και τον αντίστοιχο αστυνομικό-πολιτικό πυρήνα του.

Τέτοια νέα, αλλά ταυτόχρονα ανερχόμενα, ιμπεριαλιστικά κράτη, που από τη φύση τους αυτή αποζητούν μια βίαιη αναδιανομή του κόσμου, είναι υποχρεωτικά φασιστικά, καθώς τόσο ο στόχος τους, όσο και τα μέσα για την επίτευξή του, απαιτούν και στο εσωτερικό και κυρίως στο εξωτερικό άσκηση βίας ρατσιστικού - κανιβαλικού τύπου. Αυτό το τελευταίο επειδή η αποικιοποίηση χωρών και λαών με σχετικά ψηλό βαθμό δημοκρατισμού μπορεί να γίνει μόνο με μια γενική ιδεολογική επίθεση στις πιο θεμελιώδεις αρχές του δημοκρατισμού, και με μια πρακτική εφαρμογή αυτής της επίθεσης που είναι η άσκηση της πιο απόλυτης και πιο ασύδοτης τρομοκρατίας. Αυτό μπορεί κανείς να το διαπιστώσει από τώρα στο μεν πρακτικό επίπεδο με την κτηνωδία του ρωσοκινέζικου άξονα και των συμμάχων του στους μικρούς, στους προετοιμαστικούς πολέμους τους (ρώσικη θηριωδία στην Τσετσενία και στη Συρία, κινέζικη κτηνωδία στο Θιβέτ και στο Σινγιάνγκ, σέρβικη εθνοκάθαρση στη Βοσνία), στο δε θεωρητικό επίπεδο με τις νεοναζιστικές ευρασιατικές θεωρίες του πούτινικού απεσταλμένου Ντούγκιν. Στον πυρήνα τους αυτές (δες τη λεγόμενη 4η πολιτική θεωρία) στρέφονται με λυσσαλέα ωμότητα ενάντια στο δυτικό διαφωτισμό, και υπερασπίζονται ένα ηθικό σχετικισμό στον οποίο ο κανιβαλισμός έχει μια θέση ισότιμη (και στην πράξη ανώτερη) από εκείνη του σύγχρονου δημοκρατικού πολιτισμού. Αν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν κάνουν θέμα αυτή τη βαρβαρότητα και πρακτικά δεν της αντιστέκονται, είναι γιατί εκτός από το άμεσο συμφέρον τους να κατευνάσουν τα φασιστικά τέρατα και να συνεργαστούν μαζί τους για να μη διαταραχθούν οι αγορές τους, όλοι τους λίγο-πολύ έχουν ασκήσει στο παρελθόν, όσο κρινόταν η δικιά τους κυριαρχία, αν και όχι σε αυτήν έκταση και ένταση, την αποικιακού τύπου βία.

Να γιατί τα δυτικά φιλελεύθερα ιμπεριαλιστικά κράτη, τα διασπασμένα εσωτερικά αλλά και μεταξύ τους από τους ασταμάτητους οξύτερους ανταγωνισμούς των μονοπωλίων τους -οπότε διασπασμένα είναι και τα αντίστοιχα κρατικά κέντρα εξουσίας τους- δεν μπορούν σε καιρό ειρήνης να ανταγωνιστούν αποτελεσματικά, κυρίως στο πολιτικόδιπλωματικό επίπεδο, το ανατολικό φασιστικό μονοπωλιακό μπλοκ Ρωσίας-Κίνας. Αυτός είναι και ένας από τους λόγους για τους οποίους αυτό είναι και το στρατηγικό ανερχόμενο. Ενοείται ότι αυτό το μπλοκ δεν διστάζει να κατηγορεί ασταμάτητα τους φιλελεύθερους ιμπεριαλιστές για συνωμότητες που απεργάζονται την περικύκλωση και την εξόντωσή τους, αναθέτοντας τον αδύνατο για τους φιλελεύθερους κεντρικό σχεδιασμό μιας παγκόσμιας συνωμοσίας, που έχει ένα δήθεν μυστικό, φανταστικό αλλά ιστορικά και προπαγανδιστικά πολύ καλοδουλεμένο υποτιθέμενο "κέντρο" κάθε φιλελευθερισμού, όπως και κάθε πραγματικά διεθνιστικού μαρξισμού, που είναι οι Εβραίοι. Οι νέοι χιτλερικοί βέβαια για να μην αναγνωρίζονται σαν συνεχιστές των παλιών καταγγέλλουν τους "εβραίους συνωμότες" όχι σαν τέτοιους, αλλά σαν σιωνιστές, ενώ καλύπτονται ακόμα βαθύτερα όταν επίσημα τους κάνουν το φίλο και μάλιστα δίνουν αέρα στα πανιά του σοβινισμού του Ισραήλ (βλ. την αναγνώριση της Ιερουσαλήμ από Πούτιν-Τραμπ) για να το κάνουν μισητό στους λαούς και να προετοιμάσουν, όσο είναι αυτό δυνατό, την εσωτερική τους και την παγκόσμια κοινή γνώμη για το νέο ολοκαύτωμα. Ταυτόχρονα με το πιο ασύλληπτο θράσος, όσους πολιτικούς αναλυτές ή μειοψηφικά πολιτικά ρεύματα στον κόσμο τολμάνε να μιλάνε για συνωμοτικά σχέδια και στρατηγικές της Ρωσίας, οι ανατολικοί φασίστες και οι φίλοι τους τους κατηγορούν για συνωμοσιολόγους.

Θέλουμε να θυμίσουμε ότι τέτοια επιστημονική χρήση της συνωμοσίας, διπροσωπίας και καθησυχασμού του μελλοντικού θύματος, έκανε μεθοδικά και ο παλιός, γερμανικός ναζισμός. Αυτή την πλευρά της πορείας προς το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο η δυτική αστική τάξη θέλει να την ξεχνάει, για να κρύψει πόσο εύκολα οι πολιτικοί της πρόγονοι ξεγελάστηκαν από το τέρας και, κατά συνέπεια, πόσο μεγάλη ευθύνη είχαν που το τέρας το τίασαν και το έβγαλαν από το κλουβί. Να τι τους έλεγε ο Χίτλερ όταν ήρθε στην εξουσία στα 1933: "Ζητώ μόνο τέσσερα χρόνια, μετά από αυτά το έθνος μπορεί να κάνει ότι θέλει με εμένα-ας με σταυρώσει αν τους αρέσει", "Με έχουν παρουσιάσει σαν να έχω εκφωνήσει αιμοβό-

ρους και εμπρηστικούς λόγους εναντίον ξένων χωρών, και τώρα ο κόσμος είναι έκπληκτος με την μετριότητα μου", συνέχισε. "Ποτέ δεν εκφώνησα εμπρηστικούς λόγους ενάντια σε ξένες χώρες-ακόμα και οι ομιλίες μου πριν δέκα χρόνια μπορούν αυτό να το επιβεβαιώσουν. Ο καθένας όπως εγώ που ξέρει τι είναι ο πόλεμος, ξέρει πόση ατέλειωτη προσπάθεια η μάλλον κατανάλωση δύναμης απαιτείται." (<https://www.theguardian.com/world/2017/feb/03/hitler-adolf-interview-archive-1933>). Και να τι τους είπε το 1938 αμέσως μετά την προσάρτηση της Σουδητίας: Είναι "η τελευταία εδαφική απαίτηση που έχω στην Ευρώπη", "Είμαι ευγνώμων στον κύριο Τσάμπερλεν, θέλω να τον διαβεβαιώσω ότι το γερμανικό έθνος δεν θέλει τίποτα άλλο από ειρήνη". (<https://cdnc.ucr.edu/?a=d&d=MT19380926.2.20>). Και αυτοί κάθε φορά τον πιστεύανε!

Ο ναζισμός είναι η ιμπεριαλιστική αντίδραση που φτάνει στην άκρη της

Στην πραγματικότητα αυτή η αδυναμία των φιλελεύθερων έχει ταξική βάση, γιατί ο ναζισμός είναι η πιο ακραία και συμπτυκνωμένη έκφραση της γενικής τάσης που έχει κάθε ιμπεριαλισμός να αρνείται τη δημοκρατία. Ο Λένιν έγραφε ότι "το πολιτικό εμποικιδόμημα της νέας οικονομίας, του μονοπωλιακού καπιταλισμού (ο ιμπεριαλισμός είναι μονοπωλιακός καπιταλισμός) είναι η στροφή από τη δημοκρατία στην πολιτική αντίδραση. Στον ελεύθερο συναγωνισμό αντιστοιχεί η δημοκρατία. Στο μονοπώλιο αντιστοιχεί η πολιτική αντίδραση" (βλ. το έργο του Λένιν «Σχετικά με τη γελοιογραφία του μαρξισμού και τον ιμπεριαλιστικό οικονομισμό»). Αυτή την τάση προς την παραβίαση της δημοκρατίας την κουβαλάει μέσα του και το δυτικό μονοπώλιο, και μπορεί κανείς εύκολα να τη διακρίνει ιδιαίτερα στην περιφρόνηση που δείχνουν οι φιλελεύθεροι στην ικανότητα των λαών του Τρίτου Κόσμου να καθορίζουν οι ίδιοι τη μοίρα τους, να κάνουν τις επαναστάσεις τους και να αναμετρηθούν οι ίδιοι με τις δικτατορίες και τη μισοφρονοδοτική καθυστέρηση που τους βασανίζει. Και αυτό ο σοσιαλϊμπεριαλισμός, που είναι ο πρωταθλητής της αντιδημοκρατίας και της αντίδρασης και μελετάει πολύ τις νοοτροπίες και τα κούσουρια των εχθρών του, το ξέρει πολύ καλά, γι' αυτό μπορεί και κατευθύνει κάθε αντιδραστική τάση των εχθρών του προς τα εκεί που κάθε φορά τον βολεύει.

Ο σοσιαλφασισμός και ο μικροαστικός οππορτουניσμός πιάνονται από εδώ για να υποστηρίξουν ότι, αφού κάθε ιμπεριαλισμός, κάθε μονοπώλιο ισοδυναμεί με άρνηση της δημοκρατίας και πολιτική αντίδραση, τότε δεν μπορεί να γίνεται λόγος για διάκριση ανάμεσα σε φασιστικούς και μη-φασιστικούς ιμπεριαλισμούς. Αυτό είναι ένα επιχείρημα αντίστοιχο με εκείνο που λέει ότι, αφού κάθε μορφή αστικής εξουσίας είναι σε τελική ανάλυση δικτατορία της αστικής τάξης, τότε δεν μπορεί να σταθεί μια αληθινή διάκριση ανάμεσα στην αστική δημοκρατία και το φασισμό. Τελικά, αυτή η λογική καταλήγει πως κάθε πάλη για τη δημοκρατία χωρίς να ανατραπεί ο καπιταλισμός είναι μια σπλή μάταιη και αντιδραστική, πράγμα που στην πράξη σημαίνει διάσπαση των αντιφασιστικών δυνάμεων και διευκόλυνση του φασισμού στο να συντρίβει τα πλατιά δημοκρατικά αντιφασιστικά μέτωπα.

Όμως ο Λένιν, όταν έγραφε αυτές τις γραμμές που παραθέσαμε παραπάνω, το έκανε ακριβώς για να αρνηθεί αυτή τη λογική που τότε υποστηριζόταν από τον μπολσεβίκο Κιέφσκι!

Δεν αρνείται κάθε μονοπώλιο εξίσου τη δημοκρατία, όπως δεν είναι και κάθε μορφή δικτατορίας της αστικής τάξης εξίσου καταπιεστική και τρομοκρατική απέναντι στη διάδοση της σοσιαλιστικής φιλολογίας και στη δυνατότητα της εργατικής τάξης να φτιάχνει τις ανεξάρτητες οικονομικές και πολιτικές της οργανώσεις. Πρώτα γιατί αυτός ο αντιδημοκρατισμός αποτελεί μια τάση του μονοπωλίου, τάση αντικειμενική και αναγκαία μεν, αλλά πάντως τάση, που σημαίνει ότι σαν τέτοια μπορεί κάλλιστα να μετριαστεί ή και να ανασχεθεί σχετικά, από μια άλλη αντίθετη τάση, συγκεκριμένα την ταξική εργατική πάλη για πολιτική δημοκρατία και την εθνική πάλη των λαών για ανεξαρτησία και αυτοδιάθεση, που δεν είναι τίποτα άλλο από τη δημοκρατία στις διεθνικές σχέσεις. Άλλωστε και το μονοπώλιο, κυρίως στη Δύση, σπάνια είναι απόλυτο σε κάθε κλάδο της παραγωγής, καθώς συνήθως έχει τη μορφή του ολιγοπωλίου, και έτσι ένα μέρος ελεύθερου ανταγωνισμού συνεχίζεται μέσα στα πλαίσια του κάθε κλάδου, οπότε και μια πλευρά δημοκρατίας στο εσωτερικό των χωρών καθώς και στις διακρατικές σχέσεις. Η εξέλιξη του 20ού αιώνα αποδεικνύει ότι είχε δίκιο ο Λένιν, που υποστήριζε πως ο ιμπεριαλισμός κάνει την δημοκρατία σε συνθήκες καπιταλισμού πιο δύσκολη αλλά όχι αδύνατη, και είχε άδικο ο Κιέφσκι που έλεγε πως ο ιμπεριαλισμός κάνει κάθε δημοκρατικό μέτρο αδύνατο να εφαρμοστεί, άρα στην ιμπεριαλιστική αντίδραση μπορεί να αντιπαρατεθεί μόνο ο καθαρός σοσιαλισμός. Ιστορική δικαίωση του λενινισμού είναι ότι μπορούν σήμερα να συνυπάρ-

χουν τα τεράστια μονοπώλια του ευρωπαϊκού καπιταλισμού δίπλα σε έναν υψηλό βαθμό δημοκρατισμού, που τους τον επέβαλαν κυρίως οι ευρωπαϊκοί λαοί μέσα από τη νικηφόρα πάλη τους ενάντια στην πιο ακραία, συμπτωκνωμένη ιμπεριαλιστική αντίδραση που είναι ο ναζισμός, αλλά το επιτρέπουν σε ένα βαθμό και οι ίδιοι οι όροι του ολιγοπωλίου σε κάθε κλάδο της παραγωγής.

Ο δεύτερος λόγος που δεν αρνείται κάθε μονοπωλιακός καπιταλισμός εξίσου τη δημοκρατία, είναι ότι δεν φτάνει κάθε μονοπωλιακός καπιταλισμός στον ίδιο βαθμό συγκέντρωσης, δεν φτάνουν όλα τα μονοπώλια στο κρατικό μονοπώλιο, δηλαδή στη συγχώνευση κράτους-μονοπωλίων, και βασικά δεν φτάνει πάντα αυτή η συγκέντρωση και συγχώνευση στην άκρη της, που είναι η συγχώνευση με το κράτος όχι του ενός ή του άλλου μονοπωλίου, αλλά ολόκληρης της μονοπωλιακής συγκέντρωσης, και τελικά το πολιτικό μονοπώλιο με τη δημιουργία μιας κρατικοφασιστικής γραφειοκρατίας με ολιγαρχικά χαρακτηριστικά και την υπαγωγή ολόκληρης της εθνικής οικονομίας στις ανάγκες αυτής της γραφειοκρατίας. Αυτές οι ανάγκες είναι η πολεμική επίθεση και ληστεία, γιατί αυτό το υπέρμετρα αχόρταγο υπερσυγκεντρωμένο κεφάλαιο θέλει να συνεχίσει να καταπίνει ό,τι βρίσκεται γύρω του μέχρι να καταπιεί ολόκληρο τον πλανήτη. Είναι ο πολεμικός κατακτητικός σκοπός που αναγκάζει τους κρατικοφασίστες μονοπωλιστές να υπερσυγκεντρώσουν την οικονομική μηχανή του έθνους, να παραμερίσουν προσωρινά και μέχρι ένα βαθμό τις διαφορές τους και να ενωθούν για την πολεμική επέκταση. Δεν είναι τυχαίο που ο κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός πρωτογονιαντώθηκε μέσα στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο για να υπηρέτησει την υπαγωγή της οικονομίας στις ανάγκες της πολεμικής ληστείας. Ούτε είναι τυχαίο που οι τότε αποστάτες του μαρξισμού σοσιαλ-σοβινιστές, για να υπερασπίσουν αυτή την πολεμική ληστεία βάφτισαν το κρατικό μονοπώλιο "σοσιαλισμό", όπως κάνουν σήμερα οι σοσιαλφασίστες απόγονοί τους που λατρεύουν το ρώσικο και το κινέζικο ναζιστικό υπερσυγκεντρωμένο κράτος. Αυτή η υπερσυγκέντρωση, που δεν την έχουν ανάγκη οι δυτικοί ιμπεριαλισμοί (και μάλιστα οικονομικά την εμποδίζουν με αντιμονοπωλιακή νομοθεσία επειδή ξέρουν ότι το απόλυτο μονοπώλιο σκοτώνει τον ανταγωνισμό που είναι η κινητήρια δύναμη της οικονομικής τους καινοτομίας), είναι οικονομική αναγκαιότητα για το ναζιστικό ιμπεριαλισμό και ένα συγκριτικό πλεονέκτημα στον πολιτικό και διπλωματικό του πόλεμο.

Να γιατί οι σοσιαλφασίστες ηγέτες δεν είναι στενόμυαλοι ριζοσπαστικοποιημένοι μικροαστοί, αλλά μεγαλοαστοί κρατικομονοπωλιστές. Να γιατί τα αντιπλουτοκρατικά, αντιμονοπωλιακά, αντιπαραπλεγματικά συνθήματά τους δεν έχουν στόχο να προστατέψουν τα μικρομάγαζα από τα μονοπώλια, όπως διατείνονται, αλλά να εκμεταλλευτούν τη μικροαστική δεισιδαιμονία ενάντια στο μεγάλο ιδιωτικό κεφάλαιο για να χτυπήσουν και να ελέγξουν (ή, αν δεν μπορέσουν, να καταστρέψουν) τα αντίπαλα μονοπώλια, όχι επειδή είναι μονοπώλια, αλλά επειδή είναι έξω από το δικό τους αποκλειστικό έλεγχο. Να από που προκύπτει το μίσος του σοσιαλφασισμού ενάντια στον οικονομικό φιλελευθερισμό, δηλαδή ενάντια στην σχετικά ελεύθερη αγορά, που οι κρατικοφασίστες τη μισούν επειδή δεν την ελέγχουν, και κυρίως ενάντια στον πολιτικό φιλελευθερισμό, δηλαδή στην αστική δημοκρατία επειδή αυτή απειλεί το μονοπώλιό τους στην πολιτική εξουσία του και στις πολεμικές του προετοιμασίες.

Η ναζιστική ιδεολογία δεν είναι τίποτα άλλο παρά η θεωρητική αντανάκλαση της φύσης και των επιδιώξεων αυτού του τύπου της κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης. Η ιδεολογία αυτή πρέπει να αντανάκλα στη θεωρία αυτά που οι φασίστες κρατικομονοπωλιστές κάνουν στην πράξη, γι' αυτό είναι η τέλεια άρνηση της δημοκρατίας, δηλαδή πρώτα και κύρια της ορθολογικής κρίσης και της ανθρωπίνης ισονομίας. Να γιατί το ρατσιστικό δηλητήριο και ο πιο φρενώδης αντιορθολογισμός είναι αναγκαστικός για τέτοιου είδους ιμπεριαλισμούς.

Ακόμα και τα πιο ειδικά ιδεολογικά κατασκευάσματα του εκάστοτε ναζισμού δεν είναι παρά μια προσαρμοσμένη θεωρητική δικαιολόγηση των πιο ειδικών στόχων του. Ο παγγερμανισμός του χιτλερισμού αντιστοιχούσε στα πρώτα πολεμικά του βήματα που ήταν η προσάρτηση της Αυστρίας και της Σουδητίας, ο λευκός ρατσισμός αντιστοιχούσε στην υποδούλωση της δυτικής Ευρώπης στο όνομα της ενότητας της "ανώτερης άριας φυλής", ο αντισλαβισμός αντιστοιχούσε στην εξόντωση των λαών της Ανατολικής Ευρώπης και της Ρωσίας για να προσαρτηθούν στο ράιχ αυτά τα εδάφη αφού εποικιστούν με γερμανικούς πληθυσμούς. Αντίστοιχα σήμερα ο ρώσικος νεοχιτλερισμός έχει για σημαίες του: τον πανρωσισμό που αντιστοιχεί στα πρώιμα πολεμικά του βήματα που βλέπουμε μόλις τώρα μπροστά μας, όπως είναι η προσάρτηση επαρχιών της Γεωργίας και της Ουκρανίας στο όνομα της προστασίας των ρώσικων μειονοτικών πληθυ-

Οι νέοι τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών

Συνέχεια από τη σελ. 7

σμών. Τον πανσλαβισμό και την ορθοδοξία για τον προσηλωτισμό της ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων, τον αποικιοκρατικό τύπου ρατσισμό, που σήμερα παίρνει τη μορφή του πολιτισμικού ρατσισμού ενάντια στους μουσουλμάνους και τον ευρασιατισμό για την προσάρτηση ολόκληρης της Ευρώπης και την αποικιοποίηση του τρίτου κόσμου. Και οι δύο ναζισμοί έχουν σαν την κεντρική τους πολεμική σημαία τον αντισημιτισμό, που ο οικουμενικός του χαρακτήρας σαν μια δήμενη πάλη ολόκληρης της ανθρωπότητας ενάντια στη σατανική φυλή των αντι-ανθρώπων, αντιστοιχεί στην επιδίωξη τους για παγκόσμια τρομοκρατική δικτατορία πάνω σε κάθε δημοκράτη που θα αντισταθεί στον αντισημιτικό κανιβαλισμό.

Ο πιο κοντινός ιστορικός πρόγονος στη μορφή του για αυτή την άρνηση κάθε δημοκρατίας και ισονομίας, είναι η πάλη που έδωσαν οι προκαπιταλιστικές τάξεις των φεουδαρχών και των δουλολητών ενάντια στις νέες καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Ο ναζισμός αντλεί την έμπνευσή του από αυτό το προκαπιταλιστικό παρελθόν, φεουδαρχικό, δουλολητικό ή ακόμα και βαρβαρικό, που το παρουσιάζει ρομαντικά σαν εθνικο-λαϊκή παράδοση και προσπαθεί να αναστήσει όλες τις σε μεγάλο βαθμό νεκρές μορφές της ταξικής βίας και εκμετάλλευσης: το φεουδαρχικό μεσαιώνα και τον αριστοκρατισμό του, αλλά και πιο πίσω τη δουλολησία και το φυσιολατρικό παγανισμό της, και τελικά την πρωτόγονη βαρβαρότητα του κανιβαλισμού και της ανθρωποθυσίας, που στην εποχή του ιμπεριαλισμού πρέπει να είναι η θυσία ενός ολόκληρου λαού. Απ' τη στιγμή που φτάνει να αρνηθεί το διαφωτισμό, που τη σημαία του σήκωσε πρώτη η ίδια η αστική τάξη, απ' τη στιγμή που έχει γκρεμίσει αυτό το όριο δεν τον εμποδίζει τίποτα, όπως έχει πει ανοιχτά ο θεωρητικός του ρώσικου νεοαζιστικού Ντούγκιν, να συνεχίσει να πηγαίνει προς τα πίσω. Αυτή την επιστροφή στην πρωτόγονη βαρβαρότητα, σαν μέτρο αντιμετώπισης της εισόδου των μαζών στο προσκήνιο της ιστορίας, την είχε υποστηρίξει για πρώτη φορά στη σύγχρονη εποχή ο υπεραντιδραστικός φιλόσοφος Νίτσε, γι' αυτό και δίκαια αυτός πρέπει να θεωρείται σαν ο ιδεολογικός πρόδρομος του ναζισμού.

Ακόμα και η σημαία του σοσιαλισμού που σηκώνει σήμερα ο ρώσικος νεοχιτλερισμός (όπως τη σήκωσε προηγουμένως, αν και πολύ πιο άτσαλα, ο γερμανικός ναζισμός) δεν είναι δική του πρωτοτυπία, αλλά κληρονομιά αυτής της αντιδραστικής πάλης της φεουδαρχικής αριστοκρατίας ενάντια στην ανερχόμενη αστική τάξη, και στο βάθος ακόμα περισσότερο ενάντια στο ανερχόμενο προλεταριάτο. Ο Μαρξ κατέγραψε αυτό το είδος αντιδραστικού σοσιαλισμού με αυτά τα λόγια:

«Η αριστοκρατία για να προκαλέσει συμπάθειες έπρεπε να παραβλέψει φαινομενικά τα δικά της συμφέροντα και να διατυπώσει το κατηγορητήριο της ενάντια στην αστική τάξη μονάχα προς το συμφέρον της εργατικής τάξης που ήταν θύμα της εκμετάλλευσης. Έτσι απολάμβανε την ικανοποίηση ότι μπορούσε ν' απευθύνει λίβελους ενάντια στο νέο αφεντικό της και να του ψιθυρίζει στ' αυτί λίγο-πολύ μαύρες προφητείες. Μ' αυτόν τον τρόπο γεννήθηκε ο φεουδαρχικός σοσιαλισμός, μισός θρήνος, μισός σαρκασμός, μισός αντίλαλος απ' το παρελθόν, μισός απειλή για το μέλλον, κάποτε χτυπώντας κατάστημα την αστική τάξη με πικρόχολη, πνευματώδη σαρκαστική κριτική, αλλά που φαινόταν πάντα κωμικός με την ολοκληρωτική ανικανότητά του να κατανοήσει την πορεία της σύγχρονης ιστορίας. [...] Για να πάρουν μαζί τους το λαό, ανέμιζαν για σημαία τον προλεταριακό σάκο της επαιτείας. Κάθε φορά όμως που ο λαός τους ακολουθούσε, έβλεπε από πίσω τους τα παλιά φεουδαρχικά οικόσημα και σκόρπιζε ξεσπάζοντας σε βροντερά ασεβή γέλια. [...] Κατά τα άλλα αποσιωπούν τόσο λίγο τον αντιδραστικό χαρακτήρα της κριτικής τους, που η κύρια τους κατηγορία ενάντια στην αστική τάξη είναι ακριβώς ότι στο καθεστώς της αναπτύσσεται μια τάξη που θα τινάξει στον αέρα όλο το παλιό κοινωνικό καθεστώς».

Μήπως δεν είναι και ο ναζισμός, που η καθοδηγητική του μορφή είναι σήμερα ο σοσιαλφασισμός, ακριβώς "μισός αντίλαλος απ' το παρελθόν, μισός απειλή για το μέλλον", μισός αρχέγονος μυστικισμός, μισός μαύρες προφητείες για την επερχόμενη καταστροφή του κόσμου; Μήπως δεν σηκώνει και ο σοσιαλφασισμός τη "σημαία της προλεταριακής επαιτείας" όταν το ανώτατο "ταξικό" αίτημά του για το προλεταριάτο είναι να το εξαρτήσει με επιδόματα ελεημοσύνης από το αστικό κράτος ή να μετατρέψει τον περήφανο ταξικό εργάτη, δημιουργό της ζωής, σε φοβισμένο, συντηρητικό και παρασιτικό δημόσιο υπάλληλο; Και μήπως δεν είναι αυτή η πιο βαριά κατηγορία του κλασικού φασισμού προς τον αστικό φιλελευθερισμό, ότι με την καθολική ψηφοφορία καταστρέφει τη φυσική ιεραρχία δίνοντας φωνή στις άμαυλες μάζες;

Αυτή την αντιδραστική αντικαπιταλιστική σημαία σηκώνει σήμερα το ρώσικο, πολιτικο-ιδεολογικά ηγετικό, νεοχιτλερικό μονοπώλιο, και μάλιστα αυτή τη φορά δεν είναι η σημαία του σοσιαλισμού γενικά, αλλά η σημαία του μαρξισμού-λενινισμού, που τα σύμβολά του τα απέσπασαν οι σοσιαλφασιστές με τη βία και το δόλο από το επαναστατικό προλεταριάτο, όταν ανέτρεψαν την εξουσία του στα 1956 αρχικά στην ΕΣΣΔ, και στα 1978 ολοκληρωτικά στην Κίνα.

Μάλιστα, αυτή η ιστορική ιδεολογική συγγένεια ανάμεσα στην αντικαπιταλιστική πάλη της φεουδαρχίας που πεθαίνει και στο ναζιστικό κρατικό μονοπώλιο έχει καταγραφεί στο πλαστογράφημα που παρήγαγε η αστυνομία του τελευταίου μεγάλου εκπρόσωπου του παλιού κόσμου που πέθανε, του παλιού τσαρισμού (ενός στρατιωτικο-φεουδαρχικού ιμπεριαλισμού, όπως τον χαρακτήριζε ο Λένιν), που παρουσιάζει κάθε προοδευτική, δημοκρατική και σοσιαλιστική κίνηση να είναι καθοδηγούμενη από ένα μυθικό εβραϊκό ιερατείο. Αυτό το πολιτικό μανιφέστο έγινε η πολιτική πλατφόρμα του γερμανικού ναζισμού, για να επιστρέψει σήμερα στα χέρια των κληρονόμων των δημιουργών του, των νέων τσάρων.

Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός σκηνοθετεί το θάνατό του

Θα μπορούσε κάποιος καλοπροαίρετα να αναρωτηθεί, τι εφαρμογή έχουν όλα αυτά σήμερα, αφού η Ρωσία έχει δεχτεί από το 1991 την κλασική ιδιωτική οικονομία της αγοράς και τις πολυκομματικές εκλογές. Αυτό το επιχείρημα σήμερα είναι αρκετά αδύναμο, σε σχέση με πριν από 10 ή 20 χρόνια, γιατί ο Πούτιν έχει πλέον φανερωθεί σαν ένας ανοιχτός δικτάτορας που κάνει διακοσμικές εκλογές και χρησιμοποιεί την οικονομία σαν ένα πολιτικό όπλο. Όμως είναι αναγκαίο να φωτίσουμε την ενδιάμεση περίοδο από τη διάλυση της ΕΣΣΔ μέχρι την άνοδο του Πούτιν, που οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν ότι ήταν περίοδος ενός κάποιου σχετικού, αλλά αληθινού εκδημοκρατισμού, γιατί εκεί βρίσκεται το κλειδί των σημερινών επιτυχιών της ρώσικης διπλωματίας που περιγράψαμε στο πρώτο μέρος αυτού του άρθρου.

Ένας τέτοιος σχετικός εκδημοκρατισμός και μια τέτοια σχετική φιλελευθροποίηση στην πραγματικότητα δεν υπήρξε ποτέ. Αυτό που υπήρξε είναι μια μεγάλη κίνηση αντιπερισπασμού και μια μεγάλη αλλαγή τακτικής, που μόλις σήμερα κάνει φανερούς τους καρπούς της. Η μεταρρύθμιση Γκορμπατσόφ δεν ήταν, όπως έλεγαν σε όλους τους τόνους και με όλους τους τρόπους οι Γκορμπατσόφ-Γιέλτσιν και τους πίστευαν οι δυτικοί εκπρόσωποι, μία νίκη, έστω προσωρινή, της σχετικά πιο φιλελεύθερης-δημοκρατικής πτέρυγας της ρώσικης αστικής τάξης, αλλά ακριβώς το αντίθετο: ήταν ο θρίαμβος του πιο σκληρού, φασιστικού, του πιο επιθετικού πυρήνα της ρώσικης μονοπωλιακής αστικής τάξης και του καγκεμπίτικου μηχανισμού της, που έκανε μερικά βήματα πίσω, μόνο και μόνο για να πάρει φόρα για μια καινούρια ορμητική έφοδο προς τα εμπρός.

Αυτός ο σκληρός πυρήνας της φασιστικού κρατικού μονοπωλίου, που είναι ο ίδιος που αδιάκοπα κυβερνάει τη Ρωσία από το 1956, έδωσε στους δυτικούς ανταγωνιστές του τη νίκη που ποθούσαν, χωρίς αυτοί να χρειαστεί να κουνήσουν το δαχτυλάκι τους. Και επειδή αυτοί σαν αστοί ιδεαλιστές πιστεύουν στα θαύματα, δεν παραξενεύτηκαν καθόλου. Ίσα ίσα που το χάρηκαν και το γιόρτασαν ξέφρενα. Όμως οι λίγες αληθινές υποχωρήσεις, που αν δεν υπήρχαν δε θα ήταν πειστική η "κατάρρευση", έκρυψαν τις βαθύτερες νίκες που πέρασαν εντελώς απαρατήρητες μέσα στο εορταστικό κλίμα του δυτικού ιμπεριαλισμού.

- Αντί να πρέπει να έρχεται διαρκώς σε εχθρικές συγκρούσεις με τις πλατιές μάζες των λαών της ΕΣΣΔ που διψούσαν για δημοκρατία, εκμεταλλεύτηκε αυτές τις διαθέσεις για να κερδίσει τις μάζες πρώτα σαν δήθεν φιλελεύθερος εκδημοκρατιστής Γκορμπατσόφ και Γιέλτσιν, τάχα εχθρός του παλιού καθεστώτος, για να φτιάξει στη συνέχεια σαν "λαϊκός εκδικητής ενάντια στους δυτικούς φιλελεύθερους που μας πείνασαν" (Πούτιν) ένα ρεύμα εκδίκησης ενάντια στην πείνα και την ταπείνωση που τάχα τους επέβαλε η Δύση (ενώ στην πραγματικότητα την επέβαλαν οι Γκορμπατσόφ-Γιέλτσιν-Πούτιν που είναι και οι τρεις οι διαδοχικοί αρχηγοί του ίδιου ενιαίου γενικού επιτελείου του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού).
- Αντί να κρατάει με το βούρδουλα τις 14 ενωσιακές δημοκρατίες και να πρέπει να αναμετρήεται διαρκώς με τον εθνικισμό των αστικών τους τάξεων (που εκτός από την ανεξαρτησία τους της Ρωσίας είχαν και σωβινιστικές διεκδικήσεις η μία ενάντια στην άλλη) διέλυσε την ΕΣΣΔ για να διευθετήσει τη σχέση του με τους γείτονές του με τον τρόπο που

κάθε χιτλερισμός ξέρει: σπέρνοντας τον εμφύλιο στο εσωτερικό κάθε χώρας, όπως έκανε στη Γεωργία και την Ουκρανία, ή ρίχνοντας αυτές τις χώρες στον πόλεμο της μίας ενάντια στην άλλη, όπως έκανε με το Αζερμπαϊτζάν και την Αρμενία. Έτσι τέλειωσε μια για πάντα το παραμύθι της "αδελφικής ενότητας των εθνών της ΕΣΣΔ", που είχε πάψει να είναι τέτοια από το 1960.

- Συγκέντρωσε όλη την πολιτικοδιπλωματική και κυρίως τη στρατιωτική ισχύ, δηλαδή όλους τους πόρους της στρατιωτικής βιομηχανίας, της πυρηνικής και διαστημικής τεχνολογίας αιχμής (χαρακτηριστικά τα πυρηνικά της Ουκρανίας και τη διαστημική βάση του Μπαϊκονούρ) στη Ρωσία, ενώ μέχρι τότε ήταν μοιρασμένα σε όλες τις ενωσιακές δημοκρατίες σαν κληρονομιά της τριτοδιεθνιστικής ΕΣΣΔ που προσπαθούσε να πετύχει την ισόμετρη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη των δημοκρατιών της.

- Καθησύχασε και κέρδισε οριστικά έναν τεράστιο σύμμαχο στις στρατηγικές του επιδιώξεις για την παγκόσμια κυριαρχία, όπως είναι η σοσιαλφασιστική Κίνα, η οποία στη συνέχεια γιγαντώθηκε βιομηχανικά εκδουλεύοντας την εργατική της τάξη στους δυτικούς -και όχι μόνο- μονοπωλιστές. Αυτή την οικονομική ισχύ σήμερα πια η Κίνα τη χρησιμοποιεί συμπληρωματικά με την πολιτικοδιπλωματική ισχύ της Ρωσίας, για να εξαγοράσει με κεφάλαια ό,τι δεν μπορεί η Ρωσία να εξαγοράσει με πολιτικά αξιώματα. Και οι δύο χώρες μαζί σχηματίζουν το νέο χιτλερικό πολεμικό άξονα.

- Στο εσωτερικό κάθε χώρας, με τη φαινομενική εξαφάνισή της σαν υπερδύναμη, διέλυσε σχεδόν όλα τα κόμματα της επαναστατικής μαοϊκής αριστεράς (στην Ελλάδα όλα πλην της ΟΑΚΚΕ), που τα απομεινάρια τους στρατεύτηκαν στο μεγάλο κοινό σκοπό του γκρεμίσματος της αμερικάνικης μονοκρατορίας. Απελευθέρωσε τα κατά τόπους "κόκκινα" πραχτορεία του, όπως το ψευτοΚΚΕ, από την ανάγκη να πρέπει να δίνουν εξηγήσεις για τις βρωμιές του αφεντικού τους. Τώρα πια μπορούν να το υπηρετούν πιο πιστά από ποτέ και ταυτόχρονα να κάνουν ότι δεν το ξέρουν.

- Τέλος, κέρδισε μέσα σε κάθε χώρα ολόκληρη την κλασική φαιή αντίδραση, δηλαδή όλο το κλασικό φασισταρίο και ναζισταρίο, που μέχρι τότε ήταν είτε φιλοαμερικάνικος είτε αναζητούσε ιμπεριαλιστή προστάτη, αφού ο ένας μετά τον άλλον δέχτηκαν τη ρώσικη προστασία (στα καθ' ημάς η Χρυσή Αυγή από το 1992). Τώρα πια μπορεί και κερδίζει τον Έλληνα ή τον Σέρβο σωβινιστή στο όνομα της ορθοδοξίας και του μουσουλμανικού κινδύνου. Τώρα πια χάρη στον πολυκομματισμό της, η ΚαΓΚΕΜπε έχει ένα κόμμα για να καθοδηγήσει κάθε αντίστοιχο πολιτικό ρεύμα ανά τον πλανήτη (τον Ζιουγκάνοφ για τον κνίτη και τον Ζιρινόφσκι για τον χρυσαυγίτη).

Αυτοί είναι οι φοβεροί καρποί της "κατάρρευσης" της ΕΣΣΔ που οι δυτικοί τη χειροκρότησαν σαν μεγάλη τους νίκη το 1991. Όλος ο δυτικός επεμβατισμός στον τρίτο κόσμο, όλη αυτή η απύθμενη τύφλα, αλαζονεία και βλακεία της μοναδικής υπερδύναμης-χωροφύλακα, βασίστηκε πάνω σε αυτή τη θεωρία, που έλεγε ότι η ΕΣΣΔ κατέρρευσε από μόνη της επειδή ο κομμουνισμός είναι αντίθετος με την ανθρώπινη φύση!

Αυτή τη γραμμή η Ρωσία όχι μόνο τη χειροκρότησε, αλλά δούλεψε συστηματικά για να την παγιώσει στη συνείδηση των δυτικών φιλελεύθερων, αλλά και όλων των λαών, προσποιούμενη για πολύ καιρό το εν αποσιωπηθεί πτώμα που μισοζαλισμένο και λαβωμένο παλεύει να σταθεί στα πόδια του για να μοιάσει στο καινούριο αγαπημένο του είδωλο, τους καπιταλιστές της Δύσης. Πραγματικά οι τσάροι έδωσαν την παράσταση της ζωής τους. Πότε ο Γέλτσιν να εμφανίζεται δίπλα στον Κλίντον και ολόκληρη την ανθρωπότητα μεθυσμένος, πότε ο άλλοτε πανίσχυρος Γκορμπατσόφ να πρωταγωνιστεί σε διαφημίσεις πίτσας, δεν υπάρχει επίδειξη δουλοφροσύνης, κολακείας και αυτογελοιοποίησης που οι πονηροί τσάροι να μην υπέβαλαν τον εαυτό τους για να πείσουν και τον πιο δύσπιστο ότι το μόνο που τους αξίζει πια είναι οίκτος. Και αυτό δούλεψε με θαυμάσιο τρόπο, γιατί το σημαντικότερο επίτευγμα της "αυτοκτονίας" του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού που δεν αναφέραμε ακόμα, είναι ότι μαζί με το τείχος του Βερολίνου γκρεμίστηκαν και όλες οι δυτικές πολιτικές και ιδεολογικές άμυνες που μέχρι τότε είχαν στηθεί πάνω στο έδαφος του αντικομμουνισμού, και το έδαφος αυτό είχε καταρρεύσει μαζί με τον υποτιθέμενο κομμουνισμό της στην πραγματικότητα μεγαλοαστικής πια ΕΣΣΔ. Το 2001, στη σύνοδο της Σλοβενίας, όταν ο

Μπους ρωτήθηκε γιατί μπορεί και εμπιστεύεται τον Πούτιν, απάντησε “επειδή τον κοιτάξα στα μάτια και είδα την ψυχή του, είναι ειλικρινής και αξιόπιστος”!

Εμείς σαν μαρξιστές και ιστορικοί υλιστές, λέγαμε και λέμε ότι “κατάρρευση” - αυτοκτονία μιας αυτοκρατορίας ούτε έγινε ποτέ, ούτε πρόκειται να γίνει ποτέ. Γι’ αυτό γράφαμε το 1989 ότι “το τείχος του Βερολίνου έπεσε μόνο για να μεταφερθεί δυτικότερα, ίσως στα γαλλο-γερμανικά σύνορα, ίσως και στον Ατλαντικό”. Οι αυτοκρατορίες διαλύονται μόνο σαν αποτέλεσμα εσωτερικών επαναστάσεων ή τεράστιων εξωτερικών συγκρούσεων, όπως έγινε με την Αυστροουγγαρία, τη Ρωσία και την Οθωμανική αυτοκρατορία στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, πάντως σε κάθε περίπτωση σαν αποτέλεσμα βίαιων και κατακλυσιμίων ιστορικών γεγονότων. Ότι ο ρώσικος-σοβιετικός ιμπεριαλισμός πέθανε από καρδιακή προσβολή ενώ έπινε αμέριμνος τον καφέ του θα μπορούσαν να το πιστέψουν μόνο παρακμασμένοι μεγαλοαστοί βουτηγμένοι στη μεταφυσική και τον ιδεαλισμό.

Είχε δίκιο ο Μαρξ που έλεγε ότι “ο χαρακτήρας κάθε λαού αναπτύσσεται με τη χειραφέτησή του από έναν ξενικό ζυγό”, όταν, εντοπίζοντας τη συνέχεια της τσαρικής πολιτικής από τον 12ο μέχρι τον 19ο αιώνα, διαπίστωνε πως “ο Ιβάν Καλίτα, ο σκλάβος των Μογγόλων, απόκτησε μεγαλείο μετερχόμενος την ισχύ του μεγαλύτερου εχθρού του, του Τάταρου, ενάντια στους μικρότερους εχθρούς του, τους ρώσους πρίγκιπες”. (Βλ. Το κείμενο του Μαρξ «Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα» <https://bit.ly/2nGsAvS> το οποίο αναδημοσιεύουμε σε αυτό το φύλλο και την εισαγωγή της ΟΑΚΚΕ <https://bit.ly/2oqjPac>) Είναι ακριβώς αυτή η τακτική που περιγράψαμε σε όλο το πρώτο μέρος: ο τσάρος καταφέρει το μεγαλύτερο εχθρό του, τις ΗΠΑ, να χτυπήσει τους μικρότερους εχθρούς του, τους τριτοκοσμικούς εθνι-

κιστές δικτάτορες. Για να το πετύχει αυτό, πρέπει πρώτα να μεταμφιεστεί στον πιο γλοιώδες δουλικό αυλικό του μεγάλο αφεντικού, και άρα να κρυφτεί σαν εχθρός του. Για να τον πείσει να χτυπήσει τους εχθρούς του πρέπει να στήσει κάθε λογής προβοκάτσιας για να δυναμίσει τις σχέσεις τους. Οι ΗΠΑ από την άλλη, πρόθυμα δέχτηκαν το ρόλο του χωροφύλακα, αφού έχοντας βγάλει τη Ρωσία από τη μέση, το μόνο που φαντάζονταν ότι μένει για την ολοκληρωτική της κυριαρχία είναι κάποιοι τριτοκοσμικοί δικτάτορες, ανορθογραφίες-απομεινάκια της παλιάς εποχής.

Οι επιτυχίες του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού προετοιμάζουν την ήττα του

Η αντίφαση της πολιτικής του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού είναι ότι, απ’ τη μια για να πετύχει όλη αυτή η τακτική πρέπει ο ίδιος να μένει καλά κρυμμένος στο σκοτάδι, για να οργανώνει την αλληλοεξόντωση των εχθρών του, απ’ την άλλη όσο αυτός δυναμώνει, τόσο πρέπει να βγαίνει στο φως για να φανερωθεί σαν ο νικητής του παιχνιδιού. Ήδη η εμφάνισή του σαν επεμβασία και μαζικό δολοφόνο στη Συρία, σαν εισβολέα και διαμελιστή στην Ουκρανία, έχει αφυπνίσει τους λαούς περισσότερο από ό,τι θα μπορούσαν να κάνουν 100 μαρξιστικές αναλύσεις. Πιστεύουμε ότι όσο ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός προχωράει στους στόχους του θα αναγκάζεται να καίει τα εργαλεία της ανόδου του, όπως έκαμε τώρα τον ΣΥΡΙΖΑ που τον αντιπάθησε ο ελληνικός λαός σαν φοβερό διπρόσωπο και συκοφάντη. Αυτό σημαίνει ότι θα αναγκάζεται να εμφανίζει το βαθύτερο χαρακτήρα του, που είναι η ωμή βία, να συγκεντρώνει το λαϊκό μίσος και τελικά να βρεθεί με περισσότερα ανοιχτά μέτωπα από όσα μπορεί να διαχειριστεί.

Το ότι ο ρώσικος σοσιαλ-ιμπεριαλισμός είναι ένας τόσο ικανός ιμπεριαλισμός, το ότι αυτή του την ικανότητα την

οφείλει στο ότι είναι ο κληρονόμος των μεγαλύτερων αντιδραστικών της ιστορίας, και στο ότι γεννήθηκε ανατρέπεται από τα μέσα τις πρώτες σοσιαλιστικές επαναστάσεις, του δίνει τώρα το μεγάλο του προτέρημα απέναντι στους εχθρούς του, και κυρίως απέναντι στους λαούς και τις αντιφασιστικές άμυνες που αυτοί χτίσαν μετά το 1945. Όμως αυτό το προτέρημα θα μετατραπεί στο αντίθετό του, γιατί το λαϊκό, δημοκρατικό και τελικά σοσιαλιστικό κίνημα που θα υψωθεί απέναντι σε αυτό το νέο χιπλερισμό, θα βρεθεί μπροστά στο καθήκον να ανακαλύψει τους τρόπους για να ηττηθεί αυτή η φοβερή αντίδραση που μπορεί και αλλάζει χίλια πρόσωπα και χίλιες μεταμφιέσεις.

Αυτό σημαίνει ότι από δω και στο εξής, ο πραγματικός σοσιαλισμός που θα υψώνεται απέναντί στον σοσιαλ-ιμπεριαλισμό σαν ο μεγαλύτερος, ο πιο επίμονος και ο πιο αποφασιστικός εχθρός του, θα ξέρει ότι κάθε παραχώρηση σε αυτόν τον εχθρό, κάθε παραχώρηση στον εθνικισμό, στην αλαζονεία της εύκολης επιτυχίας, στην περιφρόνηση των διαθέσεων του λαού, των πόθων και της αγωνίας του, κάθε παραχώρηση στη φιλελεύθερη προκατάληψη, στον ιδεαλισμό και την πίστη στα θαύματα, θα είναι ζήτημα ζωής και θανάτου, γιατί αυτός ο εχθρός έχει πλούσια πείρα στο πως να εντοπίζει τέτοιες χαραμάδες για να χώνεται στο στρατόπεδο της προόδου και να το μετατρέπει στο αντίθετό του. Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός θα γεννήσει σαν το αντίθετό του το πιο ώριμο επαναστατικό προλεταριακό κίνημα που υπήρξε ποτέ, και αυτό το κίνημα θα το ξανααγαπήσουν οι λαοί με την καρδιά τους γιατί θα σιχαθούν και θα αγανακτήσουν από την υποκρισία, την αδικία, τη χοντροπετσιά και την παλιανθρωπιά ολόκληρης της αστικής τάξης. Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός μας προσφέρει τη μεγάλη ιστορική υπηρεσία να φέρει όλη αυτή τη βρωμιά στο φως.

Αναδημοσίευση κειμένου του Μαρξ μεταφρασμένου από τα Αγγλικά που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα στις 3/7/2017

Κεφάλαιο 4 από την μπροσούρα

«Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Η μετάφραση από τα Αγγλικά και οι σημειώσεις είναι της ΟΑΚΚΕ

ΠΡΟΤΟΥ υπεισεέλθουμε σε μια ανάλυση του φυλλαδίου που τιτλοφορείται «Αλήθεια δεν είναι παρά η αλήθεια, εφόσον είναι επίκαιρη», με το οποίο θα κλείσουμε την Εισαγωγή των Διπλωματικών Αποκαλύψεων, ορισμένες βασικές παρατηρήσεις πάνω στη γενική ιστορία της ρωσικής πολιτικής κρίνονται εδώ πρόσφορες.

Η συντριπτική επιρροή της Ρωσίας έχει αιφνιδιάσει την Ευρώπη σε διαφορετικές εποχές, τρομάζει τους λαούς της Δύσης, και τους έχει υποτάξει σαν κάτι μοιραίο, ή έχει συναντήσει αντίσταση μόνο σπασμωδικά. Αλλά μαζί με τη σαγήνη που ασκεί η Ρωσία, υπάρχει ένας πάντοτε αναβιών σκεπτικισμός, που την ακολουθεί σα σκιά, μεγαλώνοντας με την ανάπτυξή της, ανακατεύοντας οξείες νότες ειρωνείας με τις κραυγές βασανισμένων λαών, και χλευάζοντας το ίδιο αυτό μεγαλείο της σα μια δραματική συμπεριφορά που αδράχνει για να θαμπώνει και να εξαπατά. Και άλλες αυτοκρατορίες έχουν βρεθεί αντιμέτωπες με παρόμοιες αμφιβολίες στη γέννησή τους: η Ρωσία έχει γίνει κολοσσός χωρίς να τις ξεπερνά σε ζωή. Αποτελεί τη μοναδική περίπτωση μιας αχανούς αυτοκρατορίας, η ίδια η ύπαρξη της ισχύος της οποίας, ακόμα και μετά από παγκόσμια επιτεύγματα, δεν έχει πάψει να αντιμετωπίζεται σαν ένα ζήτημα πίστης αντί σαν ένα πραγματικό γεγονός. Απ’ το ξεκίνημα του δέκατου όγδοου αιώνα ως τις μέρες μας, κανένας συγγραφέας, είτε επιδίωκε να εξυμνήσει είτε να περιορίσει τη Ρωσία, δε σκέφτηκε ότι ήταν δυνατό να απαλλαγεί από το να αποδείξει πρώτα την ύπαρξή της.

Όμως είτε είμαστε ιδεαλιστές είτε υλιστές όσον αφορά τη Ρωσία – είτε θεωρήσουμε την ισχύ της ένα χειροπιαστό γεγονός, είτε ένα απλό όραμα των ενοχικών συνειδησεων των ευρωπαϊκών λαών – το ερώτημα παραμένει ίδιο: «Πώς αυτή η ισχύς, ή αυτό το φάντασμα ισχύος, πέτυχε να λάβει τέτοιες διαστάσεις ώστε να εγειρεί από τη μια μεριά τον παθιασμένο ισχυρισμό, και από την άλλη την οργισμένη άρνηση ότι απειλεί τον κόσμο με μια δοκιμή Παγκόσμιας Μοναρχίας;» Στις αρχές του δέκατου όγδο-

ου αιώνα η Ρωσία θεωρούταν ένα δημιουργήμα που φύτρωσε σα μανιτάρι σχεδιασμένο από την ιδιοφύα του Πέτρου του Μεγάλου. Ο Σλέτσερ θεώρησε ανακάλυψη το ότι έμαθε πως αυτή διέθετε παρελθόν· και στη σύγχρονη εποχή, συγγραφείς, όπως ο Φαλμεράιερ, ακολουθώντας ασυνείδητα την πεπατημένη ρώσων ιστορικών, έχουν σκόπιμα ισχυριστεί ότι το βόρειο φάσμα που τρομάζει την Ευρώπη του δέκατου ένατου αιώνα ήδη επισκίαζε την Ευρώπη του ένατου αιώνα. Γι’ αυτούς η πολιτική της Ρωσίας ξεκινά με τους πρώτους Ρούρικ (1), και συνεχίζεται, με κάποιες διακοπές είναι αλήθεια, ως τα σήμερα.

Αρχαίοι χάρτες της Ρωσίας ξετυλίγονται μπροστά μας, επιδεικνύοντας ακόμα μεγαλύτερες ευρωπαϊκές διαστάσεις από αυτές για τις οποίες μπορεί να καυχωθεί σήμερα: η αέναη κίνησή της για μεγέθυνση από τον ένατο ως τον ενδέκατο αιώνα επισημαίνεται ανήσυχτα· μας δείχνουν τον Όλεγκ να εξαπολύει 88.000 άντρες ενάντια στο Βυζάντιο, να στερεώνει την ασπίδα του σαν τρόπαιο πάνω στην πύλη αυτής της πρωτεύουσας, και να υπαγορεύει μίαν αιμωτική συνθήκη στην Κάτω Αυτοκρατορία (2)· τον Ιγκόρ να την κάνει υποτελή· τον Σβιατοσλάφ να υπερηφανεύεται, «οι Έλληνες με προμηθεύουν με χρυσό, ακριβά πράγματα, ρύζι, φρούτα και κρασί· η Ουγγαρία παρέχει βοοειδή και άλογα· από τη Ρωσία παίρνω μέλι, κερύ, γούνες, και άντρες» (3) το Βλαδμήρο να κυριεύει την Κριμαία και τη Λιβονία (4), αποσπώντας εκβιαστικά μια θυγατέρα από τον έλληνα Αυτοκράτορα, άναμιγγύοντας τη στρατιωτική ισχύ ενός βόρειου κατακτητή με το θεοκρατικό δεσποτισμό των Πορφυρογέννητων, και κάνοντας τον εαυτό του με μιας τον κύριο των υπηκόων του στη γη, και τον προστάτη τους στον ουρανό.

Ωστόσο, παρόλο τον ευλογοφανή παραλληλισμό που υπαινίσσονται αυτές οι αναμνήσεις, η πολιτική των πρώτων Ρούρικ διαφέρει ριζικά από εκείνη της σύγχρονης Ρωσίας. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από την πολιτική των γερμανών βαρβάρων που κατάκλυσαν την Ευρώπη – με την ιστορία των σύγχρονων εθνών να

ξεκινά μόνο αφότου είχε περάσει ο κατακλυσιμός. Η γοθική περίοδος της Ρωσίας πιο συγκεκριμένα δε διαμορφώνει παρά ένα κεφάλαιο των νορμανδικών κατακτήσεων. Όπως η αυτοκρατορία του Καρλομάγνου προηγείται της ίδρυσης της σύγχρονης Γαλλίας, της Γερμανίας, και της Ιταλίας, έτσι και η αυτοκρατορία των Ρούρικ προηγείται της ίδρυσης της Πολωνίας, της Λιθουανίας, των Βαλτικών Αποικιών, της Τουρκίας, και της ίδιας της Μοσχοβίας. Η γοργή κίνηση μεγέθυνσης δεν ήταν το αποτέλεσμα βαθιά μελετημένων σχεδίων, αλλά ο φυσικός απόγονος της πρωτόγονης οργάνωσης της νορμανδικής κατάκτησης – υποτέλεια χωρίς φέουδα, ή φέουδα που συνίσταντο μόνο σε φόρους υποτέλειας – με την ανάγκη νέων κατακτήσεων να κρατιέται ζωντανή από την αδιάλειπτη εισροή νέων βαράγγων (5) τυχοδιωχτών, που διψούσαν για δόξα και πλιάτσικο. Οι αρχηγοί, που ανυπομονούσαν για ανάπαυλα, υποχρεώθηκαν από την Πιστή Συμμορία να προχωρήσουν, και στη ρωσική, όπως και στη γαλλική Νορμανδία, έφτασε η στιγμή όπου οι αρχηγοί έστειλαν σε νέα επιθετικά ταξίδια τους ανεξέλεγκτους και ακόρεστους συμπολεμιστές τους με μοναδικό σκοπό να τους ξεφορτωθούν. Οι πολεμικές επιχειρήσεις και η οργάνωση των κατακτήσεων απ’ την πλευρά των πρώτων Ρούρικ δε διαφέρουν σε τίποτα από εκείνες των Νορμανδών στην υπόλοιπη Ευρώπη. Αν τα σλαβονικά φύλα υποτάσσονταν όχι μόνο με το σπαθί, αλλά και με αμοιβαίες συμβάσεις, αυτή η μοναδικότητα οφείλεται στην εξαιρετική θέση εκείνων των φύλων, τοποθετημένων ανάμεσα σε μια βόρεια και μια ανατολική εισβολή και επωφελομένους από την πρώτη σαν μια προστασία από τη δεύτερη. Η ίδια μαγική γοητεία που προσέλκυσε άλλους βόρειους βαρβάρους στη Ρώμη της Ανατολής. Η ίδια η μετανάστευση της ρωσικής πρωτεύουσας – με τον Ρούρικ να την τοποθετεί στο Νόβγκοροντ, τον Όλεγκ να τη μετατοπίζει στο Κίεβο, και το Σβιατοσλάφ να επιχειρεί να την εγκαθιδρύσει στη Βουλγαρία – αποδεικνύει αναμφίβολα ότι ο εισβολέας προχωρούσε προσεχτικά, και θεωρούσε

«Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Συνέχεια από τη σελ. 9

τη Ρωσία σαν έναν απλό τερματικό σταθμό απ' τον οποίο έπρεπε να συνεχίσει να περιπλανιέται προς αναζήτηση μιας αυτοκρατορίας στο Νότο. Αν η σύγχρονη Ρωσία εποφθαλμιά την κατοχή της Κωνσταντινούπολης για να επιβάλει την κυριαρχία της στον κόσμο, οι Ρούρικ ήταν, αντίθετα, αναγκασμένοι από την αντίσταση του Βυζαντίου, υπό τον Τσιμισκή, να επιβάλουν οπωσδήποτε την κυριαρχία τους στη Ρωσία.

Μπορεί να αντιπείνει κανείς ότι νικητές και ηττημένοι συγχωνεύτηκαν γρηγορότερα στη Ρωσία από ό,τι στις άλλες κατακτήσεις των βόρειων βαρβάρων, ότι οι αρχηγοί σύντομα ανακατεύτηκαν με τους Σλάβους – όπως δείχνουν οι γάμοι τους και τα ονόματά τους. Όμως τότε, θα πρέπει να θυμηθούμε ότι η Πιστή Συμμορία, που σχημάτισε αμέσως τη φρουρά τους και το μυστικοσυμβούλιό τους, παρέμεινε συγκροτημένη αποκλειστικά από Βαράγγους: ότι ο Βλαδίμηρος, που σηματοδοτεί το απόγειο, και ο Γι-αροσλάβ, που σηματοδοτεί την απαρχή της πτώσης για τη γοθική Ρωσία, καθόντουσαν στο θρόνο της χάρη στα όπλα των Βαράγγων. Αν πρέπει να αναγνωριστεί κάποια σλαβονική επιρροή σ' αυτή την εποχή, αυτή είναι εκείνη του Νόβγκοροντ, ενός σλαβονικού Κράτους, οι παράδοσεις, η πολιτική, και οι τάξεις του οποίου ήταν τόσο αντίθετες προς εκείνες της σύγχρονης Ρωσίας που η μία θα μπορούσε να βρει την ύπαρξή της μονάχα πάνω στα ερείπια του άλλου. Υπό τον Γι-αροσλάβ η υπεροχή των Βαράγγων σπάει, αλλά σύγχρονα μ' αυτό εξαφανίζεται η κατακτητική τάση της πρώτης περιόδου, κι αρχίζει η πτώση της γοθικής Ρωσίας. Η ιστορία αυτής της πτώσης, πιο στάσιμη από εκείνη της κατάκτησης και της διαμόρφωσης, αποδεικνύει τον αποκλειστικά γοθικό χαρακτήρα της Αυτοκρατορίας των Ρούρικ.

Η ανακόλουθη, δυσκίνητη, και πρώιμη Αυτοκρατορία που οικοδόμησαν οι Ρούρικ, όπως και οι άλλες αυτοκρατορίες με παρόμοια ανάπτυξη, κατατέμνεται σε φέουδα, που διαιρούνταν και υποδιαιρούνταν μεταξύ των απογόνων των κατακτητών, ξεσχισμένα από φεουδαρχικούς πολέμους, και κομματιασμένα από τις επεμβάσεις ξένων λαών. Η υπέρτατη εξουσία του Μεγάλου Πρίγκιπα εξαφανίζεται μπροστά στις ανταγωνιστικές αξιώσεις εβδομήντα πριγκίπων εξ αίματος. Η απόπειρα του Ανδρέα του Σούζνταλ να ανασυστήσει κάποια μεγάλα μέλη της αυτοκρατορίας με την μετακίνηση της πρωτεύουσας από το Κίεβο στο Βλαντίμιρ αποδεικνύεται επιτυχής μόνο στη μετάδοση της αποσύνθεσης από το Νότο προς το κέντρο. Ο τρίτος διάδοχος του Ανδρέα παραιτείται ακόμα κι απ' την τελευταία σκιά υπεροχής, από τον τίτλο του Μεγάλου Πρίγκιπα, και απ' τον μοναχά κατ' όνομα φόρο τιμής που του προσφέρεται ακόμα. Τα φέουδα στο Νότο και τη Δύση γίνονται εκ περιτροπής λιθουανικά, πολωνικά, ουγγρικά, λιβονικά, σουηδικά. Το ίδιο το Κίεβο, η αρχαία πρωτεύουσα, ακολουθεί τη δική του μοίρα, αφού έχει συρρικνωθεί από έδρα του Μεγάλου Πριγκιπάτου σε έδαφος μιας πόλης. Έτσι, η Ρωσία των Νορμανδών εξαφανίζεται εντελώς από το προσκήνιο, και οι λιγοστές αδύναμες αναμνήσεις μέσα στις οποίες ακόμα επιβιώνει, διαλύονται πριν από την τρομερή εμφάνιση του Τζένγκις Χαν. Το αιματηρό τέλος της μογγολικής σκλαβιάς, και όχι η άξεστη δόξα της νορμανδικής εποχής, διαμορφώνει το λίκνο της Μοσχοβίας, και η σύγχρονη Ρωσία δεν είναι παρά μια μεταμόρφωση της Μοσχοβίας.

Ο ταταρικός ζυγός διάρκεσε από το 1237 ως το 1462 – περισσότερο από δύο αιώνες: ένας ζυγός όχι μόνο συντριπτικός, αλλά και αιμωπικός και καταστρεπτικός για την ίδια την ψυχή του λαού που έπεσε θύμα του. Οι μογγόλοι Τάταροι εγκαθίδρυσαν μια διακυβέρνηση συστηματικού τρόμου, καταστροφής και μαζικών σφαγών διαμορφώνοντας τους θεσμούς της. Όντας πενιχροί σε αριθμό κατ' αναλογία με τις τεράστιες κατακτήσεις τους, θέλησαν να τον μεγεθύνουν με μιαν άλω (*) πανικού, και να αραιώσουν, με μαζική σφαγή, τους πληθυσμούς που θα μπορούσαν να ξεσηκωθούν στα νώτα τους. Στη δημιουργία ερήμων οδηγούνταν, επιπλέον, από την ίδια οικονομική αρχή που έχει ερημώσει τα Χάιλαντς της Σκωτίας και την Καμπάνια ντι Ρόμα – τη μετατροπή των ανθρώπων σε πρόβατα, και των εύφορων εδαφών και των κατοικημένων τόπων σε βοσκοτόπια.

Ο ταταρικός ζυγός είχε διαρκέσει ήδη εκατό χρόνια προτού η Μοσχοβία εμφανιστεί από το σκοτάδι. Για να σπεί-

ρουν τη διχόνοια ανάμεσα στους ρώσους πρίγκιπες, και να διασφαλίσουν τη δουλική τους υποταγή, οι Μογγόλοι είχαν επαναφέρει τον τίτλο του Μεγάλου Πριγκιπάτου. Η διαμάχη ανάμεσα στους ρώσους πρίγκιπες γι' αυτό τον τίτλο ήταν, όπως έχει πει ένας σύγχρονος συγγραφέας, «μια ελεεινή διαμάχη – η διαμάχη σκλάβων, κυριότερο όπλων των οποίων ήταν η διαβολή, και οι οποίοι ήταν πάντα έτοιμοι να καταγγείλουν ο ένας τον άλλον στους σκληρούς κυβερνήτες τους: φιλονικώντας για έναν υποβιβασμένο θρόνο, από όπου δε μπορούσαν να κινηθούν παρά με λεηλασία, πατροκτονικά χέρια – χέρια γεμάτα χρυσάφι και βαμμένα στο αίμα: οι οποίοι δεν τολμούσαν να αναρριχηθούν χωρίς να σέρνονται, ούτε να κρατηθούν παρά μόνο γονατιστοί, προσκυνώντας και τρέμοντας κάτω από το γιαταγάνι ενός Τάταρου, πάντα έτοιμοι να κυλίσουν στα πόδια του εκείνα τα δουλικά στέμματα, και τα κεφάλια με τα οποία τα φορούσαν» (6). Ήταν σ' αυτή τη διαβόητη διαμάχη που ο κλάδος της Μόσχας κέρδισε τελικά τον αγώνα. Στα 1328 το στέμμα του Μεγάλου Πριγκιπάτου, που αποσπάστηκε από τον κλάδο του Τβερ με τη δύναμη της καταγγελίας και της δολοφονίας, το παρέλαβε στα πόδια του Ουζμπέκ Χαν ο Γιούρι, ο μεγαλύτερος αδερφός του Ιβάν Καλίτα. Ο Ιβάν Α' Καλίτα, και ο Ιβάν Γ', ο επονομαζόμενος ο Μέγας, προσωποποιούν τη Μοσχοβία ανερχόμενοι μέσω του ταταρικού ζυγού, και με τη Μοσχοβία να γίνεται μια ανεξάρτητη δύναμη μέσα από την εξαφάνιση της ταταρικής κυριαρχίας. Η όλη πολιτική της Μοσχοβίας, από την πρώτη είσοδό της στην ιστορική αρένα, συνοψίζεται στην ιστορία αυτών των δύο ατόμων.

Η πολιτική του Ιβάν Καλίτα ήταν απλά η εξής: να παίξει το άθλιο εργαλείο του Χαν (7), δανειζόμενος έτσι την ισχύ του, και μετά να την περιστρέφει γύρω από τους πριγκιπικούς ανταγωνιστές του και τους δικούς του υπηκόους. Για την επίτευξη αυτού του σκοπού, έπρεπε να παραισφρεί στους Τατάρους με τη δύναμη της κυνικής κολακείας, με συχνά ταξίδια στη Χρυσή Ορδή (8), με ταπεινές ικεσίες για το χέρι μογγόλων πριγκιπισσών, με μια επίδειξη απεριόριστου ζήλου για τα συμφέροντα του Χαν, με την αδιάστακτη εκτέλεση των διαταγών του, με φρικτές συκοφαντίες ενάντια στους δικούς του συγγενείς, συνδυάζοντας στον εαυτό του τους χαρακτήρες του τατάρου δήμιου, του συκοφάντη, και του δουλικού αρχηγού. Προβλημάτιζε τον Χαν με διαρκείς αποκαλύψεις μυστικών σκευωριών. Όποτε ο κλάδος του Τβερ πρόδιε μία ελάχιστη επιθυμία εθνικής ανεξαρτησίας, έσπευδε στην Ορδή για να την καταγγείλει. Όπου συναντούσε αντίσταση, έβαζε τον Τάταρο να την ποδοπατά. Αλλά δεν αρκούσε να ηπόδευται έναν χαρακτήρα: για να τον κάνει αποδεχτό, ήταν απαραίτητο και το χρέμα. Η μόνιμη δωροδοκία του Χαν και των αρχόντων του ήταν η μόνη σίγουρη βάση πάνω στην οποία θα εξύφαινε το νήμα της εξαπάτησης και του σφετερισμού. Αλλά πώς ήταν δυνατό ο σκλάβος να πάρει τα χρηματικά μέσα για να δωροδοκήσει τον αφέντη; Έπεισε τον Χαν να τον τοποθετήσει φοροσυλλέκτη του σε όλα τα ρωσικά φέουδα. Μόλις επένδυσε σ' αυτή τη λειτουργία, απόσπασε χρήμα με ψεύτικα προσχήματα. Τον πλούτο που συσσωρεύτηκε με τον τρόπο που περιείχε το όνομα του Τάταρου, αυτός τον χρησιμοποίησε για να διαφθείρει τους ίδιους τους Τατάρους. Με δωροδοκία παρακίνησε έναν πριμάτο (9) να μεταφέρει την επισκοπική του έδρα από το Βλαντίμιρ στη Μόσχα, μετατρέποντας έτσι την τελευταία σε πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, καθότι έγινε η θρησκευτική πρωτεύουσα, και συνδυάζοντας την ισχύ της Εκκλησίας με εκείνη του θρόνου του. Με δωροδοκία δέλεασε τους Βογιάρους (10) των ανταγωνιστών πριγκίπων σε προδοσία κατά των αρχηγών τους, και τους προσέκλυσε από τον εαυτό του σαν κέντρο τους. Με την κοινή επιρροή των μωαμεθανών Τατάρων, της ελληνικής Εκκλησίας, και των Βογιάρων, ενώνει τους πρίγκιπες που διαθέτουν φέουδα σε μια σταυροφορία ενάντια στον πιο επικίνδυνο απ' αυτούς – τον πρίγκιπα του Τβερ: κι έπειτα έχοντας οδηγήσει τους πρόσφατους συμμάχους του με τολμηρές απόπειρες σφετερισμού σε αντίσταση εναντίον του, σε έναν πόλεμο για το κοινό καλό, τραβά όχι το ξίφος αλλά σπεύδει στον Χαν. Με δωροδοκίες και αυταπάτες ξανά, τον ξελογιάζει να δολοφονήσει τους συγγενείς ανταγωνιστές του κάτω από τα πιο σκληρά μαρτύρια. Ήταν η παραδοσιακή πολιτική του Τάταρου να ελέγχει τους ρώσους πρίγκιπες τον έναν μέσω του άλλου, να τρέφει τις διαφωνίες τους, να ισοσταθμίζει τις δυνάμεις τους, και να μην επιτρέπει σε κανέναν να σταθεροποιείται. Ο Ιβάν Καλίτα μετατρέπει τον Χαν στο εργαλείο με το οποίο ξεφορτώνεται τους πιο επικίνδυνους ανταγωνιστές του, και παραμε-

ρίζει κάθε εμπόδιο στη δική του σφετεριστική πορεία. Δεν κυριεύει τα φέουδα, αλλά συγκαλυμμένα στρέφει τα δικαιώματα της ταταρικής κατάκτησης σε αποκλειστικό του όφελος. Διασφαλίζει τη διαδοχή του γιού του με τα ίδια μέσα με τα οποία είχε οικοδομήσει το Μεγάλο Πριγκιπάτο της Μοσχοβίας, αυτό το περιέργο κράμα πριγκιπάτου και υποτέλειας. Στη διάρκεια της βασιλείας του δεν παρεκκλίνει ούτε μια φορά από την πολιτική γραμμή που είχε χαράξει ο ίδιος, προσκολλημένος σ' αυτήν με μια πεισματική σταθερότητα, και ασκώντας τη με μεθοδική τόλμη. Έτσι γίνεται ο θεμελιωτής της μοσχοβίτικης ισχύος, και χαρακτηριστικά ο λαός του τον αποκαλεί Καλίτα – δηλαδή, το βαλάντιο, (το πορτοφόλι) επειδή ήταν το βαλάντιο και όχι το ξίφος με το οποίο άνοιγε το δρόμο του. Ακριβώς η περίοδος της βασιλείας του μαρτυρά την ξαφνική ανάπτυξη της λιθουανικής ισχύος η οποία διαμελίζει τα ρωσικά φέουδα από τη Δύση, ενώ ο Τάταρος τα στριμώχνει σε ένα σωρό από την Ανατολή. Ο Ιβάν, ενώ δεν τολμούσε να αποκρούσει τη μία ατίμωση, ανυπομονούσε να μεγαλοποιήσει την άλλη. Δεν έπρεπε να παραπλανηθεί από την προσήλωση στο στόχο του με τα θέλητρα της δόξας, το σκίτημα της συνείδησης, ή την καταπόνηση του εξευτελισμού. Το όλο σύστημά του θα μπορούσε να αποδοθεί με λίγες λέξεις: ο μακιαβελισμός του σφετεριστή σκλάβου. Τη δική του αδυναμία – τη σκλαβιά του – τη μετέτρεψε σε κινητήριο μοχλό της δύναμής του.

Η πολιτική που χάραξε ο Ιβάν Α' Καλίτα είναι εκείνη των διαδόχων του: αυτοί έπρεπε μόνο να διευρύνουν τον κύκλο της εφαρμογής της. Την ακολούθησαν κοπιαστικά, σταδιακά, αλύγιστα. Από τον Ιβάν Α' Καλίτα, μπορούμε, επομένως, να περάσουμε κατευθείαν στον Ιβάν Γ', τον επονομαζόμενο και Μέγα.

Στην αρχή της βασιλείας του (1462-1505) ο Ιβάν Γ' ήταν ακόμα υποτελής στους Τατάρους: την εξουσία του αμφισβητούσαν οι πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα: το Νόβγκοροντ, επικεφαλής των ρωσικών δημοκρατιών, κυριάρχουσε στο βορρά της Ρωσίας: η Πολωνία-Λιθουανία μοχθούσε για την κατάκτηση της Μοσχοβίας: τέλος, οι ιππότες της Λιβονίας δεν είχαν ακόμα αποπλιστεί. Στο τέλος της βασιλείας του βλέπουμε τον Ιβάν Γ' καθισμένο σ' έναν ανεξάρτητο θρόνο, στο πλευρό του τη θυγατέρα του τελευταίου αυτοκράτορα του Βυζαντίου, στα πόδια του το Καζάν, και τα υπολείμματα της Χρυσής Ορδής να συρρέουν στην αυλή του: το Νόβγκοροντ και τις άλλες ρωσικές δημοκρατίες σκλαβωμένες – τη Λιθουανία εκμηδενισμένη, και το βασιλιά της ένα εργαλείο στα χέρια του Ιβάν – τους ιππότες της Λιβονίας κατατροπωμένους. Έκπληκτη η Ευρώπη, που στην αρχή της βασιλείας του Ιβάν, μόλις που γνώριζε την ύπαρξη της Μοσχοβίας, εγκλωβισμένης ανάμεσα στον Τάταρο και το Λιθουανό, θαμπώθηκε από την ξαφνική εμφάνιση μιας απέραντης αυτοκρατορίας στα ανατολικά της όρια, και ο ίδιος ο Σουλτάνος Βαγιαζήτ, μπροστά στον οποίο η Ευρώπη έτρεμε, άκουσε για πρώτη φορά την υπεροπτική γλώσσα του Μοσχοβίτη. Πώς, λοιπόν, πέτυχε ο Ιβάν τα ανδραγαθήματα αυτά; Ήταν ήρωας; Οι ίδιοι οι ρώσοι ιστορικοί τον δείχνουν έναν ομολογημένο δειλό.

Ας εξετάσουμε σύντομα της βασικές του αναμετρήσεις, στη σειρά με την οποία τις ανάλαβε και τις ολοκλήρωσε – τις αναμετρήσεις του με τους Τατάρους, με το Νόβγκοροντ, με τους πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα, και τέλος με την Πολωνία-Λιθουανία.

Ο Ιβάν έσωσε τη Μοσχοβία από τον ταταρικό ζυγό, όχι με ένα τολμηρό χτύπημα, αλλά με την υπομονετική εργασία είκοσι περίπου χρόνων. Δεν έσπασε το ζυγό, αλλά απαγκιστρώθηκε με μυστικότητα. Η ανατροπή του ζυγού, ακολούθως, έχει περισσότερο την όψη έργου της φύσης παρά ανθρώπινης πράξης. Όταν το τατάρικο τέρας εξέπνευσε επιτέλους, ο Ιβάν εμφανίστηκε στο νεκροκρέβατό του σαν ένας γιατρός, που προμήνυε και συλλογιζόταν το θάνατο παρά σαν ένας πολεμιστής που τον υποβοηθήσε. Ο χαρακτήρας κάθε λαού αναπτύσσεται με τη χειραφέτησή του από έναν ξενικό ζυγό: εκείνος της Μοσχοβίας στα χέρια του Ιβάν φαίνεται να έχει υποβιβαστεί. Συγκρίνετε μονάχα την Ισπανία στους αγώνες της ενάντια στους Άραβες με τη Μοσχοβία στους αγώνες της ενάντια στους Τατάρους.

Κατά την περίοδο ενθρόνισης του Ιβάν, η Χρυσή Ορδή είχε από καιρό εξασθενήσει, εσωτερικά από άγριες έριδες, εξωτερικά από τον αποχωρισμό των Τατάρων Νο-

γκάι, την έκρηξη του Τιμούρ Ταμερλάνου, την άνοδο των Κοζάκων, και την εχθρότητα των Τατάρων της Κριμαίας. Η Μοσχοβία, αντίθετα, ακολουθώντας σταθερά την πολιτική που χάραξε ο Ιβάν Καλίτα, είχε αναπτυχθεί σε μια ισχυρή μάζα, τσακισμένη, αλλά ταυτόχρονα σφιχτά ενωμένη από τα ταταρικά δεσμά. Οι Χαν, λες κι ήταν σαηνευμένοι, είχαν εξακολουθήσει να παραμένουν εργαλεία της μοσχοβίτικης μεγέθυνσης και συγκέντρωσης. Με υπολογισμό είχαν προσθέσει κάτι στην ισχύ της ελληνικής Εκκλησίας, η οποία, στα χέρια των μοσχοβιτών μεγάλων πριγκίπων, αποδείχτηκε το φονικότερο όπλο εναντίον τους.

Στο ξεσήκωμά του ενάντια στην Ορδή, ο Μοσχοβίτης δεν έπρεπε να επινοεί παρά μόνο να μιμείται τους ίδιους τους Τάταρους. Όμως ο Ιβάν δεν ξεσηκώθηκε. Αναγνώρισε ταπεινά τον εαυτό του σαν έναν σκλάβο της Χρυσής Ορδής. Δωροδοκώντας μια Τατάρρα παραπλάνησε τον Χαν ώστε να διατάξει την υποχώρηση από τη Μοσχοβία των μογγόλων κατοίκων. Με παρόμοια και αδιόρατα και λαθραία βήματα εξαπάτησε τον Χαν με διαδοχικές παραχωρήσεις, όλες ολέθριες για την ισχύ του. Έτσι δεν κυρίευε, αλλά έκλεβε δύναμη. Αντί να σπρώχνει, προτιμούσε να μανουβράρει τον εχθρό του έξω από τα προπύργια του. Συνεχίζοντας ακόμα να προσκυνά τους απεσταλμένους του Χαν, και να αυτοανακηρύσσεται υποτελής του, αποφεύγει την πληρωμή του φόρου υποτελείας με ψεύτικα προσχήματα, εφαρμόζοντας όλα τα στρατηγήματα ενός σκλάβου φυγά που δεν τολμά να αντιμετωπίσει τον ιδιοκτήτη του, παρά μόνο γλιστρά έξω από την εμβέλειά του. Τελικά ο Μογγόλος ξυπνά από το λήθαργό του, και η ώρα της μάχης ηχεί. Ο Ιβάν, τρέμοντας από την απλή αίσθηση μιας ένοπλης αναμέτρησης, αποπειράται να κρυφτεί πίσω από το δικό του φόβο, και να αφοπλίσει τη μανία του εχθρού αποσύροντας το αντικείμενο πάνω στο οποίο έπρεπε να πάρει την εκδίκησή του. Διασώζεται μόνο από την επέμβαση των Τατάρων της Κριμαίας, των συμμάχων του. Απέναντι σε μια δεύτερη εισβολή της Ορδής, συγκεντρώνει επιδειχτικά τόσο δυσανάλογα ισχυρές δυνάμεις ώστε η απλή φήμη του αριθμού τους αποκρούει την επίθεση. Στην τρίτη εισβολή, ανάμεσα σε 200.000 άντρες, διαφεύγει σαν αισχρός λιποτάκτης. Συρμένος δισταχτικά πίσω, αποπειράται να παζαρέψει για συνθήκες σκλαβιάς, και τελικά, χύνοντας στο στρατό του το δικό του δουλοπρεπή φόβο, τον εμπλέκει σε έναν γενικευμένο και άτακτο αγώνα. Η Μοσχοβία περίμενε με αγωνία τον αναπόδραστο χαμό της, όταν ξαφνικά ακούει ότι από μια επίθεση στην πρωτεύουσά τους που έκανε ο Χαν της Κριμαίας, η Χρυσή Ορδή έχει αναγκαστεί να υποχωρήσει, κι έχει καταστραφεί στην υποχώρησή της από τους Κοζάκους και τους Τάταρους Νογκάι. Έτσι η ήττα μετατράπηκε σε επιτυχία, και ο Ιβάν είχε ανατρέψει τη Χρυσή Ορδή, όχι πολεμώντας την ο ίδιος, αλλά προκαλώντας την μέσω μιας προσπονητής επιθυμίας αγώνα με αμυντικές κινήσεις, οι οποίες εξουθένωσαν τα υπολείμματα ζωτικότητας και την εξέθεσαν στα φονικά χτυπήματα των φύλων της δικής της φυλής τα οποία είχε καταφέρει να μετατρέψει σε συμμάχους του. Έτσι τσάκωσε τον έναν Τάταρο μέσω του άλλου. Καθώς ο πελώριος κίνδυνος που είχε ο ίδιος καλέσει αποδείχτηκε ανίκανος να τον προδώσει με ένα απλό γνώρισμα ανδρισμού, έτσι και ο θαυματουργικός του θρίαμβος δεν τον ξεμυάλισε ούτε για μια στιγμή. Με διακριτική περίσκεψη δεν τόλμησε να ενσωματώσει το Καζάν στη Μοσχοβία, αλλά το μεταβίβασε σε ηγεμόνες που ανήκαν στην οικογένεια του Μενγκί-Γκιρέι, του συμμάχου του στην Κριμαία, για να το κρατήσει, κατά κάποιον τρόπο, για λογαριασμό της Μοσχοβίας. Με τα λάφυρα του κατατροπωμένου Τάταρου, αλυσόδεσε τον νικητή Τάταρο. Αλλά αν είναι πολύ φρόνιμο να υποθέσουμε, μαζί με τους μάρτυρες της ατιμωσίας του, τον αέρα ενός καταχτητή, αυτός ο αγύρτης κατανόησε πλήρως πώς πρέπει να θαμπώνει η ανατροπή της ταταρικής αυτοκρατορίας από απόσταση – με τι άλω δόξας θα τον περιέβαλε, και πώς θα διευκόλυne μια μεγαλοπρεπή είσοδο ανάμεσα στις ευρωπαϊκές Δυνάμεις. Ακολούθως ανέλαβε στο εξωτερικό τη θεατρική συμπεριφορά του καταχτητή, και, πράγματι, πέτυχε να κρύψει κάτω από τη μάσκα της υπερήφανης ευπάθειας και της ευέξαπτης υπεροψίας τη φορτικότητα του μογγόλου δουλοπάροικου, που ακόμα θυμόταν να ασπάζεται τον αναβολέα του μοχθηρότερου απεσταλμένου του Χαν. Πιθόκιζε σε πιο συγκρατημένο τόνο τη φωνή των παλιών αφεντάδων του, που τρομοκρατούσαν την ψυχή του. Ορισμένες μόνιμες φράσεις της σύγχρονης ρωσικής διπλωματίας, όπως είναι η μεγαλοψυχία, η πληγωμένη αξιοπρέπεια του αφέντη, είναι δανεισμένες από τις διπλωματικές οδηγίες του Ιβάν Γ'.

Μετά την παράδοση του Καζάν, ξεκίνησε για μια μακριά σχεδιασμένη εκστρατεία ενάντια στο Νόβγκοροντ, που ήταν επικεφαλής των ρωσικών δημοκρατιών. Αν η ανατροπή του ταταρικού ζυγού ήταν, στα μάτια του, ο πρώτος όρος του μοσχοβίτικου μεγαλείου, η ανατροπή της ρωσικής ελευθερίας ήταν ο δεύτερος. Καθώς η δημοκρατία της Βιάτκα είχε κηρυχθεί ουδέτερη μεταξύ Μόσχας και Ορδής, και η δημοκρατία του Τσκοφ, με τις δώδεκα πόλεις της, είχε δείξει συμπτώματα δυσαρέσκειας, ο Ιβάν κολάκευε την τελευταία και προσποιήθηκε ότι ξέχασε την πρώτη, στο μεταξύ συγκεντρώνοντας όλες του τις δυνάμεις ενάντια στο Μέγα Νόβγκοροντ, με το χαμό του οποίου γνώριζε ότι η μοίρα των υπόλοιπων ρωσικών δημοκρατιών θα έπρεπε να έχει σφραγιστεί. Με την προοπτική μοιράσματος αυτής της πλούσιας λείας, τράβηξε με το μέρος του τους πρίγκιπες που διέθεταν φέουδα, ενώ ξεγέλασε τους Βογιάρους δουλεύοντας πάνω στο τυφλό τους μίσος για τη δημοκρατία του Νόβγκοροντ. Έτσι κατάφερε να βαδίσουν τρεις στρατοί ενάντια στο Νόβγκοροντ και να το καταβάλουν με δυσανάλογη δύναμη. Όμως τότε, για να μην κρατήσει το λόγο του στους πρίγκιπες, να μη στερηθεί τα αμετάκλητά του “Vos non nobis” (11), την ίδια στιγμή ανήσυχος, μη τυχόν το Νόβγκοροντ δεν έπρεπε ακόμα να χωνευτεί από την επιθυμία προβλεπτικής μεταχείρισης, θέωρησε ταιριαστό να επιδείξει μια ξαφνική αυτοσυγκράτηση· να ικανοποιηθεί με λύτρα και την αναγνώριση της επικυριαρχίας του· αλλά μέσα στην πράξη υποταγής της δημοκρατίας πέρασε λαθραία μερικές αμφίσημες λέξεις που τον έκαναν ανώτερο δικαστή και νομοθέτη της. Ύστερα υποδαύλισε τις έριδες ανάμεσα στους πατρικούς και τους πληβείους που μαίνονταν στο Νόβγκοροντ καθώς και στη Φλώρεντία. Από κάποια παραπνοια των πληβείων βρήκε ευκαιρία να παρουσιαστεί ξανά στην πόλη, για να στείλει τους ευγενείς της, τους οποίους γνώριζε ότι διάκεινται εχθρικά απέναντί του, στη Μόσχα αλυσοδεμένους, και να σπάσει τον αρχαίο νόμο της δημοκρατίας που έλεγε ότι «κανένας από τους πολίτες της δεν πρέπει ποτέ να δικαστεί ή να τιμωρηθεί έξω από τα όρια της δικής της επικράτειας» (12). Απ' τη στιγμή αυτή έγινε ανώτατος κριτής. «Ποτέ», λένε οι χρονικογράφοι, «ποτέ μετά τον Ρούρικ δεν είχε συμβεί ένα τέτοιο γεγονός· ποτέ δεν είχαν δει οι μεγάλοι πρίγκιπες του Κιέβου και του Βλαντίμιρ τους Νοβγκοροντινούς να έρχονται και να υποτάσσονται σ' αυτούς σαν σε δικαστές τους. Μόνο ο Ιβάν μπορούσε να υποβιβάσει το Νόβγκοροντ σε τέτοιο βαθμό εξευτελισμού» (13). Εφτά χρόνια ξόδεψε ο Ιβάν για να διαφθείρει τη δημοκρατία με την άσκηση της δικαστικής του εξουσίας. Έπειτα, όταν βρήκε τη δύναμή του εξαντλημένη, θέωρησε τη στιγμή ώριμη για να αποκαλυφθεί. Για να βγάλει τη μάσκα του της μετριοπάθειας, χρειαζόταν, εκ μέρους του Νόβγκοροντ, μια παραβίαση της ειρήνης. Καθώς είχε προσποιηθεί ήρεμη υπομονή, έτσι προσποιήθηκε τώρα μια ξαφνική έκρηξη πάθους. Δωροδοκώντας έναν απεσταλμένο της δημοκρατίας για να τον προσφωνήσει στη διάρκεια μιας δημόσιας ακρόασης με το όνομα του ηγεμόνα, απαίτησε, με μιας, όλα τα δικαιώματα ενός δεσπότη – την αυτοεκμηδένιση της δημοκρατίας (14). Όπως είχε προβλέψει, το Νόβγκοροντ απάντησε στο σφετερισμό του με μια εξέγερση, με τη σφαγή των ευγενών, και την παράδοση στη Λιθουανία. Τότε ο μοσχοβίτης σύγχρονος του Μακιαβέλι παραπονέθηκε με τον τόνο και τη χειρονομία ηθικής αγανάκτησης. «Ήταν οι Νοβγκοροντινοί που τον αναζήτησαν για ηγεμόνα τους· και όταν, υποκλιπόντας στις επιθυμίες τους, είχε επιτέλους αναλάβει εκείνο τον τίτλο, τον αποκέρυξαν, είχαν την αναιδεια να τον διαψεύσουν επίσημα στο όνομα όλης της Ρωσίας· είχαν τολμήσει να χύσουν το αίμα των συμπατριωτών τους που παρέμειναν πιστοί, και να προδώσουν τον παράδεισο και τα άγια χώματα των Ρώσων καλώντας μέσα στα όριά τους μια ξένη θρησκεία και κυριαρχία» (15). Όπως είχε, μετά την πρώτη επίθεση στο Νόβγκοροντ, ανοιχτά συμμαχήσει με τους πληβείους ενάντια στους πατρικούς, έτσι και τώρα προχώρησε σε μια μυστική συνωμοσία με τους πατρικούς ενάντια στους πληβείους. Βάδισε με τις ενωμένες δυνάμεις της Μοσχοβίας και των υποτελών της ενάντια στη δημοκρατία. Στην άρνησή της για άνευ όρων υποταγή, αυτός επανάφερε την ταταρική ανάμνηση της επικράτησης μέσω του τρόμου. Για έναν ολόκληρο μήνα χάραζε ολοένα και πιο στενά γύρω απ' το Νόβγκοροντ έναν κύκλο φωτιάς και καταστροφής, κρατώντας το ξίφος στο μεταξύ σε αναμονή, και παρακολουθώντας σιωπηλά μέχρις ότου η δημοκρατία, σπαραγμένη από φράξιες, να έχει διατρέξει όλες τις φάσεις άγριας απόγνωσης, παγερός δυσθυμίας, και παραιτημένης ανημποριάς. Το Νόβγκοροντ σκλαβώθηκε. Το ίδιο και οι άλλες ρωσικές δημοκρατίες. Είναι περιέργο να δούμε πώς ο Ιβάν άδραξε

τη στιγμή ακριβώς της νίκης για να σφυρηλατήσει όπλα ενάντια στα εργαλεία αυτής της νίκης. Από την ένωση της εξουσίας του Νοβγκοροντιανού κλήρου με το στέμμα, εξασφάλισε ο ίδιος τα μέσα εξαγοράς των βογιάρων, για να τους χρησιμοποιεί εφεξής ενάντια στους πρίγκιπες, και προικίσματος των ακολούθων των βογιάρων, για να τους χρησιμοποιεί εφεξής ενάντια στους βογιάρους. Είναι ακόμα αξιοπρόσεχτο πόσο εξαιρετικά επίπονη προσπάθεια κατέβαλε πάντοτε η Μοσχοβία όπως και η σύγχρονη Ρωσία για να εκτελέσει τις δημοκρατίες. Το Νόβγκοροντ και οι αποικίες του σέρνουν το χορό· η δημοκρατία των Κοζάκων ακολουθεί· η Πολωνία τον κλείνει. Για να καταλάβει κανείς το ρωσικό μήσημα της Πολωνίας, θα πρέπει να μελετήσει την εκτέλεση του Νόβγκοροντ, που διάρκεσε από το 1478 ως τα 1528.

Ο Ιβάν φάνηκε να έχει αρπάξει την αλυσίδα με την οποία οι Μογγόλοι είχαν συντρίψει τη Μοσχοβία μόνο και μόνο για να δέσει μ' αυτή τις ρωσικές δημοκρατίες. Φάνηκε να σκλαβώνει αυτές τις δημοκρατίες μόνο και μόνο για να εκδημοκρατίσει τους ρώσους πρίγκιπες. Στη διάρκεια τριάντα τριών χρόνων είχε αναγνωρίσει την ανεξαρτησία τους, είχε ανεχτεί τις ιδιοτροπίες τους, και έσκυβε ακόμα και μπροστά στις προσβολές τους. Τώρα, με την ανατροπή της Χρυσής Ορδής, και με την ανατροπή των δημοκρατιών, είχε γίνει τόσο δυνατός, και οι πρίγκιπες, από την άλλη, είχαν γίνει τόσο αδύναμοι λόγω της επιρροής την οποία ασκούσε ο Μοσχοβίτης πάνω στους βογιάρους τους, που η απλή επίδειξη δύναμης εκ μέρους του Ιβάν αρκούσε για να κρίνει την αναμέτρηση. Όμως, εξαρχής, δεν απομακρύνθηκε από τη μέθοδο του της περίσκεψης. Ξεχώρισε τον πρίγκιπα του Τβερ, τον ισχυρότερο από τους ρώσους υποτελείς, σαν πρώτο στόχο των επιχειρήσεών του. Ξεκίνησε οδηγώντας τον σε επίθεση και σε μια συμμαχία με τη Λιθουανία, ύστερα τον κατήγγειλε σαν προδότη, έπειτα τον τρομοκράτησε μέσω διαδοχικών παραχωρήσεων καταστροφικών για τα μέσα άμυνας του πρίγκιπα, μετά εκμεταλλεύτηκε τη δυσμενή θέση στην οποία τον έβαλαν αυτές οι παραχωρήσεις όσον αφορά τους δικούς του υπηκόους, και ύστερα άφησε το σύστημα αυτό να εξαντλήσει τις συνέπειες του. Αυτό κατέληξε στην εγκατάλειψη της διαμάχης από τον πρίγκιπα του Τβερ και τη φυγή του στη Λιθουανία. Με το Τβερ ενωμένο με τη Μοσχοβία – ο Ιβάν προχώρησε με τρομερό σθένος στην εκτέλεση του καλομελετημένου του σχεδίου. Οι άλλοι πρίγκιπες υπέστησαν τον υποβιβασμό τους σε απλούς διοικητές σχεδόν χωρίς αντίσταση. Παρέμειναν ακόμα δύο αδελφοί του Ιβάν. Ο ένας πείστηκε να αποποιηθεί το φέουδό του· ο άλλος, δελεασμένος από την Αυλή και στερημένος τη φύλαξή του με υποκριτικές επιδείξεις αδελφικής αγάπης, δολοφονήθηκε.

Έχουμε τώρα φτάσει στην τελευταία μεγάλη αναμέτρηση του Ιβάν – εκείνη με τη Λιθουανία. Ξεκινώντας με την ενθρόνισή του, αυτή έληξε μόλις μερικά χρόνια πριν το θάνατό του. Στη διάρκεια τριάντα χρόνων αυτός περιόρισε την αναμέτρησή του σε έναν πόλεμο διπλωματίας, υποδαυλίζοντας και βελτιώνοντας τις εσωτερικές διχόνοιες ανάμεσα στη Λιθουανία και την Πολωνία, τραβώντας δυσαρεστημένους ρώσους υποτελείς της Λιθουανίας, και παραλύοντας τον εχθρό του με το να υποκινεί εχθρούς εναντίον του· τον Μαξιμιλιανό της Αυστρίας, τον Ματία Κορβίνο της Ουγγαρίας· και πάνω απ' όλους, το Στέφανο, τον οσποδάρο της Μολδαβίας, τον οποίο είχε προσδέσει με γάμο· τέλος, τον Μέγκι-Γκιρέι, που αποδείχτηκε τόσο ισχυρό εργαλείο ενάντια στη Λιθουανία όσο και ενάντια στη Χρυσή Ορδή. Πάνω στο θάνατο του πρίγκιπα Καζμίρ, ωστόσο, και την ενθρόνιση του αδύναμου Αλέξανδρου, όταν οι θρόνοι της Λιθουανίας και της Πολωνίας προσωρινά αποσυνδέθηκαν· όταν οι δύο αυτές χώρες είχαν σακατέψει τις δυνάμεις τους σε αμοιβαίο αγώνα· όταν η πολωνική αριστοκρατία, χαμένη στις προσπάθειές της να αποδυναμώσει τη βασιλική εξουσία από τη μια μεριά, και να υποβιβάσει τους κμέτον (16) και τους πολίτες από την άλλη, εγκατέλειψε τη Λιθουανία, και της επέτρεψε να υποχωρήσει μπρος στις ταυτόχρονες εισβολές του Στέφανου της Μολδαβίας και του Μενγκί-Γκιρέι· όταν έτσι η αδυναμία της Λιθουανίας είχε γίνει αισθητή· τότε ο Ιβάν κατάλαβε ότι είχε ωριμάσει η δυνατότητα να απλώσει τη δύναμή του, και ότι οι συνθήκες ευνοούσαν μια επιτυχημένη έκρηξη απ' την πλευρά του. Ωστόσο δεν πήγε παραπέρα από μια θεατρική επίδειξη πολέμου – τη συγκέντρωση συντριπτικών δυνάμεων. Όπως είχε ολότελα προβλέψει, η προσποιητή επιθυμία αγώνα δεν έφτανε για να κάνει τη Λιθου-

Η «αυτοκριτική» του Τσίπρα...

Για όσους έχουν αντιληφθεί τη φασιστική πολιτική-ιδεολογική φυσιογνωμία του πρώην πρωθυπουργού η ομιλία του στην Έκθεση Θεσσαλονίκης δεν μπορεί παρά να επιβεβαιώσει αυτή την άθλια εικόνα. Ιδιαίτερα αποκαλυπτικό ήταν το σημείο όπου ο ομιλητής εμφανίζεται να κάνει αυτοκριτική για την κυβέρνηση του, επειδή όλοι τον κατηγορούν για το ασύλληπτο θράσος του να περνάει το μαύρο για άσπρο. Αυτό λοιπόν που κάνει είναι να κατηγορεί τον εαυτό του γιατί δεν ήταν ακόμα χειρότερος από όσο τον κατηγορεί ο κόσμος.

Λέει πχ: «Πρώτον, νομίζω, ότι κάποιες φορές, υπό την πίεση των θεσμών και των ευρωπαϊκών συσχετισμών και λόγω της εύθραυστης κατάστασης των διαπραγματεύσεων και των συζητήσεων επιδείξαμε μια ατομία να δράσουμε πιο γρήγορα και πιο αποφασιστικά για την λήψη μέτρων ελάφρυνσης... Ειδικά η καθυστέρηση του δεύτερου πακέτου μέτρων για το 2019 μας στοιχίσε... Πολλοί το θεώρησαν εκλογικό πακέτο ενώ στην πραγματικότητα ο χρόνος των εξαγγελιών σχετιζόταν με την δημοσίευση των αποτελεσμάτων της Γιούροστατ για το 2018 τον Απρίλιο αλλά και την ολοκλήρωση της έκθεσης των θεσμών τον ίδιο μήνα. Ίσως λοιπόν εκεί θα έπρεπε να έχουμε δράσει νωρίτερα». (<https://www.in.gr/2019/09/14/politics/se-aytokritiki-proxorise-gia-proti-fora-o-tsipras-sti-deth/>)

Αυτή η αυτοκριτική σημαίνει: Με κατηγορείτε ότι ξόδεψα πριν τις εκλογές όλα τα λεφτά που μάζεψα στραγαλίζοντας όλο τον κόσμο, για να κερδίσω τις εκλογές. Ε λοιπόν το λάθος μου ήταν ότι δεν τα ξόδεψα ακόμα πιο νωρίς.

Μετά λέει: «Ένα δεύτερο στοιχείο αυτοκριτικής αφορά την αποφασιστικότητα μας να αντιμετωπίσουμε ζητήματα που αφορούν τη λειτουργία του κράτους... Και εκεί νομίζω ότι στο σύνολο της η κυβέρνηση δεν επέδειξε την τόλμη που χρειαζόταν για να σπάσει τα παράκεντρα εξουσίας σε όλους τους αρμούς της κρατικής λειτουργί-

ας... Από τα Υπουργεία, και τις τράπεζες ως τις ελεγκτικές αρχές και τη δικαιοσύνη. Και βρήκαμε εμπόδια με συστήματα εξουσίας που στάθηκαν απέναντι στις επιλογές μας αλλά και στις ανάγκες του ελληνικού λαού».

Αυτή η αυτοκριτική σημαίνει: Με κατηγορείτε ότι ήθελα να αλώσω το κράτος και ειδικά τη δικαιοσύνη για να μπορέσω να κλείσω στη φυλακή τους πολιτικούς αντιπάλους. Όχι κύριοι δεν ήταν εκεί το λάθος μου. Το λάθος μου ήταν ότι δεν ήμουν αρκετά τολμηρός, δηλαδή αρκετά πραξικοπηματίας και αρκετά τολμήστας για να το καταλάβω πιο γρήγορα και έτσι να μην γίνει ποτέ κυβέρνηση η αντιπολίτευση. Θα έπρεπε δηλαδή να διορίσω κι άλλους ανθρώπους μου σε θέσεις κλειδιά στα υπουργεία, να ελέγξω εντελώς τις τράπεζες για να τις χρησιμοποιήσω σαν μέσο πίεσης σε βάρος των μη φιλικών μου κεφαλαίων, να μην κλείσω μόνο το ΜΕΓΚΑ, να βάλω ενεργούμενα μου σαν την Θάνου σε όλες τις ανεξάρτητες αρχές, να ελέγξω όλη τη δικαιοσύνη.

Και τελειώνει με το εξής σημείο την αυτοκριτική του αυτό το τέρας σεμνότητας, εντιμότητας και σοφής μετριοπάθειας:

«Το τρίτο σημείο αφορά η μεγάλη μας αδυναμία να επικοινωνούμε τη πολιτική μας και το έργο μας στους πολίτες».

Αυτό σημαίνει: Μας κατηγορείτε ότι είμαστε ψεύτες. Όχι κύριοι απλά δεν ήμασταν ακόμα πιο αδίστακτοι, ακόμα πιο δημιουργικοί και ακόμα πιο οργανωμένοι ψεύτες, όπως τώρα δω που κάνω μπροστά σε όλους αυτή την ψεύτικη αυτοκριτική.

Και τελειώνει έτσι την σπαρακτική αυτοκριτική του: «Και το τέταρτο αφορά το στίγμα μας στην περιβαλλοντική πολιτική. Ενώ είμαστε περήφανοι ως προοδευτικοί πολίτες για πολλές πτυχές του κυβερνητικού έργου σε ότι αφορά δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, την κοινωνική μας πολιτική, ωστόσο θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει περισσότερα για το περιβάλλον. Αυτές ήταν πραγματικές αδυναμίες».

Που σημαίνει: Μας κατηγορείτε ότι με πρόσημα την προστασία του περιβάλλοντος χτυπήσαμε όλες τις στρατηγικές επενδύσεις που βρήκαμε στο δρόμο μας: Ελληνικό, Ελληνικό Χρυσό, Εξόρυξη υδρογονανθράκων, Κασιώπη, Αφάντο κλπ. Όχι κύριοι. Κάνετε μεγάλο λάθος. Απλά τις καθυστερήσαμε λίγο ενώ θα έπρεπε να τις ματαιώσουμε. Όμως φτάνει πια με τις αυτοκριτικές, γιατί στους βασικούς τομείς που κρίνεται η αξία μας και η αριστερή περηφάνια μας δηλαδή σε ότι αφορά τα δημοκρατικά, τα κοινωνικά δικαιώματα και την κοινωνική πολιτική εκεί δεν σηκώνουμε μύγα στο σπαθί μας.

Πραγματικά εκεί είναι αχτύπητοι: Αλλαγή του ποινικού κώδικα υπέρ της ΧΑ, εξευτελισμός της ανθρώπινης ζωής στα στρατόπεδα προσφύγων, μεγαλύτερη εξόπτωση στους χώρους δουλειάς, διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης, οργάνωση της πιο μεγάλης δικαστικής συνομοσίας στην ιστορία του ελληνικού κράτους, κλείσιμο του μεγαλύτερου φιλοευρωπαϊκού καναλιού.

Αν ο Τσίπρας μπορέσει να κάνει πράξη αυτήν την αυτοκριτική η χώρα πέθανε.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ
www.oakke.gr, e-mail: info@oakke.gr

«Αποκαλύψεις της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα»

Συνέχεια από τη σελ. 11

ανία να συνθηκολογήσει. Απόσπασε την αναγνώριση με συνθήκη των καταπατήσεων, που έγινε μυστικά τον καιρό του βασιλιά Καζίμιρ, και κατάρξε τον Αλέξανδρο ταυτόχρονα με τη συμμαχία του και με την κόρη του. Τη συμμαχία την αξιοποίησε για να απαγορέψει στον Αλέξανδρο την άμυνα ενάντια στις επιθέσεις που υποκινούσε ο πεθερός, και την κόρη για να ανάψει ένα θρησκευτικό πόλεμο ανάμεσα στον μισαλλόδοξο καθολικό βασιλιά και τους διωκόμενους υπηκόους του ελληνικής ομολογίας. Μέσα σ' αυτό τον αναβρασμό αποτόλμησε τέλος να τραβήξει το ξίφος, και άρπαξε τα ρωσικά φέουδα υπό λιθουανική κυριαρχία ίσα με το Κίεβο και το Σμολένσκ. Η ελληνική θρησκεία γενικά αποδείχτηκε ένα από τα πιο ισχυρά μέσα δράσης του. Αλλά για να διεκδικήσει την κληρονομιά του Βυζαντίου, να κρύψει το στίγμα της μογγολικής υποτέλειας κάτω από το μανδύα των Πορφυρογέννητων, να συνδέσει τον τυχάρπαστο θρόνο της Μοσχοβίας με τη δοξασμένη αυτοκρατορία του Αγ. Βλαδίμηρου, να δώσει στο δικό του πρόσωπο μια κοσμική κεφαλή για την ελληνική Εκκλησία, ποιον από όλο τον κόσμο έπρεπε να ξεχωρίσει ο Ιβάν; Τον Πάπα της Ρώμης. Στην αυλή του Πάπα κατοικούσε η τελευταία πριγκίπισσα του Βυζαντίου. Από τον Πάπα ο Ιβάν την υπέκλεψε, παίρνοντάς της όρκο να αποστατήσει – έναν όρκο από τον οποίο διέταξε τον δικό του πριμάτο να τον αποδεσμεύσει.

Μια απλή αντικατάσταση ονομάτων και ημερομηνιών θα αποδείξει με στοιχεία ότι ανάμεσα στην πολιτική του Ιβάν του Γ', και εκείνη της σύγχρονης Ρωσίας, υπάρχει όχι ομοιότητα αλλά ταυτότητα. Ο Ιβάν ο Γ', απ' την πλευρά του, απλά τελειοποίησε την παραδοσιακή πολιτική της Μοσχοβίας, που του κληροδότησε ο Ιβάν ο Α', ο Καλίτα. Ο Ιβάν Καλίτα, ο σκλάβος των Μογγόλων, απόκτησε μεγάλο μετερχόμενος την ισχύ του μεγαλύτερου εχθρού του, του Τάταρου, ενάντια στους μικρότερους εχθρούς του, τους ρώσους πρίγκιπες. Και δε μπορούσε να μετέλθει την ισχύ του Τάταρου παρά μόνο με ψεύτικα προσχήματα. Αναγκασμένος να υποκρύπτει μπροστά στους αφέντες του τη δύναμη που πραγματικά συγκέντρωνε,

έπρεπε να θαμπώνει τους συν-υποτελείς του με μια δύναμη που δεν κατείχε. Για να λύσει το πρόβλημά του έπρεπε να επεξεργαστεί όλα τα τεχνάσματα της πιο ελεεινής δουλειάς σ' ένα σύστημα, και να εφαρμόσει αυτό το σύστημα με την υπομονετική εργασία του σκλάβου. Η ίδια η ανοιχτή βία μπορούσε να μπει σαν ίντριγκα μόνο μέσα σ' ένα σύστημα ίντριγκας, διαφθοράς και υπόγειου σφετερισμού. Δε μπορούσε να χτυπήσει προτού να έχει δηλητηριάσει. Η μοναδικότητα του σκοπού έγινε γι' αυτόν διπροσωπία δράσης. Για να καταπατά με τη δόλια χρήση μιας εχθρικής ισχύος, να αποδυναμώνει αυτή την ισχύ μέσω ακριβώς της χρήσης της, και να την ανατρέψει τελικά με τα αποτελέσματα που παράγονται μέσα από το δικό της μηχανισμό – αυτή την πολιτική εμπνεύστηκε ο Ιβάν Καλίτα από τον παράξενο χαρακτήρα τόσο της κυρίαρχης όσο και της υποτελους φυλής. Η πολιτική του παρέμεινε ακόμα η πολιτική του Ιβάν Γ'. Είναι ακόμα η πολιτική του Μεγάλου Πέτρου, και της σύγχρονης Ρωσίας, οποιεσδήποτε αλλαγές ονόματος, θέσης, και χαρακτήρα μπορεί να έχει υποστεί η χρησιμοποιηθείσα εχθρική ισχύς. Ο Μεγάλος Πέτρος είναι πράγματι ο εφευρέτης της σύγχρονης ρωσικής πολιτικής, αλλά έγινε τέτοιος μόνο ξεγυμνώνοντας την παλιά μοσχοβίτικη μέθοδο καταπάτησης από τον απλά τοπικό της χαρακτήρα και τις τυχαίες προσμίξεις της, διυλίζοντάς την σε μια περιεκτική φόρμουλα, γενικεύοντας το σκοπό της, κι εξυψώνοντας το αντικείμενό της από την ανατροπή συγκεκριμένων δοσμένων ορίων ισχύος στην προσδοκία απεριόριστης ισχύος. Μεταμόρφωσε τη Μοσχοβία σε σύγχρονη Ρωσία με τη γενίκευση του συστήματός της, και όχι με την απλή προσθήκη ορισμένων επαρχιών.

Για να ανακεφαλαιώσουμε. Είναι στο τρομερό και ελεεινό σχολείο της μογγολικής σκλαβιάς που ανατράφηκε και μεγάλωσε η Μοσχοβία. Συγκέντρωσε δύναμη μόνο μετατρέπόμενη σε βιρτουόζο στην τέχνη της υποτέλειας. Ακόμα και όταν χειραφετήθηκε, η Μοσχοβία συνέχισε να παίζει τον παραδοσιακό της ρόλο του σκλάβου ως αφέντης. Επί μακρόν ο Μεγάλος Πέτρος συνδύασε την πολιτική τέχνη του μογγόλου σκλάβου με την περήφανη φιλοδοξία του μογγόλου αφέντη, στον οποίον ο Τζένγκις

Χαν είχε, με διαθήκη, κληροδοτήσει την κατάκτηση του κόσμου.

- 1 Οι Ρουρικήδες ήταν δυναστεία ρώσων βασιλιάδων που κυβέρνησε στον ανατολικό σλαβικό κόσμο από τα τέλη του 9ου αι. ως τα 1598.
- 2 Βυζαντινή Αυτοκρατορία
- 3 Ph. Segur, History of Russia and of Peter the Great, London 1829, σ. 37.
- 4 Ιστορική περιοχή στις ανατολικές ακτές της Βαλτικής.
- 5 Βίκινγκς
- 6 Ph. Segur, History of Russia and of Peter the Great, σ. 213-14.
- 7 Ονομασία κυβερνητών τουρκικών και μογγολικών λαών.
- 8 Φεουδαρχικό κράτος συγκροτημένο στις αχανείς εκτάσεις της κεντρικής Ασίας και ανατολικής Ευρώπης σαν αποτέλεσμα των μογγολικών κατακτήσεων της 5ης δεκαετίας του 13ου αι. Διατηρήθηκε ως τα τέλη του 15ου αι.
- 9 Τίτλος/βαθμός που αποδίδεται σε (αρχι)επισκόπους ορισμένων χριστιανικών εκκλησιών.
- 10 Μέλη της ανώτερης φεουδαρχικής τάξης της ρωσικής κοινωνίας από το 10ο ως τις αρχές του 18ου αι, υποκείμενοι μονάχα στην εξουσία των κυρίαρχων πριγκίπων.
- 11 Μ' εσένα αλλά όχι για σένα.
- 12 Ph. Segur, History of Russia and of Peter the Great, σ. 132.
- 13 Ο.π.
- 14 Η συνέχεια του κειμένου του κεφαλαίου αφαιρέθηκε από την έκδοση των Αποκαλύψεων της Διπλωματικής Ιστορίας του 18ου Αιώνα που ετοίμασε για δημοσίευση η Ελεονόρα Μαρξ-Άβελινγκ.
- 15 Ph. Segur, History of Russia and of Peter the Great, σ. 134.
- 16 Αγρότες

(*) ο φωτεινός περίγυρος της σελήνης και του ήλιου, το φωτοστέφανο, μεταφορικά σημαίνει ότι τυφλωνόμαστε από μια όψη των πραγμάτων βάση της οποίας σχηματίζουμε τη συνολική εικόνα.

Για ένα άρθρο του Καρλ Μπιλντ ή για τη στρατηγική και ιστορική μυωπία των φιλελεύθερων

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ -www.oakke.gr- στις 12/9

Με αφορμή την 30η επέτειο από την έναρξη της διαδικασίας ανατροπής των σοσιαλφασιστικών, ψευτοκομμουνιστικών καθεστώτων στην Ανατολική Ευρώπη, το 1989, ο Σουηδός πολιτικός Carl Bildt, προσωπικότητα με οικουμενικό σεβασμό από τις βασικές φράξιες της δυτικού τύπου φιλελεύθερης αστικής τάξης ανά τον κόσμο, έγραψε ένα άρθρο στο οποίο ουσιαστικά αποτίει «φόρο τιμής» στη φράζια Γκορμπατσόφ - Γέλτσιν εντός του ρώσικου σοσιαλμπεριαλιστικού καθεστώτος, αναλογιζόμενος «πόσο διαφορετικά θα ήταν τα πράγματα» εάν τότε στο Κρεμλίνο είχαν επικρατήσει οι «σκληροί», κλασικού μπρεζνιεφικού τύπου ψευτοκομμουνιστές*.

Φυσικά για τον Bildt, πρόκειται για πραγματικά «σοσιαλιστικά καθεστώτα», αφού ο στρατηγικός αντικομμουνισμός όλων των τμημάτων και πολιτικών ρευμάτων της παγκόσμιας αστικής τάξης δεν την αφήνει να δει πέρα από τη μύτη της ή αλλιώς δεν την αφήνει να δει τη διαφορά της πολιτικής αρχών της περιόδου των Λένιν - Στάλιν, που συμμάχησε με συνέπεια με τους αντιναζιστές και αντιφασίστες αστούς ανά τον κόσμο ενάντια στη χιτλερική βαρβαρότητα με την κτηνώδη, μπεριαλιστικού τύπου πολιτική της πάλης για σφαίρες επιρροής και κυριαρχίας της εποχής Χρουστσόφ - Μπρέζνιεφ - Γκορμπατσόφ.

Όσο «σοσιαλιστικά» ήταν βέβαια τα καθεστώτα που ανατράπηκαν στην Ανατολική Ευρώπη του 1989-1991, άλλο τόσο «φιλελεύθεροι σοσιαλδημοκράτες» ήταν οι Γκορμπατσόφ - Γέλτσιν, παρά τις περί του αντιθέτου διαβεβαιώσεις του Bildt.

Ο τελευταίος μάλιστα υιοθετεί τη θεωρία ότι ήταν η πίεση των δημοκρατικών, αντισοσιαλφασιστικών κινήματων των κατεχόμενων από τη Ρωσία χωρών της ανατολικής Ευρώπης που «τελείωσε» ουσιαστικά και τον «κομμουνισμό» σε αυτή τη χώρα.

Δέσμιος του ιδεαλισμού, ο Σουηδός αστός είναι έτοιμος να δεχθεί ότι μια μπεριαλιστική αυτοκρατορία, η οποία δεν είχε διστάσει να καταλάβει στρατιωτικά ολόκληρες χώρες (Τσεχοσλοβακία) προκειμένου αυτές να μην αυτονομηθούν από την μπεριαλιστική μέγγενή της ή να ματοκυλίσει εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους μιας φτωχής χώρας της Κεντρικής Ασίας σε έναν αποικιακού τύπου πόλεμο (Αφγανιστάν) «αυτοκτόνησε» και βυθίστηκε αψάνορη μπροστά σε ένα οπωσδήποτε δημοκρατικό και αντιφασιστικό, πάντως άοπλο και χωρίς ισχυρά πολιτικά επιτελεία κίνημα των λαών των χωρών της Βαλτικής, που ήταν ακόμα μέρος της ΕΣΣΔ, και λίγων ακόμη χωρών του σοσιαλφασιστικού «ανατολικού μπλοκ».

Το γεγονός ότι, από αυτή τη συντονισμένη επιχείρηση απόσυρσης του φθαρμένου μπρεζνιεφισμού, που η σαπίλα του ελάχιστους πια προοδευτικούς ανθρώπους ανά τον πλανήτη μπορούσε να ξεγελάσει το 1989, γεννήθηκε η πιο κτηνώδης επεκτατική, νεοτσαρική, θρησκοθήλη, αντισημιτική, παραδοσιοκρατική και ολιγαρχική Ρωσία, δηλαδή το «όνειρο» κάθε αντιδυτικού «σκληρού μπρεζνιεφικού» του τότε και του σήμερα (π.χ. ψευτοΚΚΕ, που όσο κι αν κριτκάρε τη Ρωσία για τον εσωτερικό καπιταλισμό της, άλλο τόσο την καμαρώνει όταν «χαλάει τα σχέδια των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ», όταν δηλαδή δρασώς ωμός και κτηνωδώς βίαιος

μπεριαλιστής), δεν φαίνεται να απασχολεί καθόλου τον Σουηδό πολιτικό και διπλωμάτη. Ακριβώς όπως οι κνίτες, ο φιλελεύθερός μας πιστεύει ότι η Δύση και οι φίλοι της μέσα στην ΕΣΣΔ «νίκησαν κατά κράτος» το «ρώσικο κομμουνισμό», χωρίς όμως ούτε αυτός - όπως οι κνίτες - να μας εξηγήσει πώς, με βάση αυτή την ανάλυση, η Ρωσία δεν έγινε «αμερικάνικη αποικία» ή εν πάση περιπτώσει μια δυτικού φιλελεύθερου τύπου χώρα μέσης ισχύος, τύπου Ιταλίας ή Ισπανίας, όπως θα πρόσταζε ο οικονομισμός όσων μετράνε μονάχα τα ΑΕΠ (όπως κάνουν στα καθ' ημάς διάφοροι ρωσόδουλοι τροτσκιστές τύπου ΚΕΔ).

Ούτε βέβαια ο Bildt εξηγεί πώς γίνεται οι «σιλόβικι», δηλαδή η μαφιόζικη κρατικομονοπωλιακή καπιταλιστική ολιγαρχία του πούτινισμού, να είναι κυρίως οι παλιοί καγκεμπίτες, δηλαδή οι παλιοί «σκληροί μπρεζνιεφικοί», αφού, σύμφωνα με την ανάλυση του ίδιου, «ευτυχώς» οι «φιλελεύθεροι» Γκορμπατσόφ και Γέλτσιν επικράτησαν και η ανατολική Ευρώπη γλίτωσε το ματοκύλισμα τύπου Τιενανμίν.

Αυτό που δεν μπορεί να συλλάβει ο Σουηδός αστός είναι το γεγονός ότι η στρατηγική προσποίηση «θανάτου» ή καλύτερα «αυτοκτονίας» της ρωσικής μπεριαλιστικής αυτοκρατορίας ήταν η μεγαλύτερη και η πλέον στρατηγική τις τελευταίες δεκαετίες επιτυχία της ρωσικής κρατικομονοπωλιακής αστικής τάξης. Με αυτήν ήρε το εμπόδιο του αντικομμουνισμού στη Δύση, αλλά και στον τρίτο κόσμο, που έκανε δύσκολη τη στρατολόγηση πρακτόρων και στενών φίλων μέσα στις κατά τόπους αστικές τάξεις, πάτησε ισχυρό οικονομικό πόδι μέσω «εξαγόμενων» ολιγαρχών και

στα ισχυρά οικονομικά κέντρα της Ευρώπης (Λονδίνο, Παρίσι κλπ.), έδεσε με αόρατες αλυσίδες φυσικού αερίου σειρά ακόμη και μονοπωλιακών καπιταλιστικών χωρών όπως η Γερμανία, ενώ χρησιμοποιεί πλέον, ως ανοικτά καπιταλιστική και όχι «κομμουνιστική» χώρα το σύνολο των εργαλείων και των θεσμών του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού και χρηματοοικονομικού συστήματος προς όφελός της. Αυτό είναι το τεράστιο, το στρατηγικό, το καίριο επίτευγμα των «φιλελεύθερων» σοσιαλφασιστών Γκορμπατσόφ και Γέλτσιν, πολιτικών πατεράδων του Αδόλφου Πούτιν, το οποίο κανένας «σκληρός μπρεζνιεφικός» - φορτωμένος αναγκαστικά με τενεκεδένια, ολωσδιόλου κάλπικα σφυροδρέπανα - δεν θα μπορούσε ποτέ να πετύχει.

Κι όχι μόνο αυτό. Οι σοσιαλφασίστες της μπρεζνιεφικής εποχής είχαν στην υπηρεσία τους μονάχα τους ψεύτικους κόκκινους, δηλαδή τους ψευτοκομμουνιστές (ούτε καν όλους τους ρεβιζιονιστές, αφού είχε αυτονομηθεί σε ένα βαθμό από αυτούς το ρεύμα του ευρωρεβιζιονισμού βλ. τα «Κ»Κ της Ιταλίας, της Ισπανίας, της Ιαπωνίας) και μια χούφτα τροτσκοσοσιαλδημοκράτες σε κόμματα όπως οι Εργατικοί της Βρετανίας και οι Σοσιαλδημοκράτες της Γερμανίας. Σήμερα οι Ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές, χωρίς να χάσουν την αγάπη του κάθε «κόκκινου» μικροαστού «ριζοσπάστη», καθώς συνεχίζουν να σηκώνουν, με επικεφαλής το αρχικαθεστωτικό «Κ»Κ της Ρώσικης Ομοσπονδίας, τη σημαία του κύρια αντι-δυτικού αντιμπεριαλισμού και του κρατικίστικου «αντικαπιταλισμού», (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, Podemos, και τα διάφορα «Κ»Κ, τροτσκιστές, και «μ-λ» τροτσκιστές), ελέγχουν

ταυτόχρονα σχεδόν απόλυτα και καθοδηγούν ιδεολογικά - πολιτικά ΚΑΙ το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος των ναζιστών και των κλασικού τύπου εθνικοφασιστών από την Ευρώπη (Λεπέν, Σαλβίνι, Όρμπαν) μέχρι και την Αμερική (Τραμπ, Μπολσονάρο). Ταυτόχρονα φροντίζουν να έχουν ισχυρές θέσεις και μέσα σε ρεύματα όπως η κλασική, δυτικού τύπου Κεντροδεξιά (π.χ. Μέρκελ, Φιγιόν, Μπερλουσκόνι), ακόμη και μέσα στους φιλελεύθερους (βλ. την ιδιαίτερα ύποπτη επίτροπο της ΕΕ Βεστάγκερ, που αποθεώνουν οι Έλληνες σοσιαλφασίστες).

Η στρατηγική τυφλωμάρα της αστικής τάξης θα πληρωθεί ακριβώς από τους λαούς των χωρών της και ακόμη περισσότερο από εκείνους του Τρίτου Κόσμου, όταν ο ρωσοκινέζικος άξονας θα ξεκινήσει τη στρατιωτικού - πολεμικού τύπου πορεία του προς την παγκόσμια κυριαρχία. Απέναντί του όμως, αργά ή γρήγορα, ο τελευταίος θα βρει επικεφαλής ενός ευρύτατου μετώπου την εργατική τάξη και την πολιτική πρωτοπορία της σε κάθε χώρα και τελικά σαν διεθνές κίνημα, που ξέρει και μπορεί από την ταξική της φύση να βλέπει πιο μακριά και στρατηγικά, να αναλύει φυσιολογικές καθεστώτων και προσωπικοτήτων με το κεφάλι πάνω και τα πόδια κάτω, χωρίς να καταφεύγει στην απολογητική και στην κατασκευή μιας πραγματικότητας που να ταιριάζει με τα συμφέροντα της «ηρεμίας των θησαυροφυλακίων και των χρηματιστηρίων» της, όπως η αστική τάξη.

*Ενθυμούμενοι το θάυμα του 1989 (<https://www.project-syndicate.org/commentary/1989-end-of-soviet-union-by-carl-bildt-2019-08>).

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΚΑΙ ΧΡΕΟΚΟΠΟΥΝ ΤΗ ΛΑΡΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΞΕΠΟΥΛΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Συνέχεια από τη σελ. 14

τοχικό κεφάλαιο της Λάρκο» (στο ίδιο). Σύμφωνα με το ίδιο δημοσίευμα «το μετάλλευμα της Γουατεμάλας, που εισάγεται από την Telf όχι μόνο δεν μπορεί να αποτελέσει λύση, αλλά αντίθετα επιτείνει τη δύσκολη θέση της εταιρείας και οδηγεί σε περαιτέρω ζημιές. Η καταγγελία (σσ. από τη ΔΑΚΕ Λάρκο) υπογραμμίζει ότι το μετάλλευμα αυτό, παρόλο που έχει ένα εντυπωσιακό φαινομενικά ποσοστό 1, 78% νικέλιο σε αρχικό δείγμα έχει σημαντική υγρασία 35% και περιέχει δύσπηκτα στοιχεία. Είναι ανάλογο με εγχώριο μετάλλευμα περιεκτικότητας 1.25%, όπως το μετάλλευμα της Καστο-

ριάς που διαθέτει η Λάρκο. Επιπλέον σύμφωνα με τη ΔΑΚΕ Λάρκο τα δύστηκτα στοιχεία που περιέχει, ανεβάζουν την θερμοκρασία των σκωριών των ηλεκτροκαμίνων στις οποίες γίνεται η τήξη. Η επεξεργασία του στο εργοστάσιο δεν μπορεί να γίνει με ασφάλεια, σε ποσοστό τροφοδοσίας άνω του 20-30%, στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις όπως προκύπτει από σχετικές αρχικές μελέτες και εκτιμήσεις των ειδικών μεταλλουργών».

Σε ό,τι αφορά στη σύμβαση που έχει υπογράψει η διοίκηση με την Telf, προβλέπει ότι θα πληρωθεί από την Telf ποσό 54 \$ για κάθε τόνο μεταλλεύματος που θα επεξεργαστεί η Λάρκο και θα παραδοθεί από αυτήν ποσότητα σιδηρονικελίου

με περιεχόμενο νικέλιο που αντιστοιχεί σε 10,6 τόνους για κάθε 1000 τόνους μεταλλεύματος. «Η ΔΑΚΕ Λάρκο τονίζει ότι η συμφωνία είναι σαφώς ζημιογόνος για την Λάρκο, η ζημία αυτή δε με τις σημερινές τιμές νικελίου εκτιμάται σε 40-60 \$ ανά τόνο μεταλλεύματος ανάλογα με την απόδοση του εργοστασίου (η σύμβαση προβλέπει απόδοση 85% ενώ η τρέχουσα του μηνός είναι 70%). Το μετάλλευμα αυτό θα κοστίζει στην Λάρκο διπλάσια από το δικό της, ενώ η συνολική ζημία θα είναι άνω των 2.000.000 \$ για τους αρχικούς 50.000 τόνους μεταλλεύματος της σύμβασης» (στο ίδιο). Επιπλέον η παραπάνω σύμβαση - καθώς το παραγόμενο σιδηρονικέλιο θα παραδί-

ται στην Telf - οδηγεί τη Λάρκο σε αδυναμία εκπλήρωσης των υποχρεώσεων της, σε απώλεια εισπράξεων και επομένως σε «στραγγαλισμό» της και πτώχευση.

Για να αναπτυχθεί η Λάρκο πρέπει να στηριχθεί-καταρχίη-στην ανάπτυξη της εξορυκτικής ικανότητας των μεταλλείων της Εύβοιας, καθώς τα τελευταία χρόνια ακολουθήθηκε πολιτική εγκατάλειψης των μεταλλείων. Ήδη με την εκκίνηση της εκμετάλλευσης του μεταλλείου ΚΟΥΤΟΣ στην Εύβοια αποκαλύφθηκε κοίτασμα με περιεχόμενο νικέλιο 1,25%, μετάλλευμα καλύτερης ποιότητας από αυτό της Γουατεμάλας και με λιγότερη υγρασία και δύστηκτα.

Υπάρχουν και εθνικές αστικές τάξεις Το Μπαγκαμόγιο της Τανζανίας δεν δέχεται να γίνει Πειραιάς

Πρόσφατα η κυβέρνηση της Τανζανίας αποφάσισε να διακόψει την κατασκευή του λιμανιού Μπαγκαμόγιο που χρηματοδοτείται από το κινεζικό κράτος. Το έργο υπογράφηκε στα 2013 και φιλοδοξεί να δημιουργήσει το μεγαλύτερο λιμάνι στην ανατολική Αφρική, όμως ο νυν πρόεδρος της χώρας Τζον Μανγκουφούλι το απέρριψε χαρακτηρίζοντάς το «εκμεταλλευτικό και επικίνδυνο». Είπε στα τοπικά μέσα ενημέρωσης ότι οι κινέζοι χρηματοδότες έθεσαν «σκληρούς όρους που μόνο τρελοί θα μπορούσαν να τους αποδεχτούν» (The Economic Times, 6/7).

Το έργο αξίας 10 δις δολαρίων περιλαμβάνει το λιμάνι, που κατασκευάζει η κρατική κινεζική China Merchants Holdings International με έδρα το Χονγκ Κονγκ, και μια γειτονική ειδική οικονομική ζώνη, που θα κατασκευάσει και θα χρηματοδοτήσει το Ομάν (State Government Reserve Fund) από κοινού με την Τανζανία. Όμως το κινεζικό μονοπώλιο, άκρως αρπαχτικό και εκμεταλλευτικό από τη φύση του, δε θα δώσει ρευστό αν δε δέσει χειροπόδαρα τον χρηματοδοτούμενο και δε θα κατασκευάσει κάτι χωρίς πρώτα να εξασφαλίσει τους πιο ευνοϊκούς γι' αυτόν και ταυτόχρονα τους πιο δυσμενείς για τον «αποδέκτη» του έργου όρους.

Πιο συγκεκριμένα, η συμφωνία που κατάγγειλε ο πρόεδρος της αφρικανικής χώρας προέβλεπε ότι η κινεζική κοινοπραξία θα νοίκιαζε το λιμάνι για 99 χρόνια (με 33 χρόνια εγγύηση) και η Τανζανία δε θα μπορούσε να έχει λόγο για το ποιος θα επένδυε εκεί απ' τη στιγμή που θα έμπαινε σε λειτουργία. Δηλ. η Τανζανία θα έχανε την κυριαρχία της στη ζώνη που θα γινόταν ουσιαστικά τμήμα της κινεζικής επικράτειας!

Οι κινέζοι νεοαποικιοκράτες απαίτησαν ακόμα να αποζημιω-

θούν για τις κατασκευές γεωτρήσεων που θα έκαναν και όταν θα ολοκληρωνόταν το έργο κανένα άλλο λιμάνι να μην επιτρέπεται να κατασκευαστεί στην ακτογραμμή της χώρας. «Στην πραγματικότητα, οι επενδυτές θέλησαν να δέσουν τα χέρια μας ως προς την ανάπτυξη του λιμανιού της Τάνγκα, που είναι πολύ κρίσιμο για τον πετρελαιοαγωγό από την Ουγκάντα και άλλων στην Μπάρβα και Κίλβα. Αυτά είναι τα παλαιότερά μας λιμάνια», εξήγησε ο Τζ. Μανγκουφούλι (The Citizen, 9/6). Υποβάθμιση της Τάνγκα θα σημαίνει ότι ο πετρελαιοαγωγός αυτός θα κατέληγε τελικά στη Μομπάσα της Κένυα. Αλλά και η σε εξέλιξη επέκταση του γειτονικού λιμανιού του Νταρ ες Σαλαάμ (που μαζί με εκείνη της Μπάρβα χρηματοδοτούνται από την Παγκόσμια Τράπεζα) θα επηρεαζόταν αρνητικά από τους κινεζικούς σχεδιασμούς.

Ακόμα, οι Κινέζοι ζήτησαν από τους Τανζανούς να εγγυηθούν για οποιαδήποτε ζημιά κατά τη διάρκεια εκτέλεσης του έργου, ενώ αξίωσαν υπερβολικά μακροχρόνιες φοροαπαλλαγές στους επίδοξους επενδυτές της οικονομικής ζώνης. Σύμφωνα με τον διοικητή του λιμανιού Ντεουσεντίτι Κακόκο, είναι περιεργή η απαίτησή τους για φοροαπαλλαγές σε περίπτωση ανεπαρκών εμπορευματοκιβωτίων στη χώρα. «Αν η χώρα διαθέτει ανεπαρκή φορτία, γιατί προσβλέπουν στα σοβαρά στην Τανζανία για επενδύσεις σε σιδηροδρόμους και λιμάνια;» Ο κ. Κακόκο είπε ότι έρευνες της κυβέρνησης έδειξαν πως οι επενδυτές σχεδίαζαν να ελέγξουν το λιμάνι και τις σιδηροδρομικές μεταφορές έχοντας βλέψεις στον χαλκό από τη Ζάμπια και τα φορτία που προορίζονται για τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό. «Ελέγχοντας όλα αυτά, οι φορολογικοί υπολογισμοί και έλεγχοι προγραμματίστηκαν να γίνονται στην Κίνα.

Αυτό θα συνέβαινε επειδή οι ίδιοι θα έλεγχαν όλα τα φορτία, τα λιμάνια και τα λογιστικά», πρόσθεσε αναφέροντας μερικές από τις απαλλαγές που απαίτησαν οι κινέζοι επενδυτές, όπως είναι ο φόρος στη γη, οι εργατικές αποζημιώσεις, οι εισφορές ανάπτυξης δεξιοτήτων, οι τελωνιακοί δασμοί, ο φόρος προστιθέμενης αξίας.

Το λιμάνι του Μπαγκαμόγιο προορίζεται να γίνει διαμετακομιστικός κόμβος (με 20 εκ. κοντέινερ ετησίως) για την προώθηση των κινεζικών εμπορευμάτων στην Ευρώπη και όχι να καλύπτει τις εθνικές οικονομικές ανάγκες της Τανζανίας. Έτσι φαίνεται πως καμιά σοβαρή ανάπτυξη της χώρας και κανένα αξιόλογο εισόδημα δεν μπορεί να περιμένει κανείς από τα παραπάνω μεγαλεπίβολα σχέδια των κινέζων μονοπωλιστών στην Τανζανία για να μη μιλήσουμε φυσικά για τις απαραίτητες συνθήκες εργασίας που εισάγουν οι άρπαγες αυτοί στις αποικίες τους. Όσο για την αποζημίωση στους εκτοπισμένους κατοίκους της περιοχής, αντί να επιβληθεί στους κατασκευαστές βάρυνε τον εθνικό προϋπολογισμό της Τανζανίας και τελικά δεν έφτασε στους αποδέκτες.

Στην πραγματικότητα οι σοσιαλφασίστες του Πεκίνου εντάσσουν τα σχέδια κατασκευής ή εξαγοράς λιμανιών στο εξωτερικό στη στρατηγική της παγκόσμιας ιμπεριαλιστικής τους εξάπλωσης στα πλαίσια του πολεμικού τους άξονα με τη ρωσική υπερδύναμη, χωρίς να εκδηλώνουν το παραμικρό ενδιαφέρον για την παραγωγική ανάπτυξη των αναπτυσσόμενων χωρών με τις οποίες συνεργάζονται. Ανάλογα ισχύουν και για την Ελλάδα όπου οι κινέζοι νεοαποικιοκράτες έχουν μετατρέψει το λιμάνι του Πειραιά σε μια απέραντο λιμάνι φορτοεκφόρτωσης των προϊόντων τους που τα προορίζουν για τις αγορές της

δυτικής Ευρώπης ενώ αμελούν όλες τις υπόλοιπες επενδυτικές τους υποχρεώσεις με αποτέλεσμα ο Πειραιάς να συνεχίζει να μαστίζεται από μεγάλη ανεργία.

Πρόσφατα δημοσιεύματα αναφέρουν πως οι δύο πλευρές (Τανζανία-Κίνα) έχουν εμπλακεί σε διαπραγματεύσεις για την αναθεώρηση των όρων που τέθηκαν. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν υποκύψει τελικά η πρώτη στις απαιτήσεις της δεύτερης, το ανάστημα που σήκωσε για να καταγγείλει την αποικιοκρατική συμφωνία είναι κάτι που καθιστά την αστική τάξη της Τανζανίας πολύ πιο υγιή και πολιτικά-ιδεολογικά προωθημένη από την ελληνική χαμερπή μεταπρατική

αστική τάξη, που όταν θέλει να κάνει αυτοκριτική λείπει ότι «γίναμε αφρικανική χώρα». Μακαρι να γινόμασταν αφρικανική χώρα. Γιατί οι αφρικανικές χώρες, μπορεί να είναι ως τώρα πιο φτωχές από την Ελλάδα, αλλά τις περισσότερες φορές οι αστικές τους τάξεις έχουν μια αντιιμπεριαλιστική αξιοπρέπεια και κάποτε μπορεί να γίνουν και πιο πλούσιες και πιο οικονομικά ανεξάρτητες από την Ελλάδα, όπου η αστική τάξη έχει γεράσει στην καρπαζιά και ό,τι κερδίζει σε ευμάρεια από τον κόπο του λαού της και από τα δάνεια μπορεί να το χάσει στο λεπτό από το βίτσιο της προσκόλλησης στον ιμπεριαλισμό, και συχνά στο χειρότερο.

ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΝ ΚΑΙ ΧΡΕΟΚΟΠΟΥΝ ΤΗ ΛΑΡΚΟ ΓΙΑ ΝΑ ΤΗΝ ΞΕΠΟΥΛΗΣΟΥΝ ΣΤΟ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Στα πλαίσια της πολιτικής αποικιοποίησης της χώρας από το ρωσόδουλο καθεστώς, ακολουθούνται διάφορες μεθοδεύσεις για να περάσουν βιομηχανίες στα χέρια των ανατολικών ντόπιων ολιγαρχών, ή απευθείας στον έλεγχο του ρώσικου κεφαλαίου. Μία τέτοια μεθόδευση φαίνεται ότι ακολουθείται στην περίπτωση της ΛΑΡΚΟ. Συγκεκριμένα: «Είχε παρουσιαστεί από την απερχόμενη διοίκηση ως η σωτήρια λύση, ωστόσο εξ αρχής είχαν εκφραστεί έντονοι αμφιβολίες ως προς τη σκοπιμότητα αλλά και την επιτυχία του εγχειρήματος συνεργασίας της Λάρκο με την ρωσικών συμφερόντων εται-

ρεία Telf. Η εταιρεία με έδρα το Lugano της Ελβετίας συμμετείχε σε πείραμα αξιοποίησης από τη Λάρκο μεταλλεύματος από ορυχεία της Γουατεμάλας που εκμεταλλεύεται η Telf» (<https://www.capital.gr/2-8-2019>). Αυτό το έκανε η διοίκηση της Λάρκο χωρίς να προηγηθεί κάποιου είδους διαγωνιστική διαδικασία απλά και μόνο επικαλούμενη θετικά αποτελέσματα κάποιων μελετών. «Παράλληλα κοινό μυστικό για όσους παρακολουθούν τα τεκταινόμενα γύρω από τη Λάρκο, ήταν ότι η εν λόγω συνεργασία αποτελούσε το πρώτο καθοριστικό βήμα για την είσοδο της εν λόγω εταιρείας στο με-

Συνέχεια πίσω στη σελ. 14

ΡΕΚΟΡ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΙΩΝ ΣΤΙΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΕΣ ΤΟΥ ΝΤΟΥΤΕΡΤΕ

Στα χέρια του ρωσόφιλου και κινεζόφιλου φασίστα Ροντρίγκο Ντουτέρτε, ο οποίος εμφανίζεται σαν το αντίδοτο στην ανομία και την εγκληματικότητα, οι Φιλιππίνες έχουν μετατραπεί σε ένα απέραντο νεκροταφείο εξαθλιωμένων ανθρώπων.

Οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων εκτιμούν ότι οι αυθαίρετες εξωδικαστικές δολοφονίες ναρκομανών και υπόπτων εμπόρων έχουν ήδη ξεπεράσει τις 12 χιλιάδες, ενώ το νομοσχέδιο που προβλέπει επαναφορά της θανατικής ποινής για εγκλήματα όπως είναι η ληστεία ή η κλοπή αυτοκινήτου με νεκρό απορρίφθηκε από τη Γερουσία τον Απρίλη του '17. Μακριά από το να επι-

λύσει ή έστω να ελαφρύνει όλα αυτά τα προβλήματα η πολιτική Ντουτέρτε έχει επιδεινώσει την κατάσταση δημιουργώντας ένα κλίμα φόβου και ατιμωρησίας των κρατικών ή παρακρατικών συμμοριών. Όπως αναφέρει σχετική έκθεση της μη κυβερνητικής οργάνωσης Global Witness, «Ο βίαιος "πόλεμος εναντίον των ναρκωτικών" του προέδρου έχει δημιουργήσει μια κουλτούρα ατιμωρησίας και φόβου, η οποία προσπαθεί να νομιμοποιήσει την προσφυγή στη βία από τους πολιτικά και οικονομικά ισχυρούς» (<https://www.news247.gr/kosmos/filippines-ayxithikan-foi-aktiviston-analipsi-proedrias-ntoyterte.7505625.html>). Έτσι, αφού μάτωσε πολύ κόσμο στα πλαίσια της εθνικής

εκστρατείας ενάντια στα ναρκωτικά και έχοντας τη στήριξη του ρωσοκινεζικού πολεμικού άξονα και των δυτικών πρακτόρων του (βλ. συγχαρητήρια Τραμπ για την «απίστευτη δουλειά που κάνει στο ζήτημα των ναρκωτικών») το κτήνος αυτό αναθάρρησε και άρχισε να διαπράττει ολοένα και περισσότερες πολιτικές δολοφονίες.

Σύμφωνα με την ίδια οργάνωση: «Εδώ και καιρό ακτιβιστές που μάχονται εναντίον των συμφερόντων των ισχυρών μεταλλευτικών και των δασικών εταιρειών αλλά και των εταιρειών παραγωγής φρούτων βρίσκονται αντιμέτωποι με αντίποινα, συχνά αιματηρά. Όμως η κατάσταση έχει επιδεινωθεί τα τελευταία χρόνια». Συγκεκριμένα, τον Ιούλιο η ΜΚΟ είχε ανακοινώσει ότι με 30 φό-

νους το 2018 οι Φιλιππίνες ήταν πέρυσι μακράν η πιο επικίνδυνη χώρα για τους ακτιβιστές και τους επικεφαλής των αυτοχθόνων, για πρώτη φορά από το 2012 και την έναρξη των ετήσιων γραπτών εκθέσεων της Global Witness. «Από τότε που ανήλθε στην εξουσία ο Ντουτέρτε σημειώνεται τεράστια αύξηση των φόνων υπερμάχων των θεμελιωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του περιβάλλοντος, περιλαμβανομένων των αυτόχθονων ακτιβιστών», δήλωσε ο Μπεν Λέδερ αξιωματούχος της ΜΚΟ» (στο ίδιο). Οι αριθμοί μιλούν από μόνοι τους: από το 2016 που ανέλαβε ο φασίστα Ντουτέρτε έχουν καταγραφεί 113 ανθρωποκτονίες όταν ο απολογισμός των τριών προηγούμενων χρόνων ήταν 65 νεκροί. Και σα να μην έφταναν

όλα αυτά ο Ντουτέρτε προχώρησε στην απειλή γενοκτονικής βίας κατά των σχολείων των κοινοτήτων αυτοχθόνων – απείλησε ότι θα τα βομβαρδίσει σε συνέντευξη τύπου το 2017 – με την κατηγορία ότι σπρώχνουν τους μαθητές στην «κομμουνιστική εξέγερση».

Το μάθημα που μας διδάσκει η περίπτωση των Φιλιππίνων είναι ότι τα προβλήματα εγκληματικότητας, διαφθοράς κτλ. δε θα τα λύσει κανένας επίδοξος τιμωρός που βρίσκεται πάνω από το λαό και ο οποίος δεν τηρεί τα στοιχειώδη δημοκρατικά προσχήματα. Γιατί έτσι αυτός πετυχαίνει να αυξάνει τη δικτατορική του εξουσία σε βάρος του λαού. Σε τελική ανάλυση η απελευθέρωση των λαών είναι δικιά τους υπόθεση.